

SYNOVÉ NEBES

Václav Rypl

Městská knihovna v Praze

půjčuje

knihy, audioknihy,
obrazy, deskové hry...

nabízí prostory pro

samostatné studium,
skupinová setkání,
přednášky, konference...

pořádá

autorská čtení, přednášky,
koncerty, filmové projekce,
akce pro děti...

poskytuje online služby

e-knihy, digitalizované dokumenty,
přednášky, kurzy...

podporuje tvoření v kreativních dílnách

DOK16 pro práci se dřevem a papírem
Atelier pro šití a vyšívání

Suterén pro 3D tisk, knižní vazbu, kaligrafii a pyrografii

mlp.cz
e-knihovna.cz
knihovna@mlp.cz
facebook.com/knihovna

Synové nebes
Nejstarší letecká legenda

Václav Ryppl

Znění tohoto textu vychází z díla [Synové nebes](#) tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Česká beletrie v Praze v roce 1928. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

Text díla (Václav Rypl: Synové nebes), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), není vázán autorskými právy.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 14. 4. 2023.

OBSAH

Úvod. Prozaické vypravování o Číně	7
I. Zoufalé lidství.....	25
II. Geniální vynález žluté rasy	57
III. Do vesmíru.....	76
IV. Rozvrat.....	100
V. V soumraku minulosti	119
VI. Znovu do prostoru? (Doslov).....	127

Slavnému zvěčnělému astronomu

Giovanni Virg. Schiaparellimu,
objeviteli marsovských kanálů,
řediteli hvězdárny v Milánu

věnuje v uctění slavné paměti

autor

Úvod.

Prozaické vypravování o Číně

Úvod k nejstarší letecké legendě je velmi prozaické vypravování o mém krátkém pobytu v „říši středu“, který vylíčím podle skutečnosti. Četl jsem sice o Číně velmi mnoho, věděl jsem snad více než dosti o této prastaré říši a jejích obyvatelích, ale obraz o ní dokreslil jsem si tehdy, kdy ocitl jsem se v jejím prostředí, do kterého mne na kratičký čas postavily dějiny. Byl jsem totiž jednou z těch mikroskopických součástí, z nichž sála svoji životní šťávu světová válka, která způsobila mravní i hmotné převraty v duších jedinců i národů – byl jsem vojákem.

Proklouzl jsem oponou smrti, uniknuv zajetím povinností k své širší vlasti; bil jsem se za svobodu a lepší příští naší malé země v sibiřském vojsku a vracel jsem se domů jako tisíce a tisíce jiných našich zahraničních vojáků, kteří po ukončení světové války spěchali do osvobozené vlasti z celého širého světa...

Naše transportní loď „Liverpool-Marú“, jež nám byla pohyblivým mostem do vlasti, zastavila se na své cestě od malebných břehů Nipponu do Marseille na deset dní v Šanghaji, nejkrásnějším to městě dnešní Číny, aby tam naložila rozmanitý náklad určený do vzdálené Francie.

Tohoto kratičkého pobytu na čínské půdě užil jsem k malému výletu do vnitra Číny.

* * *

Za velmi parného dopoledne, kdy teploměr ukazoval 38 °C, vyjel jsem z malé, ale v moderním slohu evropském vystavěné staničky železniční do širého kraje rovinaté Číny.

Překvapily mne vozy čínských drah svým pohodlným zařízením a čistotou, jakož i cestujícími, domorodými lidmi, velmi slušnými a ochotnými. Vedro bylo pekelné, ale ventilace vozů dokonalá.

Spolucestující všech kast, v bílých oděvech, muži copatí i bez copů, velmi pěkně učesané a čistě oblečené usmívající se ženy, roztomilé, panenkám se podobající děti, všichni seděli pospolu a prohlíželi si mne, cizince, s neskryvaným zájmem.

Zejména můj stejnokroj sibiřského vojáka těšil se jejich neobyčejné pozornosti. Znali Čechoslováky z novin.

Sledovali sibiřské boje se zvláštním zájmem, neboť byly nannoze spjaty s osudem jejich sibiřských krajanů, roztroušených po celé Sibiři jednotlivě i usazených v lidnatých čínských vesničkách, v nížinách, na farmách loveckých v horách a koloniích hornických i rýžovištích zlata v tajemných nedostupných údolích horstev v Přímořské oblasti.

Vlak uháněl vesele políčky, na nichž střídala se bavlna s rýží. Políčka byla od sebe oddělena vysokými mezemi, osázenými morušovými stromy.

Místa mokrá a bařinatá, o něž v Číně není nouze, byla využita pro pěstování užitečného rákosu zvláštního druhu, z něhož Číňané dovedou plésti tak úhledné předměty, košíčky, rohožky, lůžka, ba i nábytek.

Čína je protkána hustou sítí kanálů umělých i přirozených, z nichž rolníci rozvádějí vodu na svá políčka primitivními čerpadly.

Vlak duněl a hřměl kol tichých čínských měst, vesniček i samot a vozy rachotily na nekonečných mostech a můstcích přes toky řek a kanálů.

Vesničky jsou přímo uschovány v bambusových hájích a jejich přítomnost prozrazují pouze červené prejzové stříšky obytných stavení.

Na stříbrných vlnách říček a potůčků, jež vesničkami protékají a také na jezerech, v nichž zrcadlí se osady „synů nebes“, plují hejna

ozdobných čínských kachniček a na primitivních člunech dovádí čínská mládež.

Velká města, která jsme míjeli, jsou obklopena vysokými zdmi se skvěle zdobenými branami.

Nad městy rýsují se siluety překrásných prastarých porcelánových pagod, jež hlásají pomíjejičnost věků a dodávají v modrých oblacích při zapadajícím slunci čínské krajince pohádkového půvabu.

Jedeme nepřetržitě mnoho hodin a zvolna se stmívá. Přijíždíme do Chang-čou.

Prastaré město, mající kdysi přes tři miliony obyvatel, počítá dnes pouze 200 000 duší. Bylo ochuzeno dějinnými převraty, kterými prastará říše čínská je stále zmítána.

Město bylo pronásledováno ranami všeho druhu. Nezahojitelných bolestných stop zanechaly téměř nekonečné pŕtky mocných mandarínů a četná povstání utlačovaných, z nichž zejména povstání boxerské, namířené proti „bílým ďáblům“, evropským kořistníkům, bylo jedno z nejhorších; mnoho tisíců nevinných lidí bylo pobito, mnoho jich zahynulo dlouhotrvajícími epidemiemi, hladem, morem, neštovicemi a tyfem...

Do města vjíždí vlak průlomem vysoké zubaté zdi. Hned za zdí je v čínském bizarním slohu postavené kamenné nádraží, osvětlené až přepychově elektrickými žárovkami.

Vlak zastavuje.

Vycházím z nástupiště do vysoké, rozlehlé dvorany, ve které není slyšeti vlastního slova. Přibylí cestující jsou zde okamžitě obklopeni davy řvoucích lidí, oděných v malebné čínské kroje křiklavých barev, majících na prsou i zádech napsáno velikými čínskými znaky jména podniků, hotelů, stravoven, ze kterých byli vysláni přivést cestující.

Ani já neušel v tomto příboji lidských těl několika víceméně citelným pobídkám rozhodnouti se pro nějaký útulek v širém tom žlutém Bábelu.

Rozhodl jsem se pro hotel, který mi byl doporučen v Šanghaji.

Je prý dosti daleko od nádraží, ale leží na překrásném břehu posvátného jezera v Chang-čou a do něho se zpravidla uchylují Evropané, neboť majetník jeho je Číňan znalý evropských poměrů. Získal prý tyto znalosti delším pobytem na západě.

Vyšel jsem, nikoli, byl jsem vytlačen zmítajícím se davem před nádražní budovu.

Tam stálo na sta vysokých dvoukolových vozíků s gumovými pneumatikami a s plachtovými barevnými stříškami. Tyto vozíky jsou jediným levným a velmi oblíbeným dopravním prostředkem obecnstva ve všech čínských městech.

Sedl jsem do jednoho z nich a svému dvounohému tahounu řekl jméno hotelu. Číňan pokývl hlavou na znamení souhlasu a dal se se mnou do běhu.

Byla již tma; uháněl jsem, tažen vytrvalým čínským běžcem, tmavými, úzkými a klikatými uličkami vpřed, za varovných pokřiků, které občas ze sebe vydával můj dvounohý oř.

Asi po čtvrt hodině jízdy dostali jsme se na široký, elektrickými světly zalitý bulvár, který vzdor pokročilé hodině večerní byl naplněn obecnstvem, jež v proudech se procházelo, nebo v bohatě zásobených obchodech a čajovnách vyřizovalo si své denní záležitosti a potřeby.

Tak jako všude v tropických městech, tak i zde panoval čilý večerní život, protože ve dne za nesnesitelných parných dnů je nejlépe hověti si ve stínu a ponechati si svoje záležitosti na chladnější dobu večerní, kdy jak pohyb, tak i myšlení je značně usnadněno příznivou teplotou.

Potkávám Číňany bohaté, kteří jsou nesení v palankinech, chudáky jedoucí na trakaři, smrtelníky mého druhu, sedící na dvoukolovém vozíku, zástupy Číňanů, zapřažených do velmi neohrabané dvoukolové káry, která jsouc hrozně přetížena, srdcelomně naříká na nedostatek mazání svých os, i chodce rozmanitých typů. A všude hluk, šum, řev a křik...

Před čajovny i jídelny sedí pestrá směsice lidí oblečených i polonahých, večeřících z malých misek pomocí dvou bambusových hůlek jídla jednoduchá i lahůdky, při nichž nechybí rýže – čínský chléb – a hlasitě mezi sebou rozprávějících, jako by se stále hašteřili.

Na vkusně vyřezávaných verandách jednopatrových domů, po většině dřevěných s prastarou čínskou bizarní architekturou, sedí Číňané zámožnější a dívají se za vlahého večera na ruch panující v ulicích.

Vyjíždím ze širokých ulic na nábřeží posvátného jezera, jehož vlny omývají jedno z nejkrásnějších míst velikého města Chang-čou.

Na jezeře se pohybují lodičky, osvětlené barevnými svítilnami z jemného papíru, bizarních tvarů.

Na člunech těch jsou poutníci, kteří se vracejí z posvátných hájů, ležících na opačné straně jezera.

Jedu asi půl hodiny stále stejným tempem podél břehů, kde už není světla a jedině roje svatojanských mušek poletují nad břehy tiše šplouchajícího jezera jako myriády modravých drahokamů.

Tato noční pouť zdá se mi již velmi dlouhou a domnívám se, že mám být dávno u cíle.

Velím zastaviti a ptám se jakéhosi pozdního chodce, nahého Číňana, několika slovy, která jsem se naučil z malé učebničky běžného čínského jazyka, zvaného „pidžin“, zdali jsem již na blízku hotelu, v němž jsem se hodlal ubytovati.

Číňanu jsem rozuměl více z posuňků než slov, že jedeme směrem právě opačným, a pustil se nato s mým tahounem do hádky, ze které jsem dosti dobře uhadl, že můj Číňan jel do hotelu oklikou, aby za jízdu mohl požadovati vyšší mzdu.

Spor byl vbrzku vyřešen důkladným štulcem mému oři a vrátili jsme se opět tmou v místa, která v dálce hořela elektrickými světly. Vzdal jsem se nyní úmyslu dostihnouti v pokročilé noční době doručeního hotelu a zastavil jsem se u prvního, který měl na svém průčelí zavěšeného obrovského, pestře pomalovaného čínského draha. Nápis pod ním hlásal, že zavítám do hotelu „U Bílého lotosu“.

Zaplatil jsem za svou jízdu malý peněz, který je stanoven pevně městským úřadem.

Číňan se sice ošival a chtěl více, leč nakonec jsem jej jak náleží odbyl.

Vešel jsem do širokého, živými rostlinami a popínavými květinami vyzdobeného koridoru do hlavní dvorany hotelu, který se mi zdál býti prvotřídní.

Dvorana, jež vlastně byla zahradou, hýřila pohádkovitě elektrickými různobarevnými světly.

Uprostřed byl nádherný vodojem se stříkající fontánou. Na cestíčkách, vysypaných žlutým pískem a vinoucích se mezi květinovými keři, byly lavičky; na jednu jsem usedl.

Přišlo ihned několik mladých Číňanů, ustrojených v bělostné kaftany; tito mi odebrali malé ruční zavazadlo a odnesli je bez jakéhokoliv vyptávání do pokoje, který mi byl určen k přenocování.

Všechny vchody do hostinských pokojů vedly na verandu, jež se táhla kol čtyř stran této zahradní dvorany.

Šel jsem se umýti. Zanedlouho dostavil se majitel hotelu, tlustý usměvavý Číňan, asi padesátník, s ohromným vějířem v ruce a zval mne čínským jazykem do veliké, pěkně zařízené jídelny, abych si odpočinul a počkal na večeři.

Zasedl jsem k bohatě vyřezávanému stolu z ořechového dřeva. Přikvapil nyní jiný Číňan s ručníkem namočeným ve vřelé vodě a tím mi třel obličej.

Byl jsem překvapen, neboť tento nečekaný, nenadálý útok nebyl ničím příjemným, ale vzápětí pocítil jsem na obličej, hrdle a na rukách, tam, kde se mne dotýkal, příjemný chládek, který mi byl velmi rozkošným osvěžením.

Objednal jsem si u hoteliéra zúmyslně pravou čínskou večeři, jež měla mi býti podávána tak, jako bych byl starým, mlsným mandarínem. Majetník hotelu slíbil přání mému vyhověti.

Zatím co mlčenliví číšníci přinášeli na stůl různé talířky, koflíčky a vázy z drahocenného porcelánu, prohlížel jsem si bohaté zařízení

hostinské síně. Byli tu také ještě jiní hosté, Číňané takzvané „lepší třídy“.

V této nádherné síni konány byly slavnostní hostiny, svatební veselí a společenské večery. Podél stěny, vykládané bohatými ornamenty z různobarevných dřev, byla rozestavena umělecky vyřezávaná křesla; v čele síně bylo vyvýšené křeslo trůnu podobné, na němž se vystupovalo po několika stupních.

Před ním po stranách byla rozestavena ještě dvě křesla nižší s měkkými polštáři, spíše lehátka, patrně pro kuřáky opia. Před každou z těchto exotických židlí stál malý stolek téhož slohu, do jehož vrchní desky byla zapuštěna porcelánová plotna s malbami květin, ptáků a různých výjevů z čínského života. Kolem velkého společného stolu, u něhož jsem seděl i s přítomnými hosty, byly nízké taburety.

Na stěnách visely staré čínské gobelíny s vetkanými obrazy květů a v koutech místnosti stály na zvláštních podstavcích ohromné porcelánové vázy, do kterých byly zasunuty z mědi vytepané umělé rostliny.

Byly to staré tepané práce vysoké umělecké ceny. V první váze byl bambusový keř, v druhé větev divoké třešně, ve třetí větev borová se šiškami a v další jakýsi čínský, mně neznámý květ.

Podlaha místnosti byla rovněž sestavena z mozaiky různobarevných dřev a tvořila velice pěkný, ale složitý ornament.

Vešli dva číšníci, nesoucí na vkusném dřevěném podnosu mísu s polévkou.

Polévka byla z hovězího masa s vajíčky a dlouhými nudlemi. Nalil jsem si ji do koflíčku a poněvadž jsem si přál čistě čínsky večeřeti, dány mi byly dvě bambusové tyčinky, jako nepostradatelný doplněk čínského příboru. Překvapeně jsem je obracel v rukou a tu roztomilý hoteliér názorně mi ukázal, jak s nimi zacházeti. Vzal do levé ruky koflíček, nasadil jej k ústům, polévku pil a tyčinkami velmi obratně vybíral tuhé součástky polévky, a tak jsem za několik málo minut dovedl zacházeti s tímto jídelním příborem velmi slušně. Večeře

sestávala z velmi chutných jídel, takže jsem o čínské kuchyni nabyl zcela jiných názorů, než jsem měl dosud.

Čaj, podávaný po večeři, byl velmi lahodné chuti a víno, vyrobené z rýže, bylo chutné a dosti opojné.

Po večeři jsem šel do svého pokojíku.

Byla to malá, čistá, úhledná světnička s nevysokým lůžkem s ochrannou sítí proti komárům a moskytům, kterými je „říše středu“ proslavena; matrace lůžka byla spletena z bambusových vláken a byla tak pružná, jako by byla zhotovena z ocelových per. Na této spočívala jemná žíněnka, potažená bílým prostěradlem. Pod hlavu byl hranolovitý, tvrdý polštář, který jsem ještě dříve, než jsem později usnul, zaměnil složeným oblekem; tak tvrdá byla tato čínská poduška.

Za příkrývkou byla lehoučká, podšitá hedvábná látka, kterou se však za panujících žhavých nocí nikdo nepřikrývá.

Útulnou tuto ložnici doplňovalo jednoduché skříňovité umyvadlo se zrcadlem a dvě židle.

Spánek mne mýjel, snad vedrem, snad nezvyklými dojmy. Vstal jsem po chvíli, oblékl se a vyšel na verandu. Usměvavý hoteliér mi řekl, že na spaní je ještě času dosti a abych šel se podívat do blízkého divadla v sousedství hotelu. Uposlechl jsem velmi rád a malý Číňan mne ihned tam zavedl.

V čínském tom divadle se hrálo od pěti hodin odpoledne až do druhé hodiny noční. Bylo teprve 11 hodin večer. Divadlo, budova rozsáhlá, fantastického slohu, byla v průčelí obalena křiklavými papírovými plakáty právě dávaných her.

Vestibulem, naplněným čínským obecenstvem, hlučícím a pobíhajícím, vešel jsem do prostorné divadelní místnosti. Hlediště je podobné hledištím divadel evropských, galerie však pojmu daleko více obecenstva. Není vůbec míst k stání, neboť „syn nebes“ je při zábavě velmi pohodlný.

Jeviště je umístěno dosti vysoko nad hledištěm, takže je ze všech stran dobře viděti.

Obecenstvo mne zajímalo nejvíce. Byl to nezapomenutelný pohled na tak nezvyklé divadlo v divadle. Na sedadlech, jež tvoří široké a dlouhé lavice se stolky, sedí Číňané všech kast, věku a pohlaví se svými rodinami, nemluvnaty počínaje a starými babkami konče. Před každým koflík čaje.

Přesto, že se právě na jevišti hrál tragický, historický kus, obecenstvo se spolu živě baví; během hry se vyřizují totiž osobní i rodinné záležitosti, tam se uzavírají obchody, vyrovnávají se různé delikátní spory, tak jako by to ani v divadle nebylo...

V hluk a křik se mísí pekelná vřava čínské hudby. Čínská hudba je stvořena pouze pro čínské uši. Orchester sestává z vrískavých houslíček o jedné struně, trojstrunné kytary, dvou pronikavě hlučících fléten a kusu železa, do kterého hudebník neúnavně buší v taktu s řinčícím gongem. Melodie přechází chvílemi z nejsilnějšího forta do nejslabšího pianissima, podle toho, jak se na jevišti zpívá.

V tu chvíli, kdy jsem zasedl do lavice a přinesena mi byla konvička s čajem, znázorňovali herci na jevišti dobytí nějaké provincie hrdinným knížetem Tao-Ljanem, který asi 300 let před Kristem pomáhal svému panovníku přiváděti k poslušnosti vzbouřené obyvatelstvo, jež bylo vysáváno nesvědomitými státními úředníky.

V kuse tom bylo zúčastněno mnoho herců, kteří představovali chvílemi vítěze, chvílemi pokořené.

Zde střídaly se i milostné scény jednotlivých hrdinů kusu s hromadnými popravami. Kulisy jsou prajednoduché. Strakatě pomalované plátno plné všelikých obrazů stromů a křovin představuje les, v jiném jednání prostě po stěnách rozvěšené koberce představují sály vládců nebo vnitřky obytných domů.

Různé výkony, na příklad dobytí měst, nebo vniknutí do uzavřeného domu naznačuje se velmi primitivně. Triumfální tažení do nepřátelského města podáno bylo tak, že na jeviště byla přinesena

bohatě vyšívána nebesa na čtyřech tyčích a ta představovala městskou bránu, pod kterou prošel průvod vítězícího hrdiny.

Čínský herec znázorňuje odchod domů rukou, jejíž posuny naznačují, jako by zavírala dveře na klíč.

Sóla zpěvná hlavních hrdinů se střídají se zpěvy sborů, přednášení vlasteneckých a milostných písní střídá se s citáty ze staré literatury čínské, jež právě dávanému kusu přiléhají.

Po historickém dramatu přišla na program milostná veselohra. Základem jejím byl velmi jednoduchý motiv, motiv velmi naivní. Čínská dívka odpírá svému milenci schůzku, ježto jí nepřinesl květy takové, jaké si přála. Po malém sporu s veselými, namnoze rozpuštěnými scénami, se smíří.

Takové naivní motivy jsou ve většině obsahem lehkých, divadelních her, které ale autor protahuje do nekonečna. Jsou v nich vyjmenovány veškeré pěkné vlastnosti dívky i její chyby a rovněž jejího milovníka. Na jevišti se při této příležitosti mluví o věcech lásky velmi choulostivého rázu, což vyvolává salvy smíchu publika...

V té době vystupovala v Chang-čou herečka, slavná a proslulá v celé Východní Číně. Byla na jevišti přivítána výkřiky a potleskem. Orientální krasavice zcela podle našeho evropského vkusu. Nádherná! Vynikala takovým půvabem pohybu a elegance, že by mohla v onom oboru býti nebezpečnou soupeřkou mnohým primadonám západního světa. I hlas, kterým zpívala monotónní čínské písně, byl lahodný a uchvacující.

V hledišti byly současně prodávány její fotografie a šly na dračku; kupovaly je i ženy.

Kostýmy čínských herců jsou vesměs hedvábné, bohatě zlatem vyšívané, nesmírné ceny. Rekvizitami slouží zbraně, vázy, obrazy a koberce takové ceny, jež se nedá pro starožitnost užívaných těchto předmětů ani určit; pravé to muzeální skvosty.

Herci jsou maskováni někdy velice fantasticky; hrdinnost a sveřepost představuje maska budící hrůzu, moudrost a stáří, plný sněho-

bílý vous, lásku, zbožnost i smutek předvádí se obličejem hladkým a bílým.

Zajímavo je, že všichni čínští herci jsou vlastně ženami, neboť Číňan-muž pokládá herecký stav za muže nedůstojný. Ovšem, že v době filmů je těmto starým zvyklostem odzvoněno a muži hrají se zápallem role bývalých kolegyně...

V divadle jsem zůstal až do jedné hodiny v noci, načež, zaplativ malý účet na vstupném a občerstvení, šel jsem domů.

Ještě v noci slyšel jsem onu pekelnou čínskou hudbu, a zdálo se mi o hezkých ručkách a sladkých jednoduchých písničkách oblíbené herečky – krasavice – – –

Druhého dne časně z rána putoval jsem do posvátných chrámů chang-čouských.

Plné tři hodiny ubíral jsem se po velmi pěkně upravené stezce bambusovými háji a džunglemi k severu.

Na celé cestě potkával jsem poutníky, kteří kráčeli zvolna za stejným cílem, nebo se již vraceli.

Další stezka vedla velmi nízkým údolím, vroubeným nebetyčnými skalami, v něž vtesáni byli bůžkové, tu obrovských rozměrů, onde opět filigránští, ale v tak velikém množství, že se podobali obrovským zlatým hroznům, rozvěšeným po skalách.

Slunce sálalo a pod stromy, vroubicími posvátnou stezku poutníků nebylo stínu, neboť listy obráceny byly svojí hranou proti slunci, takže koruny stromů byly jako skleněné.

Tak chrání se některé rostliny instinktem proti neúprosnému žáru životodárného, ale také i smrtícího slunce.

Spěchal jsem. K spěchu popoháněl mne i odpor k hloučkům žebřáků sedících po různu podél poutnické stezky.

Ani ve světové válce neviděl jsem tak rafinovaně zohavených těl, jaká si tito tvorové, nazývající se lidmi, kvůli žebrotě připravili. Zmrzačení a úrazy získané v bojích nebyly proti těmto ranám téměř ničím, téměř ničím proti dobrovolně znetvořeným údům

nábožných fanatiků, válejících se ve špíně a v prachu, pokrytých roji příšerných zelených much a různým odporným hmyzem...

Ne, to nebyli lidé!

Došel jsem k nejkrásnějšímu chrámu, který jsem byl kdy viděl. Byla to katedrála v typickém slohu bůh ví kolikáté dynastie, žijící snad šest či více tisíc let před Kristem.

Část chrámu v celé své architektonické kráse, která měla přežítí věky, byla nedávno vypálena, ale město Chang-čou ji dalo znovu vystavět v původní podobě a sloupoví chrámové, dříve z červené žuly, jež ve zbytcích leží rozmetáno kolem zdí chrámových, nahrazeno bylo kmeny cedrů asi o čtyřiceti metrech výšky, dovezených sem z Kalifornie.

Každé pero, které by chtělo stavitelskou nádheru vyličiti, je slabé. Velmi slabé.

Uvnitř v ještě nedostavěné budově je mnoho pozlacených soch nadlidských výšek a trůní jim Buddha, bůh míru a hojnosti, s družinou bratrských bohů sladce a spokojeně se usmívajících...

Prošel jsem ještě další chrámy. Ta velkolepá, uchvacující síla a nádhera stavitelských myšlenek; to zvláštní kouzlo, kterému podlehnou každý poutník, jdoucí hledati Boha, k němuž modlí se za své štěstí a úspěch na pouti pozemským údolím, plným malicherných zájmů a tužeb, nedá se vypsati.

Zde najde poutník klid, načerpá sílu ze záhadných úsměvů obrovských soch, mlčících a nehybných...

„Útulek pěti set svatých“, chrám prastarý! Chová v sobě také sochu středověkého cestovatele, učeného Marca Pola, který se stal v Číně svatým za to, že poprvé spojil svoji osobou Daleký východ se Západem. Tak skvěle doplnili Číňané svých 499 bohů starověku pětistým bohem středověku. Uzavřeni po věky prastarou čínskou zdí a „Žlutým mořem“, byl jim Marco Polo posvátným bohem, přicházejícím z tajemných dálek...

V temném, mnohými chodbami protkaném chrámu, je umístěno podél stěn těchto pět set zlatých idolů, dva metry vysokých s různými výrazy v svých lidských tvářích.

Socha Marca Pola u severního vchodu do chrámu poznává se podle kryté hlavy turbanem, neboť ostatní bohové jsou lysí.

Vyšel jsem z chrámu na plný jas zlatého slunce s duší naplněnou divnými pocity nicotnosti člověka, jemuž osud popřál chvilku pocitu prostředí staré, nádherné a uchvacující kultury, tak velebné a přeci tak cizí...

Zamířil jsem k malým nesčetným stánkům v nádvoří chrámovém, abych si na památku na tato místa koupil nějaké drobnosti, kterých bylo uchystáno pro poutníky nepřehledné množství.

Zastavil jsem se u chudičkého výkladce, u něhož seděl jednooký čínský stařeček s lysou lebkou.

Vybral jsem si několik amuletů, prstýnků a obrázků, které jsem položil na okraj jeho stolku. Pod stolem, na kterém měl různé ty drobnůstky na prodej, měl široký koš s papíry, do nichž prodané předměty balil. Vyňal složené papírové listy žlutavě hnědé barvy a utrlh značný kus, do něhož mi koupené drobnůstky zabalil a převázal motouzem z lýka.

Vzav balíček pod paži, rozloučil jsem se s čilým obchodníčkem a nastoupil jsem zpáteční cestu jiným směrem, k posvátnému jezeru několik kilometrů širokému.

Hodlal jsem najmouti loďku, která by mne převezla do města po jezeře, kolem něhož jsem putoval stezkou vedoucí džunglemi, značnou oklikou.

Po půl hodině ocitl jsem se na břehu, a poněvadž jsem měl dosti času, usedl jsem na měkký trávník a pozoroval malebný obraz zelenavých vod této mělké klidné hladiny, pokryté při březích překrásnými poli olivových, širokých lotosů, mezi nimiž skvěly se nádherné koruny růžových a bílých květů symbolických a božských rostlin, jež byly kolébkou moudrého, velikého Buddha.

Do syta jsem se vynadíval i několikrát odbyl polonahého, do-
těrného majitele loďky, který mne zval k převozu na protější břeh
do města, kde zřel jsem v sluneční záplavě bizarní pestré prejzové
střechy starobylého Chang-čou a štíhlé porcelánové pagody, tyčící
se k nebesům jako jemné prsty, ukazující tam vysoko v azur, za
nímž skryt je tajemný fluid duchovna žehnaného syna „Lotosového
květu“.

Oddal jsem se plně přemýšlení o krásách a dojmech a konečně
vzal jsem do rukou balíček s památnými drobnůstkami, které jsem
si odnášel z posvátných míst...

Starý, vetchý papír, ve kterém byly ony drobné předměty zabaleny,
mne velmi zajímal, neboť surovina, z něhož byl zhotoven, byla tak
zvláštní a nesla stopy pečlivého zpracování jen Číňanům vlastní.

Povrch papíru byl hladký, téměř jako líc královské hedvábné
látky. Vybaliv věci, narovnal jsem zohýbaný papír a velmi podrobně
prohlížel. Byl potištěn.

Čínské písmo nemělo těch charakteristických ostrých základních
tahů, jako je má čínské písmo v době současné, ale ve značkách
převládaly obloučky, kružnice, elipsy spojované téměř přímkami.
Poznal jsem nejstarší písmo, kterým se v Číně psávalo před mnoha
sty, snad i tisíci lety.

Co mne nejvíce na tomto starém papíru zajímalo, bylo několik
velmi malých, ale ostrých obrázků, podobajících se velmi jemným
miniaturním dřevorytům.

Byly na nich nakresleny drobné figurky v podivných krojích a růz-
né krajinky i předměty.

Po podrobném pozorování, po kterém až oči bolely, shledal jsem
souvislost mezi obrázky, které byly popsány drobnými značkami
onoho zvláštního písma, o němž jsem se zmínil.

Mezi obrázky byl jakýsi text rovněž vytisknutý tímtež písmem,
jakým byly obrázky popsány. Popíši je, jak jsem je jeden po druhém
dlouho pozorně prohlížel. Na jednom byla nakreslena jakási dvo-

rana se sloupovím, do níž stropem padala záře ostrých slunečních paprsků.

Dvorana byla naplněna sedícím lidem amfiteatrálně kolem stěn a mezi sloupy nesoucími klenbu. Uprostřed bylo vyvýšené pódium, na kterém stála postavička oděná v roucho zvláštního střihu s vysokou zahrocenou čapkou na hlavě.

Obrázek byl tak ostrý, že bylo téměř možno rozeznati i nejjemnější detaily hlavy, dokonce i prsty rukou některých sedících postavíček.

Jiný obrázek představoval kotouček rozdělený rovnoběžnými, vodorovnými čarami, jako kreslíme polární kruhy, obratníky a rovník na mapách zemských polokoulí.

Kol čáry, která se mi zdála býti rovníkem, bylo hustě nakresleno několik geometricky přesných obrazců v podobě různých mnohoúhelníků, k nimž od pólů vedly nakreslené šipky.

Jiný obrázek představoval mezihvězdný prostor, na němž bylo dobře viděti několik hvězd, slunce a zvláštní vřetenovitý předmět, ležící šikmo mezi dvěma nebeskými tělesy. Od tohoto byly vedeny velmi jemné čárky, které měly snad naznačovati rychlý pohyb onoho vřetenovitého tělesa v prostoru.

Na několika dalších obrázcích bylo viděti totéž vřeteno, ale kresba kol něho byla vždy rozdílná. Jednou leželo na jakési rovině, jindy jako by bylo vklíněno mezi ostré skály a opětně na jiném obrázku stálo téměř kolmo mezi nebem a zemí.

Překvapil mne však nesmírně obrázek nepoměrně větší všech. Byl na něm nakreslen jakýsi přístroj velmi podobný nynějším letadlům, vznášející se nad domy podoby krychlí s mnoha čtvercovými okny...

Pečlivě jsem papír složil a zastrčil tentokráte do náprsní tobolky a nakoupené drobnůstky jsem ukryl po kapsách...

Zdálo se mi, že uplynulo již mnoho času, a proto jsem sestoupil na břeh jezera, abych se dal konečně převézt.

Když jsem vstoupil na jakýsi dřevěný můstek primitivního přístaviště, varovali mne Číňané, člunaři, kteří stáli opodál, abych se nevydával na zpáteční cestu po jezeře, ježto prý bůh bouře se bude za okamžik nad jezerem procházeti.

Nedbal jsem však těchto rad a hleděl jsem se dostat na druhý břeh za každých okolností.

Přemluvil jsem konečně jednoho statného chlapíka, který se mi zdál nebojácným a patrně nevěřil pověrám jako jeho krajané a za slušnou odměnu jsem jej přiměl, aby svůj člun svěřil nepokojným vlnkám jezera.

Nebyli jsme vzdáleni ani čtvrtinu cesty od břehu, od něhož jsme odrazili, když se snesl takový tropický liják, že jsem byl v několika vteřinách promoklý až na kůži, ale musil jsem ještě pomáhati primitivní lopatkou vyhazovati ze člunu spousty vody.

Vysoké vlny jezera za nastávající bouře přinutily nás přistáti u malého ostrůvku, na němž byla vystavena jakási chata v podobě malé čínské modlitebny.

Přirazili jsme k jeho břehu, uvázali člun, který se nyní zmítal na vzdouvajících se vlnách, a spěchali do chaty. V nízké, ale velmi útulné prostoře plápolal na kamenném krbu oheň, u něhož seděl stařec, zahalený v široký kaftan šedé barvy.

Když jsme vstoupili, povstal a pomáhal nám svlékati oděv, který rozvěsil na několik tyčí blízko ohniště. Jak můj člunař, tak i já, úplně nazí usedli jsme blízko ohně a trpělivě čekali, až se náš oděv usuší.

Venku se zatím velmi ochladilo; řádila bouře a z oblaků lil se déšť hustými proudy.

Seděl jsem poněkud stranou od obyvatele podivné chýše, do níž jsme se před nepohodou uchýlili, a přeci jsem cítil, že si mne stařec důkladně prohlíží, zvláště mé osmahlé svalnaté tělo, pokryté několika jizvami pod hrudí od utržených ran v bojích.

Němě pokyvoval hlavou. Obrátil jsem se k němu a zapředl rozhovor. Ku své radosti jsem po několika slovech poznal, že rozumí dosti dobře rusky a že je s to i lámanou ruštinou hovořiti.

Měl jsem častý styk s Číňany na Sibiři a moje ucho si zvyklo i zvláštnímu způsobu vyjadřování, kterého Číňané používají při styku s Rusy. Stařík velmi čistý, hovorný a vysoce inteligentní mi rozuměl.

Vypravoval jsem mu o Sibiři, o našich bojích a velmi napjatě poslouchal. Potom zavedl řeč na ony doby, kdy jako jinoch hledal zlato v přímořské oblasti, kdesi vysoko v horách nad Sachalinem, v krajích náležejících ruskému státu.

Byl opravdu živou a nevyčerpatelnou studnicí zajímavých vzpomínek a nyní téměř osmdesátiletý trávil již přes třicet let na tomto velmi málo navštěvovaném ostrůvku, živ jsa skromně z milodarů poutníků do posvátných chrámů, kteří náhodou jako my byli zastiženi na jezeře bouří...

Venku stále ještě lilo, bouře neustávala a do večera bylo daleko. Můj člunař schoulil se v koutku chaty na rohož a usnul spánkem spravedlivých, jak to jen Číňan právě umí.

Rozprávěl jsem se stařečkem ještě o různých jiných věcech. Potom, vzpomněv si, vytáhl jsem ze své tobolky pečlivě složený starý papír a ukázal jsem mu ho s prosbou, aby mi vysvětlil, co znamenají tyto zvláštní obrázky i text. Stařík uchopil papír a četl. Jeho černé, šikmé oči, aniž by byly ozbrojeny v tak vysokém stáří obvyklými čínskými brýlemi, zadívaly se na obrázky, pozorně probíhaly řádky a stařec počal šeptati nesrozumitelná slova. Občas podíval se mi do obličeje a pokyvoval hlavou. Potom pozorně složil starý papír, odevzdal mi jej a pravil:

„Stará pohádka, jakých můj národ má velmi mnoho. Jestli tě to zajímá, vyslechni mne. Papír ten je velmi starý, jak vidíš, některé sloupce jsou tu vytrhány a poškozeny. Sdělím ti vše, co jsem mohl z těchto zbytků vyčísti.“

Vyňal jsem zápisníček a tužku.

Stařeček vypravoval a já si podrobně zaznamenal vše, co vyprávěl. Vypravoval a čas ubíhal. Když pak ukončil, oblékl jsem se. Můj člunař seděl již dávno před chatou a pokuřoval. Venku bylo již ticho, slunéčko zapadalo nad posvátnými háji.

Rozloučil jsem se se starcem a vtisknuv mu do dlaně malý dárek, usedl jsem do člunu se svým veslařem a malý ostrůvek se od nás zvolna vzdaloval.

Za soumraku přistáli jsme v hlučícím městě...

* * *

Po mnoha letech, kdy prohlížel jsem ty různé drobné památky a malý zápisníček vázaný v červené kůži, znovu prožíval jsem kouzlo vypravování dávné pohádky daleké Číny a napsal jsem podle poznámek věrně, co mně byl kdysi milý stařeček na ostrůvku v posvátném jezeře ze starého papíru vyčetl. Dověděl jsem se tak nejstarší leteckou legendu a nazval jsem ji: „Synové nebes“.

Stařečkovo vypravování bylo kusé, a proto jsem chybějící mezery vyplnil vlastními domněnkami a při tom jsem se plně oddal úvahám o tajemném původu „synů nebes“, v němž jsem cítil a tušil nerozluštěné záhady žluté rasy.

Bylo by škoda, aby tato pohádka zůstala neznámou. Kusé vypravování stařečkovo bylo však provázeno jeho poznámkami, z nichž jsem mohl k souvislosti děje mnoho upotřebiti.

Papír s pohádkou tou posud mám a chovám jej jako vzácnou památku. Neumím jej čísti, a kdo jiný z nás by mohl?

Stařečka snad již není, ale slova živých vzpomínek na něho při nejkrásnější truchlivé pohádce, kterou jsem nazval nejstarší leteckou legendou, jsem zaznamenal.

Nuže tedy čtěte!

I. Zoufalé lidství

Profesor Hoge vykonal každodenní měření teploty v různých výškách atmosféry pomocí upoutaného balonu a srovnáváje tabulky s výpočty, povážlivě vrtěl hlavou.

„To je úžasné, kterak během posledních desíti let jeví se v teplotách ve stejných výškách stále větší a větší rozdíly.“

Odložil přístroje a posadil se do křesla. Podepřel svými jemnými dlaněmi výraznou hlavu a zamysлил se.

Profesor Hoge byl střední postavy a vyhublého těla. Do sedmdesátky chybělo mu pouze několik málo let. Vlas měl úplně bílý a oduševnělá jeho tvář, z níž hledělo dvě veselých jiskrných očí, byla téměř úplně zarostlá černým plnovousem. Svalnaté ruce měl protkány červenavými žilkami, svědčícími o velmi vzácné obratnosti, která nebývá právě všem učencům vrozena, při zacházení s měřicími přístroji.

Oděn byl v tmavou jednoduchou řízu s krátkými rukávy. Vysoké stáří nebylo na něm znáti, neboť patřil k lidem, kteří po léta nemění své podoby a svůj zevnějšek, jako by byli přišli na svět v nynější podobě...

Po malé chvílce probral se ze svého zadumání a zvolal:

„Pane asistente Dire, přineste mi prosím záznamy svazků LV, LVI a LVII a vyhledejte k nim příslušné diagramy.“

Dir odešel do sousedního kabinetu a záhy se vrátil se třemi svazky, vázanými v tuhou kůži kovové barvy a se svitky diagramů.

Profesor rozbalil tyto svitky a jal se vyhledávati v tabulkách příslušné číselné údaje.

„Nemýlil jsem se; chladna v poslední době přibývá úměrně s dvojnásobným čtvercem doby. Poslyšte, Dire, myslím, že námaha našich inženýrů stavěti další nové kontinenty v rovníkových oblastech bude marnou. Točnové a podtočnové kraje jsou pro svoji studenost již dávno opuštěny. Pás mezi 24. a 25. rovnoběžkou pustne také,

neustále studené vzdušné proudy více nedovolují, aby dozrávaly plody a obilí. A to jde tak nápadně rychle...”

Profesoru vyvstal na čele studený pot a větu nedopověděl. Po malé chvíli chtěl pokračovati, ale asistent jej předešel slovy:

„První část výpočtů, kterou jsem ještě nedokončil, dává již tušiti, že vaše teorie o vychladnutí naší planety je až příliš správná a nevím, zda najdete odpůrce, neboť věc jest již všeobecně známa. Že to však tak neobyčejně rychle spěje ke konci, přál bych si již kvůli lidstvu samotnému, abyste se mýlil.“

Po těchto slovech se asistent upřeně zadíval v oči svého mistra.

Dir byl mladý muž asi dvacetičtyřletý. Nad jeho krásně klenu-
tým čelem vlnily se bujně černé vlasy, mající modře kovový nádech. Smělé oblouky obočí dávaly jeho tváři výraz neobyčejné energie, ačkoliv oči jeho zářily výrazem něhy jako u malého, zvědavého, dobrého dítěte. Dir byl velmi pěkně rostlý a byl oděn v temný šat, právě jako jeho mistr.

Byl velmi romanticky založen, ale jednalo-li se o vykonání neodkladné a namáhavé práce, tu všechny myšlenky těkavého jeho mládí se soustředily a Dir vykonal uloženou mu práci přesně a svědomitě s dávkou mladistvého nadšení.

Profesor pokyvoval šedivou hlavou a se zavřenými víčky usilovně přemýšlel.

Pracovna obou učenců meteorologů podobala se malé astronomické laboratoři, naplněné různými přístroji na měření teplot a tlaků vzduchu; na stěnách laboratoře narýsovány byly rozmanité diagramy s křivkami teplot a tlaků a s jinými, laiku nesrozumitelnými značkami...

Na kulovité klenbě stropu objevilo se ostré zelené světlo, jež v ne-
stejných intervalech zhasínalo. Byly to optické signály.

Profesor přečetl rychle značku, kterou světlo vysílalo.

„Sečkejte ještě, Dire,“ pravil profesor svému asistentu, chystajícímu se k odchodu, poněvadž denní práce byla ukončena.

Přistoupil k veliké skříni, v níž měl radiofonický automat, ještě jednou přečetl světelnou značku. Ve skříni vyhledal kotouč, opatřený touže značkou na malém kovovém štítku, sestávající z bodů a čárek a pootočil jím.

„Inženýr Lin hledá profesora Hoga,“ ozval se hlas radiofonu, umístěného uprostřed kotouče v podobě malé nálevkovité trubky.

Profesor ihned zapojil proud k televizi. Byla to malá deska nevelikých rozměrů, opatřená širokým kovovým rámem a umístěná na skříni s radioaparát. Na desce se po zapnutí proudu objevil obraz mluvícího inženýra Lina.

„Vidím vás rovněž, pane profesore, tentokrát jsem docílil spojení s vámi o šest vteřin rychleji než včera. Bratr Lii zkouší svůj nový nápad právě na mém přístroji. Vyhodil reakční tělíška, učinil malou změnu ve variátoru a už se vidíme, rychleji než jindy.“

„Je to zdatný hoch,“ zvolal profesor; „co je nového?“

„Pane profesore, přijďte prosím k slavnostnímu odevzdání nového kontinentu naší veřejnosti. Slavnost bude ve vstupní dvoraně na dvaadvacáté převlaci. Dokončil jsem právě stavbu nového ostrova XX. Mnoho hostů jsme nezvali a myslím, že nezvaných přijde velmi mnoho. Ostatní budou slyšeti radiofony a viděti televize celý postup slavnosti, neboť bratr Lii k tomu účelu zřídil zcela novou síť signální. Myslím, že i veliký Hogis se zúčastní a promluví. Chystá velikou řeč, jak jsem slyšel,“ pravil inženýr.

„Prosím, pane inženýre, velmi rád přijímám pozvání, myslím, že vám budu moci učiniti nová překvapující sdělení.“

Zelené světlo zhaslo a oranžové se rozzářilo na znamení, že je hovor ukončen.

Na televizi se obraz inženýra Lina rozplynul. Profesor otočením kotouče uzavřel přístroj. Potom zahalil se do pláště, vzal svého asistenta pod paží a vyšli společně z budovy.

Zevnějšek budovy byl velmi prostý. Holé, hladké stěny měly velmi mnoho vysokých oken a nad budovou klenula se střecha, která

byla zároveň stropem pracovny obou mužů. Byl to běžný typ budov, v nichž se vědecky pracovalo.

„Je to zdatný inženýr, tenhle Lin. Je geniální stavitel, pilný, a přitom skromný. A což jeho bratr Lii; v posledních několika letech není jediné praktické věci, kterou by on byl nezlepšil nebo nevynalezl. Jeho mozek je fenomenální a o jeho nervech se vykládají báje.“

„Znám jej,“ pravil Dir, „a neví nikdy, co je únava a spánek. Aspoň tak tvrdí jeho spolupracovníci, neboť jej ještě neviděli odpočívat.“

Oba učenci prošli zahradou, obklopenou vysokou zdí. Došli k bráně, kterou Dir odemkl, a stanuli na širokém prostranství, jež bylo téměř liduprázdné.

„Máme ještě dvacet pět minut času do osmi, Dire, zajdeme k inženýru Linovi do bytu; zeptám se, zda je ještě doma.“

Profesor sáhl do široké kapsy na prsou svého oděvu, vyňal ploché pouzdro, otevřel je a zavedl do něho proud z malé kapesní baterie. Otočil kotoučem, když v tom se ozval z malého přístroje hlas:

„Haló! Poslouchám, pane profesore!“ Na malé ploše hořeného víčka pouzdra ukázal se na matné destičce obraz těla muže do poloviny vysvlečeného.

„Právě jsem opustil koupel. Napadlo mi, že ještě ke mně zajdete! Očekávám vás...“

Profesor spokojeně přikývl, vsunul pouzdro do kapsy a vykročil. Zamířil s Direm přímo k nedalekému stanovišti letadel a vyhledal mezi nimi malý stroj pro dvě osoby. Profesor vyňal z tobolky malou kovovou známku, vložil ji do otvoru v boku letadla; automaticky otevřela se úzká dvířka a oba vstoupili. Usedli na pohodlná sedadla. Před sedadlem Dirovým byla rozvodná deska s několika přístroji podobnými hodinám; páky a různé rukojeti byly na dosah jeho ruky.

Dir přehlédl zkušeným zrakem řídicí páky a spustil stroj. Křídla letadla neslyšně zašuměla, vznesli se střelhibitě vzhůru.

V neveliké výši zamířil stroj směrem padající záře, jež protínala temný prostor noci ostrými paprsky. Záře byla pestrou směsicí

světél všech barev a chvílemi probleskovaly jí fialové a rudé signály, dávající znamení letadlům, jež se kolem v temných obrysech míhala všemi směry.

Oba učenci bydlili ve veliké čtvrti, která byla osazena výhradně vědeckým světem na okraji velikého rušného města, kde měl svůj soukromý byt inženýr Lin.

Letěli velmi rychle. Dir obratně řídil letadlo, dával výstražná znamení přerušovaným žlutým světlem a v několika minutách vnesli se na prostranný trávník zahrady inženýra Lina.

Přispěchavší sluha, hranatý obr hnědé pleti, přistoupil k letadlu a hbitě otevřel dvířka.

Profesor a jeho asistent vystoupili.

„Mám, pánové, dopravit letadlo na jeho stanoviště, či má tu na vás čekati?“

„Nikoliv, použijeme potom pravděpodobně letadla inženýra Lina. Můžete je tedy vrátit!“

Sluha rychle přečetl značku a místo stanoviště letadla, vložil podobnou kovovou známku, jako byl dříve učinil profesor, do příslušného otvoru a odlétl.

V době, kam spadá děj našeho vypravování, byla automatická doprava vzduchem zavedena po celém světě již několik let...

Na prahu prostého domu s velikými zahalenými okny přivítal oba příchozí inženýr Lin. Byl téměř stejné postavy jako Dir, jenže měl neobyčejně široká ramena. Jeho nádherná hlava s geniálním výrazem mohla sloužiti za vzor sochařům, těm výtvarníkům, kteří hledají klasické tvary pro svá symbolická sousoší velikosti a duševní krásy. Oděn byl v bělavý šat, který jeho pružné postavě neobyčejně přiléhal.

Jeho bystré tmavé oči spočinuly radostně na příchozích.

„Bud'te vítáni a vstupte! Máme ještě dosti času. Sledoval jsem vaše práce, pane profesore. Je to opravdu tak zlé s tím překotným chladnutím naší planety v poslední době?“

„Nemohu si pomoci. Je to pravda, pane inženýre, a myslím, že mi brzy prozradíte, že i vaše měření vodních hloubek při stavbě nového kontinentu XX. vás o tom přesvědčilo právě tak, jako měření atmosférická, která soustavně provádím.“

„Máte pravdu! Chtěl jsem vám co nejdříve poslati přehled všech měření, která jsem kolem rovníku naší planety v rozsahu až do šesté rovnoběžky na sever i na jih při stavbě vykonal. Přibylo velmi mnoho spodních ledových proudů z obou točen. Věc mám připravenou a dejte mi prosím fonickou zprávu, až ji budete potřebovat.“

„Děkuji, pane inženýre. Bude to zajímavé srovnání. Myslím, že je katastrofa neodvratná. Je to zlé, velmi zlé. Počítám pouze ještě několik desítek let!“

Při tomto vedeném rozhovoru posadili se všichni mužové ke stolu. Vstoupil sluha a přinesl jim na jednoduchém podnosu aromatický žlutavý čaj v ozdobných malých nádobkách. Rozhovořili se právě o nové světové události, o slavnosti na počest ukončeného vybudování nové pevniny v oblasti rovníkové, o níž se již oba učenci zmínili při běžném hovoru.

Tito tři skromní a prostí lidé, krásně urostlí, žlutavé pleti, jiskrných černých zraků, byli představiteli té rasy, která byla technickým mozkiem obyvatelů planety – Marsu.

Rasa neobyčejně nadaná, jejímž životním úkolem bylo starati se o technické potřeby a vědeckou realizaci všech odvětví činnosti ostatního obyvatelstva, jež žilo ve vysoké kulturní éře staré oné planety. Kromě této vědecké rasy sestávalo obyvatelstvo ještě z rasy růžové, lidí vysoce duchovně nadaných, pěstujících vědy okultní a prolnutých jsoucností Velikého Boha. Tato růžová rasa sestávala z bytostí světlých vlasů, modrých očí a tvořila celkem malý zlomek obyvatelstva Marsu, vynikala za to ale svými mysliteli, filozofy, astronomy a umělci, a byla vysokým etickým živlem, v jehož styku technické nalézali ve chvílích oddechu po namáhavé práci mozkové velmi vděčné pole ušlechtilého rozptýlení.

Profesor Hoge, inženýr Lin a asistent Dir byli rozenými vědátory, rozenými techniky, neboť to byl tradiční charakter žluté rasy, jež měla nesmírnou zásluhu o rozmach chemie, biologie, fyziky a techniky a vytvořila lehčí životní podmínky všemu ostatnímu lidstvu, s nímž sdílela společnou vlast, stárnoucí Mars, v letu nekonečným prostorem vesmíru.

Žlutá rasa dokonale využila všech vymožeností radioaktivity a vlastností elektřiny ve službách lidstvu. Základní rysy této rasy byly vytrvalost a důkladnost. Nejpočetnějším živlem na planetě byla rasa hnědá. Byl to lid pleti hnědé, hnědých vlasů i očí. Zabýval se výhradně fyzickou prací, přesto, že byl neobyčejně nadán; při své práci jednal promyšleně, úsporně a cílevědomě. Byli to výhradně rolníci, zahradníci, řemeslníci, dělníci a námořníci, tělesně vyvinutí, silní, temperamentní a velmi odolní. Povahy byli srdečné, dobromyslné a měkké.

Tyto tři rasy se harmonicky prostupovaly, navzájem tvořily národní celek, obývající v nekonečném vesmíru stárnoucí Mars.

Inženýr zaslechl jemný časový signál, který potvrzen byl světlem, objevivším se ve skleněné kouli na stojánku v rohu pokoje.

„Je čas,“ pravil, „pojďme, pánové. Dovezu vás na místo slavnosti. Budeme tam za několik minut, které nám ještě zbývají.“

Inženýr se převlékl, zapjal svůj vlněný oblek kimonovitého střihu s volnými rukávy s několika důkladnými kapsami, v nichž se nalézaly pro stálou potřebu obyvatelů Marsu nepostradatelné předměty.

Vešedšímu sluhovi, který uklízel příbor, velel po čas nepřítomnosti uzavřít elektrický proud a izolovat magnetická pole přístrojů. Pouze registrační automatický radiograf měl po dobu nepřítomnosti býti v činnosti, aby případné hovory, fixované přístrojem, mohl inženýr přečísti po svém návratu ze slavnosti.

Inženýr dal znamení k odchodu. Oba návštěvníci jej následovali do kryté dvorany za obytnou budovou na konci zahrady. Byla to rozsáhlá místnost, kde stálo několik létacích strojů různých typů.

Vstoupili dovnitř jednoho z inženýrových letadel a přítomný mladý muž, osobní pilot inženýrův, připravil stroj k odletu.

„Halu! Kurs čistě západní, signálová reflektorní značka XX., kombinované světlo žluté a modré; s toužou značkou místo přistání, rozuměl jsi mi?“ pravil Lin pilotovi.

„Rozuměl, pane,“ odpověděl Halu.

Nato vstoupil pilot do oddělení pro řidiče a ujal se řídicích pák. Letadlo se zachvělo, vyjelo z kryté dvorany na volné prostranství a vzneslo se bleskurychle do prostoru temné noci.

Pilot Halu sledoval na hlazeném vypouklém kotouči rychle se střídající značky světel. Od západu pronikal tmou jemný, stříbrný paprsek, jehož směru se stále držel.

V kabině bylo ticho.

Profesor byl zamyšlen a přemítal o své nezvratné teorii, kterou podepřel přísnými, četnými, prajednoduchými vědeckými pravdami.

Inženýr Lin připravoval si v duchu přednášku, kterou zahájí odezdání nově vybudovaného kontinentu XX. v rovníkové oblasti Marsu.

Dir pod zavřenými víčky svých očí nejméně přemýšlel o vědě a technice a ani ho nenapadlo, aby v této chvíli rozehrával klaviaturu svého mozku číslicemi nebo vzorci, což jinak provozoval téměř po celý den.

Nešla mu z mysli hezká bytost, kterou nedávno poznal v chrámě Hogisově na náboženském shromáždění růžových, kde starý zbožný Hogis, patriarcha hluboce mysticky založené rasy, vykládal o tajemném kolotání života, ležícího mimo sféru pojmání jeho fyzickými smysly, vykládal o nesmrtelnosti duše lidské, o jejím znovuvtělování, o zušlechťování krásy fyzické jemnou myslí a cítěním, a podobnými věcmi se zabýval ten moudrý kněz, kterým Dir, matematická duše, pramálo rozuměl.

Ale jakousi fyzickou krásu tam v chrámě přece zpozoroval a jistě by mu byl každý potvrdil, že přitom jemně myslí a cítí, při vnímání

té ušlechtilé krásy. Předmětem jeho zbožných myšlenek byla malá a veselá Ráni, příslušnice hnědé rasy, dcerka rybáře, který měl svůj prostý domek a své malé lodi v překrásné mořské zátocy nedaleko za hlavním městem.

Malá Ráni pozorně sledovala slova vykládajícího kněze, ale ještě více po očku se dívala na Dira, který na ni toužebně, ale uctivě hleděl. A byl by se přiblížil a promluvil. Ostýchal se však starší, ale stejně hezké sestry Rániny, sličné Naúmy, která vedla otci hospodářství po zemřelé matce. Naúma byla Ráni nejen starší sestrou, ale i druhou matkou.

Jména obou sester dověděl se Dir v chrámě po ukončení pobožností od sluhy Hogisova, který pravidelné návštěvníky duchovních přednášek a mystických obřadů velmi dobře znal.

Od oné chvíle Dir mezi svými číslicemi a vzorci viděl stále dvě temných, hnědých očí, milých a smějících se...

Pilot Halu zatočil stroj, do jehož kabiny vletly dva šípky žlutého a modrého světla a za několik okamžiků tiše stanul.

Letci octli se na převlaci dvacáté druhé, na ohromném rozsáhlém kamenném molu; porůznu stálo zde sta a sta letadel rozmanitých typů, nových, starých, přepychových i prostých, s piloty i automaty.

Nepřehledné davy lidstva všech tří ras proudily jedním směrem za živého rozhovoru a volání. Cílem všech zástupů byla kamenná budova s velikou dvoranou, v níž kol do kola byla sedadla amfiteatrálně uspořádaná; uprostřed na vyvýšeném místě byla tribuna pro řečníky. Obrovská, otáčivá tabule pro televizi, kotouče přijímacích přístrojů radiových a radiomegafon obrovských rozměrů byly praktickým doplňkem tohoto řečniště.

Dvorana byla již zpola naplněna, ale široké proudy lidstva jako mohutný veletok valily se nepřetržitě dovnitř.

Nejčteněji byly obsazeny tribuny příslušníky hnědé rasy. Z velikých koulí, umístěných ve stropě dvorany v soustředných kruzích kol osy klenby, padalo do dvora světlo se zeleným zabarvením.

Vrchní pořadatel a současně ředitel administrativy nového kontinentu, ustanovený vládou, ctihodný Kolis, řídil pomocí světelných signálů, kterými vládli obratní optikové, osazování tribunu.

Ředitel Kolis byl malý, zavalitý mužík, který ve svém věčně nepřiléhavém šatě činil dojem starostlivé matky, padesátnice, mající hodně dorostlé syny a dcery, v nichž ale stále vidí malé a nesamostatné dítky. Kolis byl velmi galantní, ochotný a zdvořilý, a jeho největší slabostí byla přílišná úslužnost k druhému pohlaví. Mohl-li prokázati některé ženě, kterékoli rasy, bez rozdílu stáří službičku nejnepatrnější, tu celý ožil a nikdo by byl v jeho tučném tělíčku netušil neobyčejnou mrštnost a eleganci, s jakou dělal dámám poklony.

Byl zároveň velmi znamenitým organizátorem tento populární Kolis; vždy pohotový, dobrý počtář a přísný, ale spravedlivý úředník své vlády. Jeho plný, dětský obličej byl však stále přívětivým a jeho okouzlující úsměv podmaňoval si každého, kdo s ním byl ve styku...

Práce usaditi tolik tisíc lidí ve dvoraně byla vysilující, leč pro Kolise, který ji konal s nadšením, byla to funkce čestná. V hluku a šumu, který vycházel z proudících mas, byly by fonické signály, byť sebehlučnější, jistě zanikaly.

A o těchto velikých davech se vyjádřil inženýr Lin, že bylo zváno pouze nemnoho hostů na slavnost.

Ovšemže, dvorana, jakkoliv byla rozlehlá a prostorná, nebyla by pojala všechny ty návštěvníky, kteří měli na vybudování a zalidnění nového kontinentu zájem, neboť několik desítek milionů lidí očekávalo nový domov v nové zemi se snesitelnějšími klimatickými poměry.

Připravovalo se právě stěhování národů v době, o níž vyprávíme.

Ředitel Kolis vrhl poslední světelný kužel na tribunu, která byla ještě neobsazena, a pak zamířil jím na poslední proudy davů, které vcházely širokou branou pod klenbu vysoké dvorany. Ruch a šum

znenáhla ustával; lidé se usazovali co nejpohodlněji. Na pódium uprostřed dvorany byly upřeny zraky tisíců.

Ozval se jasný zvuk kovového hlasu z radiomegafonu na tribuně: „Slavnost odevzdání nového kontinentu XX. je zahájena. Po přednášce budovatele této nové země, inženýra Lina, přihlašujte se k proslovům, dotazům a námitkám posluchači po řadě u ředitele Kolise. Přihlášení budou se za řeči inženýra Lina shromažďovati pod řečnickou tribunou. Inženýr Lin ujímá se slova.“

Radiomegafon dozněl, ve shromáždění opětně ozval se tichý šum.

Naši tři přátelé, kteří se vynořili z proudícího davu, rozešli se u podia, na něž inženýr ihned pružnými kroky vystoupil.

Rozlehl se hlučný, nekonečný potlesk, když se objevila postava geniálního a populárního stavitele nových pevnin.

Inženýr Lin dotkl se levicí hustého černého vlasu na skrání a pravíci bloudil po stole, na němž bylo množství kotoučů, pák a pérových vypínačů zmíněných již přístrojů.

Okamžitým zhasnutím světel a opětným vzplanutím dáno bylo znamení k tichu. A skutečně, jakoby mocným kouzlem, rázem utichl hluk uvnitř i vně budovy, kde na širém prostranství, těsně vedle sebe odpočívalo tisíce různých strojů létacích a lidí, kteří pro nedostatek místa se do dvorany dostat nemohli. Ale mohli slyšeti a viděti vše pomocí přístrojů, umístěných na širokém prostranství převlaky, které ani proudící vody moře, omývající převlaku z obou stran, svým šumem nepřehlušovalo.

Do ticha prostorné dvorany zazněl jasný hlas inženýra Lina:

„Občané, občanky! Růžoví, žlutí a hnědí! Dnes o šesté hodině ranní byla dokončena stavba XX. kontinentu, se kterou jsme začali na základě rozhodnutí, jakož i příkazu světového sněmu před osmi lety.

Nový kontinent, bohužel, bude a také jest již jen posledním, neboť pro stavbu dalších, nových, není v oblasti rovníku na naší planetě více místa.

Zrekapituluji stručně příčiny, jež nás donutily ke stavbám těchto nových kontinentů, se kterými počali naši předkové před pěti sty lety. A zejména si přeji, aby mladší generace našeho národa věnovala mým slovům laskavou pozornost.

Planeta naše, jedna z nejstarších v kosmu, podléhá právě tak, jako vše co má minulost, přítomnost a budoucnost, letícímu času.

Ten, jak víte, lze měřiti pouze pomyslnými jednotkami. Je tedy absolutně nezměnitelný, ale můžeme do jisté míry část jeho odměřovati, to jest, určovati trvání všeho co smysly chápeme a myšlenkou obsáhneme, jednotkami, které jsme sami vytvořili.

Víte také, jak tělesa v nebeském prostoru vznikají, jak žijí a jak umírají. Víte o periodách, které prožívají od svého mládí až ke katastrofám, kterými končí.

Každé těleso ve sluneční soustavě má své mládí, má svůj zralý věk a své stáří. Naše planeta stárne a stárnutím ztrácí tepelné podmínky, nepostradatelně potřebné organickému životu, jakým jest náš.

Naše staré, prastaré dějiny mluví o opouštění oblastí točnových a podtočnových našimi prapředky, kteří stáli dle našeho měřítka časového na primitivním stupni svého myšlenkového i životního vývoje.

Víme také o veliké periodě mírných pásem na naší zemi, kde soustředoval se veškerý život a kdy primitivní člověk, náš předchůdce, stavěl města, vzdělával neobratně s ohromným plýtváním energie půdu, oživoval svými primitivními plavidly veškerá moře a podnikal výzkumné výpravy do krajů lidstvem dávno opuštěných, aby četl ve stopách dějin osudy lidstva.

A přece ona perioda mírného pásma, jako měla svůj počátek, tak také blížila se neúprosně k svému brzkému konci. A proč?

Odvěký a nezměnitelný zákon, kterému vládne nezměřitelný od věčnosti do věčnosti prchající čas, drtil svojí nezměnitelností naše předchůdce a drtí nyní i nás.

V mírném pásmu hledal technický vývoj cesty, kterak udržeti člověku co možná nejdéle příznivé klimatické podmínky životní.

Průkopníci disciplín fyzikálních opatřili teplo pro chladnoucí pásma, zvaná mírnými, na kolik jim bylo jen možno.

Víte, že tam na severu i na jihu, směrem k oběma pólům naší planety, pracují posud v pustých a liduprázdných končinách obrovské turbíny, které z přílivu a odlivu vyvozenou sílu mění v elektrický proud, rozváděný do obydlených krajů k vytápění atmosféry a jehož část napájí dosud naše nynější, námi obydlené končiny.

Je vám také známo, že během dlouhých dob zmizely všechny zásoby paliv rostlinného původu a využitkovány byly také tepelné krby v útrobách sopek a tepelná energie gejzírů.

Ale vše to nestačilo.

Život na této planetě posunuje se zvolna k oblastem rovníkovým a my jsme svědky a účastníky této epochy, která bude pravděpodobně poslední před zánikem všeho živoucího.

Dnes je ukončen nový, poslední kontinent, postavený našima rukama, který bude po několik desítek let, snad i jedno století, osazen lidstvem, prchajícím před chladem.

Ba myslím, že řekl-li jsem století, nevěřím tomu sám.

Chladnutí naší planety roste s časem přímo ne již čtverečně, ale tak rychle, že ani přesně matematicky nelze ztrátu tepla formulovati, jak vám může potvrditi autorita, zde právě přítomný, vážený a ctihodný profesor Hoge.

Uloženo-li bylo našim předchůdcům před pěti sty lety, jak jsem poznamenal, starati se o vybudování kontinentů v rovníkových mořích, aby poslední perioda teplého posud klimatu byla využita pro žijící lidstvo, pokračovali jsme v těchto pracích a jsem jedním z těch, který dnes zavírá, bohužel, epochu dalších staveb umělých pevnin, neboť dnes již v celé oblasti bývalých moří není nejmenšího místa.

Moře zmizela, zbytky jeho proudí sešněrovány mezi převlakami kontinentů nyní pustých i osazených a umělé zálivy stávají se již

těsnými pro námořníky a rybáře, jichž řemeslo žalostně upadá a výživa našeho obyvatelstva, které poskytovalo moře, je ohrožena.

A ještě jeden povážlivý zjev chci vám všem zde shromážděným připomenouti.

S ubýváním tepla decimováno je i lidstvo všech tří našich ras. Je to zejména hlad, který řádí vzdor vší pomoci v krajích nedalekého severu i jihu, kdy obilí a ovoce i ostatní plodiny téměř nedozrávají, jsou to kruté zimy, jež přivádějí mnohé nemoci lidstvu i posledním zbytkům živočišstva.

Nápadná jsou úmrtí, zaviněná duševní depresí, duševními chorobami ze strachu před zánikem naší země, před koncem světa, ač ještě několik pokolení našich bude bohužel svědkem posledních tragických výjevů zániku země i lidstva...

Velmi lituji, že dnešní slavnost je vlastně slavností smrti lidstva. Odevzdávání nového kontinentu nynějšímu i potomnímu lidstvu ztrpčuji těmito pravdivými fakty, není však pomoci! Věda, důmysl a technika zde končí a sklání se hluboko před majestátem pomíjejícího věčné.

A nyní vyličím průběh stavby a plán osazení nově vybudovaného kontinentu XX. –“

V další zajímavé a vědecky podložené přednášce na ploše televizi, při výkladech, zabíhajících do odborných vývodů, objevovaly se obrazy, diagramy, mapy a plány kontinentu, který uměle vytvořen vyšel z rukou geniálního inženýra, stavitele Lina.

Celé shromáždění sledovalo s napjatým zájmem pečlivě připravený výklad inženýrův, a když tento ukončil, vzdor jisté tísní, která zůstala všem v duši již při úvodních slovech, přece jen dvoranou rozlehly se srdečné výkřiky blahopřání a hromový potlesk davů.

Radiomegafon zahučel, bleskla tma, vyzývající k tichu. Opět zavislo. Inženýr mávl pravicí.

„Vážení, děkuji vám za pozornost, se kterou jste můj výklad sledovali a v úvodu konstatovaná, truchlivá, neutěšená, leč pravdivá fakta.

Oznamuji vám, že svoji přednášku končím a odevzdávám své dílo, nový kontinent XX. do rukou ústředního ředitelství k dalšímu, to jest k osazení jeho, zavedení obvyklých poměrů hospodářských a organizaci společenských zájmů nově stěhujícího se zlomku našeho národa.“

Inženýr pokynul rukou a ředitel Kolis převzal státní listinu k tomu účelu vyhotovenou, protokolární prohlášení o ukončené stavbě a složil veřejný slib před shromážděním tisíců, že svěřenou mu správu nového kontinentu bude konati dle svého nejlepšího svědomí i možnosti přesně a poctivě a slib svůj znovu opakovati bude národní vládě.

Po slavnostním předání listiny a slibu ředitelství ústřední správy vystoupil na tribunu v jednoduché roucho světlé barvy oděný staříčkový Hogis, duchovní kníže a vůdce růžové rasy, který při takovýchto příležitostech ji zastupoval a byl jejím mluvčím.

Byl prostovlasý. Jeho stříbrošedý vlas vlnil se mu na skráních a pod hustým černým obočím, které se silně odráželo od jeho růžové pleti, blýskala dvě milá, moudrá světla.

Při řeči inženýra Lina sešel ze svého místa k řečnickému pódiu a klidně očekával chvíli, kdy bude moci navázati na slova svého předchůdce...

Profesor Hoge seděl zamyšleně po celou dobu Linovy přednášky, neboť znal její obsah do všech jemných podrobností a vedle něho sedící asistent Dir poslouchal sice pozorně, ale těkal očima po sedících zástupech posluchačstva, jehož šat tvořil na amfiteatrálních sedadlech pestrou směsici různě sladěných barev.

Mužové byli vesměs oděni v tmavé obleky; ženy naproti tomu s velikou oblibou odívaly se v modrá, purpurová a zlatožlutá roucha kimonovitého střihu.

Dirovi přála náhoda; na protější galerii vedle jednoho z mohutných sloupů, podpírajících obrovskou klenbu dvorany, spatřil až příliš známou, hnědou hlavičku malé Ráni a jeho oči setkaly se s zářivými plaménky hnědých zraků dívčinyých.

Dir stával se roztržitým, nechápal slov, jež zvukem kovu zněla dvoranou z úst inženýra Lina. Posléze se vzchopil a sešel úzkou uličkou mezi sedadly k pódiu, jako by chtěl zasáhnouti také nějakou zajímavou řečí do slavnostního programu.

U pódia setkal se se starým Hogisem, kterého uctivě pozdravil. Dir chtěl pokračovati v cestě k sladkému svému cíli, leč v tom zahlédl, kterak Ráni povstává ze svého sedadla a činí místo své sestře Naúmě, která rovněž zamířila dolů k řečnickému pódiu. Dir měl malou dušičku, neboť velmi respektoval sestru své lásky a proto váhal s provedením svého úmyslu, přiblížiti se k Ráni.

Naúma posadila se do křesla vedle mistra Hogise, připravena jsouc rovněž promluvit při této příležitosti několik slov jménem hnědé rasy, již byla příslušnicí.

Bylat' známa a milována všemi pro rozumné a energické vystupování, ale zejména vášnivého zastávání své rasy, kdy toho bylo zapotřebí.

Na světových sněmech, které konány byly v určitých obdobích, byla platnou zastánkyní věcí svého lidu ať v kulturním či sociálním směru.

Dir dostal se k své Ráni téměř nepozorovaně, neboť zraky všech posluchačů byly ještě upřeny na plochu televizionu při závěrečných větách přednášky Linovy.

Dívka zazářila a stiskla příchozímu jemně ruku. Dvě vřelá plachá srdce rozbušila se jásavě.

„Nuže, milá, přicházím si pro odpověď, které se nemohu dočkat. Svěřila ses s naší láskou sestřičce, a co řekla?“ pravil Dir.

Ráni zašeptala:

„Naúma si tě váží a blahopřála mi. Tušila jsem, že již dnes si přijdeš pro tuto odpověď. Také já toužila, abys přišel. Mám tě tolik ráda, můj dobrý hochu; miluješ krásu, pravdu a Boha, tak jako já, proč bychom neměli býti šťastni. Modlila jsem se tolik, aby se naše srdce našla, již tehdy, když jsem tě v chrámu Hogisově poprvé uzřela. – Dire, můj hochu!“

„Ráni moje!“

Další šepot obou šťastných lidí zalekl se náhlého ticha, neboť Hogis vystoupil na tribunu.

Podal inženýru Linovi ruku a kynul posluchačům. Inženýr opustil řečniciště a posadil se v blízkosti Naúmy...

Dvoranou zazněl zpočátku tichý hlas, který čím dále tím více se zesiloval, až rozléhal se jako stříbrný zvon pod klenbou se zázračnou akustikou.

„Vážení, národe hnědých, žlutých a růžových! Velmi pozorně sledovali jsme všichni řeč inženýra Lina, neohroženého a geniálního budovatele nových pevnin. Jeho úvod byl prostý, vědecky pravdivý a upřímný. Je však mnoho srdcí a duší naplněných úzkostí a obavami o příští lidstvo, vydané neodvratné zkáze, o vlastní děti a o příští pokolení.

Jsme a jsou odsouzeni k zániku.

Věčné božské pravdy zjevovány jsou lidem, kteří je chápou a jsou přesvědčeni, že se zánikem hmoty nezaniká duch, součástka živá, neporušitelná našeho jediného Boha-Tvůrce; součástka ta, jež oživuje hmotu, ji řídí a vede, při zhroucení hmoty podržuje život věčný, protože právě je součástkou věčného Boha. A tak naopak, božská zjevení pravdy o zániku nejsou dobře pochopena člověkem lpícím na hmotě, budí hrůzu z příštích dějů a nemohoucnost měniti odvěký boží zákon vzniku i zániku bičuje úzkost lidskou do nejzazších mezí.

Dočkal jsem se chvíle, kterou jsem předvídal a příslušníci mé rasy též! Slyšeli jste o marnosti počínání všeho, kterou matematický a metodický mozek inženýra Lina dal reprodukovati jeho ústy, že dnešní připravený kontinent je doslovem úchvatného dramatu o životě lidstva na této planetě, která Bohem vyměřenou pout' vesmírem v dohledné době ukončí. Ukončí ji podle přirozeného zákona, kterým je prolnut a řízen celý nekonečný vesmír a který diktuje nebeským tělesům vznik, žití i zánik, totéž všemu tvorstvu i všem silám a jen jediné nekonečno, Bůh věčný, je ten zákon, který je dán sám ze sebe a nikdy nezanikne.

Inženýr Lin prohlásil, že vše je marné, země chladne. Ale já tvrdím, že život, děje hmoty oživené duchem, podléhají změnám, duch však nikoli. Změna, jež nás očekává všechny, bude pouze zánik hmotného, ale pokračování duchovna, života skutečného v pravém slova smyslu, ovládajícího a prostupujícího vesmír, bude trvalé, radostné a šťastné. Bude to světlo, maják uprostřed vesmíru, k němuž dospějeme a který osvětlovati nám bude sféru, v níž duch jednoho každého z nás bude žít životem věčným v Bohu a v Pravdě.

Bůh a Pravda je velikým zdrojem všeho dění v měřítku nekonečna, moudře a mnohým z vás nepochopitelně vede veškeré složky duchovní, rozptýlené a uvězněné v hmotné schránky vaše, ke zdroji, odkud vyšly, aby naplnily poslání, oživovati koloběh božského dění, jež nám zůstává věčným tajemstvím.

Je to právě tak jako s lotosem. V semeno v temnotě vod ležící vdechnut je tajemný klíč, počátek života; lotos vyrůstá, saje vláhu a světlo božského slunce dodává mu síly, vyráží květ, oblažující barvou a vůní okolí, květ se pak zavírá, nehyne, nýbrž mění svou podstatu, prodchnutou věčnou láskou a vydá plod. Semeno plodu se oddělí od umírajícího těla, které život mu dalo a vzniká opět nový, řídicí se zákonem změny pokorně a odevzdaně z věčnosti do věčnosti.

Právě tak lidstvo, právě tak světy. Tak také nepatrné krvinky ve vašem těle a obrovské stálice v světovém prostoru.

Nový kontinent je postaven a je – poslední.

Chladna bude přibývati. Co potom? Je třeba, abychom se připravili k těžkým chvílím, abychom měli sílu, je třeba, abychom si uvědomili, že až poslední dvojice živoucích tvorů bude se loučiti navzájem v chladnoucím ovzduší zanikajícího světa pod žlutavým, mlhavým přísvitem zapadajícího slunce, že život nepřestává, že přechází jen v konečný cíl všeho – duchovní nesmrtelnost. Ta síla pak umožní, aby poslední chvíle osiřelé dvojice byly chvílí trpělivého klidu a odevzdanosti, očekávání a nikoliv bezedného zoufalství, které pochybuje o milosrdenství Božím.“

Posluchači vyslechli tuto klidnou řeč, plnou přesvědčení a bezmezné víry v Boha, podanou příjemným melodickým hlasem starého kněze.

Hogisův hlas dozněl. Nejen jímavá a přesvědčivá slova zněla posud v uších posluchačů, ale i obrazy, sledované na televizionu byly nezapomenutelné.

Postupně podle Hogisova pronášeného slova viděti bylo na matné desce televizionu nekonečný prostor hvězdnatý, slunce se svými oběžnicemi, lotosové květy, rozvíjející své nádherné koruny a mizící teskně pod hladinou vodní.

Viděti bylo na desce v mlhavých clonách záblesky světél různobarevných, harmonických přísvitů, byly to aury bytostí, jež pochopily slova Hogisova úžasné víry a hledaly cestu k světlu. Byly to střídavě obrazy, alegorie karmických zákonů, jimž duch spoutaný v hmotě byl podrobován z pokolení lidských na pokolení.

I poslední dvojici lidstva vidělo posluchačstvo umíratí s oduševnělým blaženým výrazem ve vyhublých tvářích.

A světlo naděje proběhlo a osvětlilo desku televizionu mystickou září, kterou nevnímaly pouze zraky, ale jež vnikala a zalévala nitro rozechvělých poslouchajících lidí...

A vysoko v jasu galerie v poslední řadě sedadel marně Dir navazoval rozhovor se svojí milovanou Ráni, která s otevřenou duší a zavřenýma očima naslouchala, tisknouc nevědomky ruku Dirovu, slovům Hogisovým. A úzkost padla jí v něžnou duši a zdálo se jí, že slova růžového mistra jsou slova prorocká...

Řečník vyrůstal před jejíma zrakoma v tajemnou bytost božského původu, o níž často slychala v pohádkách své drahé matky, v jejichž žilách proudilo nepatrné množství krve růžové rasy.

Takové byly pohádky maličkových rasy hnědé, o velikých hrdinech, o dobrých bytostech, o milém Bohu, a právě takové byly ony pohádky, jež slychávaly děti ras ostatních. Dětské mysli až do dospělosti se stejnou vnímavostí a smyslem pro vše nadpozemské, podávané

v bájích a zkazkách, byly u všech tří ras stejné a uchovaly si stopy nadpřirozených dějů, vypravovaných nejdražšími ústy, do pozdního věku.

Dir, zcela šťasten svojí láskou a příležitostí prodletí po boku milované dívky, chystal se k návratu na své místo, aby ho profesor Hoge nepohřešil. Stisknutím ruky se rozloučili při krátké přestávce, kterou Hogis ve své řeči učinil a slíbili si, že se sejdou při slavnosti zatmění luny v chrámě Hogisově, které mělo nastati za několik dní.

Dir se nepozorovaně vrátil a usedl vedle starého profesora. Starý učenec věnoval inženýrově přednášce pozornost jen v míře nepatrné, jsa s věcí dobře obeznámen. Nyní však ji cele věnoval s hlubokým zájmem Hogisovi. Jeho jemné duši se zdálo, že se otevírají jí jiné světy, světy tušené, – ale neznámé...

Hogis odcházel z pódia. Sestupoval po několika stupních, jež byly obratně skryty květinovou výzdobou.

Proti němu ubírala se vzhůru Naúma, představitelka hnědé rasy, rasy práce. Tma bleskla světlem a šum, který se rozhostil v posluchačstvu po řeči Hogisově, nápadně ztichl.

Ztepilá postava hnědé Naúmy, zahalená v jemné modré kimono, pod nímž rýsovaly se ušlechtilé linie antických tvarů krásných a zdravých údů a tuhých prsou, s úsměvem jí vrozeným, rozhlédla se vůkol po dvoraně; její zářící oči bloudily směle po posluchačích.

„Vážení,“ zazněl její příjemný altový hlas, „slyšeli jste zde promluvit v dnešní významný den zástupce dvou ras, žluté a růžové. Promluvil inženýr Lin, velkorysý stavitel, který národu, obývajícimu naši planetu, opatřil nové pevniny a odvrátil tak na jistou dobu neodstranitelnou příčinu zániku všeho živoucího. Nenáročný ten muž byl jistě inspirován citem.

Pokud rozumím záchvěvům své prosté ženské duše, byl to cit lidskosti, radostný cit, zachrániti a zabezpečiti bližnímu život, prodloužiti jej a dáti mu naději.

Je to asi týž cit, který mají lidské dcery, když přivádějí na svět bytost, v níž pak vidí pokračování svého vlastního já, zmenšené a zjemnělé.

Práci inženýra Lina stavím velmi vysoko...

Také promluvil náš velmi vážený a moudrý Hogis, kterého zbožňujeme všichni pro jeho čistotu myšlení a vzorný život, zasvěcený krásnu a souladu s božskými pravdami.

Dovolte vážení, aby promluvila dcera rasy hnědé, rasy práce, která je živnou krví velikého těla našeho národa, obyvatel Marsu.

Vážený Hogis mi promine, že nepokládám za přirozené oddávati se rezignovaně svému osudu.

Lidstvo je sice bezmocné, neboť jak jsme dobře pochopili slova Hogisova, proti zákonům věčna, zániku hmoty, je marno bojovati. Chápeme touhu po obrození duchovna u nevědomých, ale pravé světlo, za kterým jde rasa růžová, zůstalo by planým světlem, nebylo-li by úplně a pravdivě vnímáno těmi, kteří jdou vstříc neznámému příštímu. Světlo, nemá-li býti pouze matným vodičkem ku zdroji věčna, musí býti pochopeno, aby vyplněny byly jeho úkoly podle vůle boží. Pokládám Boha za stálý, nekonečně bohatý zdroj energie, již není lhostejno, aby se vybíjela neplodně do prázdna. Energie je energií tehdy, je-li užitečnou, může-li udeřiti v pružné prostředí, v němž je přijímána a dostává se jí odezvy či jak technikové říkají transformace. To božské tvoření je věčné kolotání, je věčný pohyb a pohyb je život. Život je důmyslné hospodaření s energií.

Bůh dává život, nebere jej, dává zanikati hmotnosti, což je správné a co také věřím.

To poučení mám z práce. Práce naší rasy je totéž, co světlo duchovní rasy růžové. Bez práce není vzniku, není průběhu, není ani konce.

Těžko mi jinak definovati práci, abyste pochopili všichni, kteří mne posloucháte.

A tvrdím nebojácně, že to, čím prostor, čas a nekonečno dýchá, to vše je práce a práce je i Bůh vznešeného moudrého Hogise.

Tak myslím já a není-li to tak, necht' milý Bůh Hogisův mi odpustí. Práce je vším, čím nejen moje rasa žije a vy všichni, je nám radostí i hořem, je nám spokojeností i bolem, je tím, čím všichni dýcháme a žijeme. A nyní k věci!

Proč Bůh dal nám všem lidem bez rozdílu mozky, ústředny vzniků myšlenek, dílny, kde vznikají počiny práce a pohyb, kterému je ve vztazích k okolí mimo naše tělo dán pevný určitý charakter, forma a produkce.

Souhrn dějů vzniká v mozku, osvětlovaném božím světlem. Mozek je prahem, přes nějž kráčí duch k produktivnosti oživené hmoty. Produktivnost těší Boha; je tím podepřeno vědomí jsoucnosti boží v myslích našich a je to důkaz, že Bůh dává primitivu možnost se zdokonalovati, možnost, aby se člověk, byť i nepatrně, přibližoval k jeho obrazu.

Božskou vůlí vznikají a nabývají myšlenky určitých obrysů, jež řeší zdánlivě nemožné a mění toto nemožné ve skutečnost.

Chcete příklady? Vizte velké práce inženýra Lina. Země chladne, lidstvo strádá, spěje k zoufalství o svůj osud. Lin staví v teplých oblastech nová sídla pro lid, zmírňuje tím jeho bezradnost a strádání, prodlužuje život, vrací radost ze života.

Bůh dává zemi chladnouti a tentýž Bůh mozkiem inženýra zachraňuje lidstvo jeho hmotnému životu, na němž toto lpí. Rozpor? Nikoliv. Velkomyslnost Boží, popřávající určitou samostatnost mozku jím vytvořené bytosti.

Jak krásné, jaká šlechetnost velikého Boha!

A dobře víte, že nikoli bez úmyslu Bůh vložil v nitro každého tvořa tajemný, skrytý hlas – ozývající se v dítěti v kolébce i v usínající stařence, pud sebezachování, rostoucí s životní silou a zmírající zároveň v unaveném stáří. V mládí i mužném věku je vyvinut nejvíce a tento pud není ničím nepřírozeným, neboť Bůh vložil jej každému ve vnitro lidské, aby člověk se také staral o sebe, nespoleháje tak ve všem na jeho jsoucnost.

Veliký a vážený Hogis mi opět promine; mám radost ze své práce, vykonané mou zdravou rukou. Vyplňuji svůj život úkoly, jež mi byly dány a k nimž jsem byla vůlí Jeho připoutána. Jsem žena rasy práce, která je mým údělem...

Pro lidstvo bude štěstím i příště, nebude-li pud sebezachování potlačován mystickým blouzněním, krásným, leč nám, kteří na životě lpíme, nesrozumitelným.

Nevěřím, že lidstvo je úplně beznadějně odsouzeno k zániku. Inženýrů Linů je více!

Jeho práce k záchraně lidstva se pohybuje na ploše naší planety, která chladne. Pohlédněte na televizion! Právě se nám rýsuje na něm obraz nebeské klenby, širého prostoru, ve kterém letí ve svých věčném předepsaných drahách světy, podobné našemu Marsu. Jsou, jak Hogis pravil, mezi nimi světy se rodící, prožívající své mládí v plném žáru životním, jsou v něm světy, prožívající klidné periody prostředního věku a jsou v něm světy, odsouzené k zániku, jako je náš.

Hledejme Lina, který půjde z plochy do prostoru. Hledejme Lina, který nám dá tam vysoko nebo hluboko ve vesmíru novou vlast, nový svět k obydlení, který bude v panenském rozpuku svého života a bude mít lepší podmínky pro nás než naše umírající planeta. Bude to souvislost v hledání a opatrování nového kontinentu! Pouze a prostě!

Vím, že moje myšlenka je smělá, ale právě tak vyváží svojí hodnotou apatický klid dáti lidstvu zbytečně zahynouti, které však je schopno pomocí svých inženýrů Linů zabezpečiti sobě i svému pokolení ještě věky další..."

Při těchto slovech inženýr Lin, který mlčky seděl v křesle pod řečništěm, když mluvil Hogis, nyní povstal a stoje sledoval vývody vášnivé Naúmy a v duchu žasl nad géniem, který sídlil v klenutém, krásném hnědém čele ušlechtilé ženy.

Škoda! Před chvílí, kdy seděla vedle něho se skloněnou hlavou, vážně naslouchajíc řeči Hogisově, nevěnoval jí ani zrakem či slovem

tu nejnepatrnější pozornost. Byla tak prostá a ani ho nenapadlo, proč seděla v křesle nedaleko něho tato skromná žena, na místě vyhrazeném pouze řečníkům.

„Vy sami, pokud jste zde, astronomové růžové rasy, znáte nekonečné množství krásných světů, jež mají dětské doby své již za sebou a úrodná půda i zdravý klimát očekávají člověka, který se v příznivých podmínkách bude vyvíjeti podle teorií vzniku a dalšího zdokonalení, než stane vzpřímen a bude velebiti štědrou ruku přírody členěnými zvuky své lidské řeči, ku počtě její a počtě Boha, kterého bude hledati, ku počtě práce, která je tajemně účastna na tvoření dokonalého tvora z primitivního jádra a protoplazmy jednoduché buňky, v níž vložena je od věků touha po dokonalosti a světle.

Myslím, že jste mi dobře rozuměli! A úkol, který bude míti nový inženýr Lin, úkol vniknouti v nekonečný prostor, naplněný jinými světy, není nemožným řešiti; to mně praví mé nitro, naplněné lidským pudem sebezachování. A co mi ještě dále praví lidské mé srdce?

Bůh Hogisův bude spokojen s vítězstvím, že duch dovedl laborovati hmotností i v prostoru tak daleko, kam jenom myšlenka letí a se zachycuje.

Znám cenu práce! Práce to bude, která pomůže mozku nového inženýra Lina v ruce hnědé rasy, ba i její srdce bude účastno na velikém díle zachrániti lidstvo odsouzené zániku.

Vzpomínám oněch několika pokusných těles, jež často vídáte kroužiti nad čistým kotoučem lundy, tělesa vytvořená lidskou rukou, jež se jí vymkla a unikla do prostoru.

Což oživiti a podříditi podobná tělesa lidské vůli!? – To stojí za úvahu.“

Na televizionu objevilo se několik podlouhlých těles, jež kroužila vysoko, zanechávající na čistém kotouči bledé lundy jasné ostré čáry. Byly to zbytky signálů, umělých meteorů, kterými se chtěli učenci

Martáné dorozuměti se sousedními světy, na nichž tušili život, ale ty však zůstaly navždy bez odpovědi. Proto bylo od dalšího vysílání meteorů upuštěno...

„Přenechávám proto, vzácné shromáždění, vašemu moudrému uvážení, zdali lze odvrátiti náš zánik a děkuji, že mi bylo dovoleno pronéstí názor, který se kryje, jak vnitřně cítím, s názorem většiny mých posluchačů, zejména příslušníků žluté rasy vědy a techniky a hnědé rasy práce...“

Dvoranou zaburácel potlesk. Bylo slyšeti volání a hřmění hlasů z tisíců lidských úst.

Naúma klidně sestoupila z pódia a planoucími zraky hledala svou mladší sestřičku Ráni.

U schodů vstoupil jí do cesty inženýr Lin, podal jí srdečně ruku a Naúma stisk ruky srdečně opětovala...

Z radiomegafonu ozval se po krátkém blesknutí tmy jasný, kovový hlas:

„Zaznamenáváme souhlas většiny všech přítomných s návrhem slečny Naúmy, a proto ředitel Kolis ujme se řízení dalšího jednání, které kvůli důležitosti nadhozené otázky o příštím osudu našeho obyvatelstva bude předmětem sněmovního jednání.“

Radiomegafon reprodukoval přání tříčlenné vlády, která v několika tisíci kilometrech v sídelním městě na kontinentě I. sledovala slavnost otevření a odevzdání nového umělého kontinentu XX.

Vláda sestávala ze zástupců tří ras a měla třiašedesátčlenný poradní sbor, v němž byly všechny tři rasy zastoupeny stejným počtem svých volených členů.

Tito zastupovali nejen zbytky starých přirozených pevnin, ale také všechny pevniny umělé I. až XIX.

Moudrá Naúma, která dala svojí velkolepou myšlenkou slavnosti náhlý obrat, byla zástupkyní hnědé rasy v zákonodárném sboru již po několik let. Vláda sledující průběh slavnosti a proslovené zde řeči, rozhodla se ihned, aby s otázkou záchrany lidstva, pro něž

končilo budování nových pevnin v oblastech rovníkových, nebylo otáleno a použito k tomu vhodné příležitosti, která se právě ve shromáždění při této slavnosti naskytlá.

Radiomegafon pokračoval:

„– Po souhlasné dohodě všech tří členů vlády budiž toto shromáždění pokládáno za úplně právoplatný světový sněm, budiž zjištěno, zda zákonodárny sbor, který byl na slavnost pozván, jest přítomen aspoň v takové početnosti, aby jeho usnesení nabylo platnosti.

Vláda dává mu plnou moc rozhodnouti o otázce předložené slečnou Naúmou, členkou sboru hnědé rasy.

Vláda sleduje přesně postup jednání a očekává plodný výsledek sněmování.“

Ředitel Kolis spěchal na estrádu. Po světelném signálu k tichu zvolal:

„Prosím, aby malá tribuna před řečnicí byla uprázdněna pro zákonodárny sbor.“

Na ta slova obecenstvo opouštělo čelnou tribunu bez hluku a rozešlo se na místa již uvolněná účastníky, jichž nemnohý počet odešel po přednášce inženýra Lina, pravděpodobně z důvodů večerního a nočního zaměstnání.

Zákonodárny sbor, který byl téměř úplný, zaujal nové místo. Chybělo pouze několik jeho členů buď chorých, nebo za důležitým dílem jinde meškajících. Obrat, že slavnost změní se rázem v národní sněm rychlým a jistě moudrým rozhodnutím vlády, nebyl očekáván.

Ke cti občanů, konajících bezplatně a nenáročně funkce ve službách veřejných zájmů, dostavovaly se sbory zákonodárné vždy dochvilně a v plném počtu, kdykoli byl světový sněm svoláván nebo kdykoli jednalo se o věc nanejvýše důležitou v zájmu celého světa. A tak stalo se i dnes...

Uplynula malá chvíle. Ředitel Kolis zahájil sezení řádného sněmu slovy:

„Vážení, zahajuji národní světový sněm z moci vlády, rasy růžové, žluté a hnědé.

Věc, kterou bude projednávat tento dnešní světový sněm, je jasná. Nebudeme se zdržovat úvahami o situaci, o které jsme byli dobře informováni slavnostními řečníky Linem, Hogisem a Naúmou.

Návrh poslední, zástupkyně hnědé rasy, slečny Naúmy, který zde byl o slavnosti pronesen, je nám všem známý a jasný. Čas je draho-cenný. Vláda přistupuje ke konkrétnímu řešení záchrany našeho národa bez otálení.

Prosím o rozhodnutí tří otázek:

První, zda se zásadně ztotožňují zástupcové hnědé rasy v zákonodárném sboru s návrhem své zástupkyně?

Druhá otázka, dává-li zákonodárny sbor všech tří ras souhlas, aby hledán byl prostředek k opuštění naší planety a vyhledati lidstvu novou zemi?

Třetí otázka bude záležeti na výsledku řešení otázky druhé, zda mají být ihned práce ve vyhledávání nové země schopné osazení zahájeny?“

Zástupci hnědé rasy v zákonodárném sboru projeví v otázce prvé naprostý souhlas.

Při řešení otázky druhé vznikla bouřlivá debata, která však řízena obratně ředitelem Kolisem dala konečný výsledek takový, že členové zákonodárného sboru rasy hnědé a žluté vyslovili se zásadně pro práce směřující k záchraně lidstva vyhledáním nové, k osazení vhodné planety ve vesmíru.

Růžová rasa jen nepatrným počtem hlasů byla proti; i v této rase tradičních mystiků a myslitelů ozvalo se v hlubokém podvědomí to, co vloženo každému člověku od pradávna do duše, pud sebezachování a zachování potomstva, na něž Naúma zcela správně poukazovala. Kolis konstatoval schválení otázky druhé.

Při třetí otázce povstala Naúma, vyžádala si slovo a pravila:

„Nemýlila jsem se! Touha zabezpečiti budoucnost mocně mluví ve spontánních projevech pro opuštění této planety; navrhuji, aby zástupci žluté rasy sboru, v němž zasedá i náš geniální inženýr

Lin, vyhledali nebo naznačili toho, komu bude svěřeno provedení velkého úkolu dějinného, vybudovati technické prostředky, jež povedou k úspěšnému vyplnění mého návrhu, a prosím dále, aby úkol, který má býti předložen k provedení, byl již dnes v určitém obrysu formulován a přidělen tomu, koho žlutá rasa se souhlasem ostatních naznačí.“

Ředitel Kolis dal o návrzích i s doplňkem Naúminým hlasovati. Byly přijaty.

Nato se přihlásil k slovu profesor Hoge, rovněž příslušník žluté rasy:

„Vážené shromáždění, zákonodárny sbore!

Znám jednoho z výborných pracovníků, věhlasného technika, který je schopen vykonati úkol, o němž zde rokujeme. Je to bratr našeho inženýra Lina, pan Lii, přednosta laboratoře radioaktivní techniky, rovněž inženýr, jehož přítomnost konstatuji mezi hosty na dnešní slavnosti. Prosím, aby byl dotázán a sdělil s námi svůj názor.“

Profesor Hoge usedl.

Ředitel Kolis rozhlížel se po obsazených tribunách. Utkvěl pohledem na muži drobné postavy, nápadně podobnému inženýru Linovi, který sestupoval právě nejbližší uličkou mezi sedadly a přistoupil k pódiu.

Ředitel Kolis pokynem ruky pozval jej vystoupiti. Inženýr, radio-technik Lii vystoupil na estrádu a bez dlouhých okolků pravil:

„Vážení! Sleduji vaše jednání. Víím, co žádáte. Jsem ochoten úkol provésti. Prosím o lhůtu jednoho roku. Pak předstoupím s hotovou věcí.“

Tyto věty pronášel úsečně, leč jasně, doprovázeje je gesty rukou, z nichž pravice byla pouhým pahýlem ovinutým černým hedvábným obalem, paže, jež postrádala ruky v zápěstí. Úděl všech pracovníků s látkami radioaktivními, kteří při nejlepší péči a obraně někdy nedopatřením zachvázeni jsou snětivostí některých částí svého těla.

„Výborně,“ hřmělo z davů. – „Inženýr Lii, bratr Linův!“

Naúma opustila své místo ve sboru, vyběhla na pódium a podala Liimu ruku, načež se obrátila k sedadlům, na nichž seděli zástupcové růžové rasy, a zvolala:

„Náš Bůh může býti spokojen svým dílem! Hle tvor dokonalý, vyšlý z jeho vůle!“ A dodala šeptem: „Požehnání provázej vaši práci, pane inženýre Lii.“

Ředitel Kolis utišil přítomné a pravil:

„Inženýr Lii předloží přesně za rok výsledky vykonaných přípravných prací, návrhy, organizaci a postup stěhování na novou planetu, jež k tomu účelu bude určena.

Má někdo, prosím, z váženého shromáždění ještě něco k podotknutí? Nikoliv! Věc je ustanovena. Máte vy, pane inženýre Lii, ještě otázku?“

„Ano,“ pravil inženýr, „prosím, aby mi byli dáni k pomoci znalci z oboru astronomie, odborníci vědecké metody práce a dána plná moc postarati se o všechny věci a osoby, kterých mi bude třeba kdykoliv a kdekoliv.“

Radiomegafon zazněl:

„Vláda sledujíc postup jednání, dává ve všem souhlas inženýru Lii a očekává za rok úspěšné zahájení vystěhovaleckých prací.“

Radiomegafon dozněl.

Ředitel Kolis dal znamení, že světový sněm je ukončen. Veškerá stručná jednání sněmu byla fonograficky zaznamenána pro příští sněm a davy, jakož i zákonodárny sbor se zvolna rozcházely.

Celým světem letěla zpráva, že lidstvo má vyhlídky na další bezpečnou existenci. Televiziony všech domácností i veřejných míst byly osvětleny obrazem inženýra Lii, nejslavnějšího radiotechnika a vynálezce doby současné...

Nikde na rozsáhlém prostranství, kudy proudily davy účastníků velkého sněmu, nebyl nejmenší chaos. Světelné signály plnily svůj úkol, kombinovaná různobarevná světla létala po obloze a hluk slábl.

Prostranství na dvacáté převlase se prázdnilo. Veliká budova ústřední správy nového kontinentu XX., jež byla shromaždištěm sněmu, oněměla.

* * *

Před vchodem do budovy, kterou již byli účastníci slavnosti a sněmu opustili, stanul malý hlouček lidí.

Byli to inženýři Lin se svým bratrem Liiem, profesor Hoge s nerozlučným asistentem Direm, sličná a temperamentní Naúma se svou sestřičkou Ráni a starý, bělovlasý Hogis, jehož provázal jediný jeho syn Iris, známý po všem světě jako výborný astronom a malíř, oddaný cele jak svému umění, tak i svému otci.

Společnost živě rozmlouvala a zejména inženýr Lii byl předmětem stálých dotazů, které úsečně, leč roztomile zodpovídal.

Dir neopomenul se ihned přitočiti k zbožňované Ráni, odvedl ji opodál, načež se s ní vesele bavil a radostně jí tiskl ruce. Byl to idylický obrázek, sblížení dvou ras milými a hezkými dětmi v jednom styčném bodě, který je zván láskou v celém tom nekonečném vesmíru...

Dávná tradice tří ras, kdy nesměli příslušníci jejich vcházeti v pokrevní spojení, zmizela v těch dobách, kdy naplněn byl národ, sestávající ze tří složek obavou o neúprosné zkáze; sňatky mezi příslušníky různých ras byly častější s rostoucím rozmachem kultury, byly nutnou fyziologickou podmínkou pro utužení zdraví celých pokolení na základě prospěšného křížení ras.

Byl při tom učiněn zajímavý objev, že mužové, rodící se ze smíšených sňatků, podržují v sobě znaky rasy svého otce a ženy své matky...

Starý Hogis rozmlouval s profesorem Hogem o zcela všedních věcech, týkajících se rozboru jistých rukopisů, jichž původ byl chemicky zkoumán.

Inženýr Lin se svým bratrem se bavili srdečně s Naúrou o některých momentkách právě konaného zasedání a s dětským téměř povídáním škádlivě kritizovali sebe i ředitele Kolise, velmi starostlivého, který přesto, že měl velmi dobré srdce, zakládal si nesmírně na své funkci, při jejímž vykonávání byl tuze přísný a neúprosný, ale naopak jeho ochota a zdvořilost zabíhala někdy až do komičnosti.

Vzpomněli si a smáli se tomu, jak ředitel Kolis se prkenně ukláněl radiomegafonům, kterými vláda tlumočila posluchačstvu svá přání a souhlas.

Zkrátka, byli to vesele se bavící lidé, povolání v budoucnu k velikým věcem...

Mladý Iris nespustil z temperamentní Naúmi svých očí, a když zpozoroval, že společnost se chystá k rozchodu, přistoupil k ní a pravil:

„Slečno, pozorně jsem poslouchal vaši řeč, která výborně kontrastovala s náhledy mého otce. Ujala jste se velmi vřele své myšlenky.“

Naúma kývla hlavou a usmála se vděčně; jí se hezký mladík na první pohled zalíbil.

Iris pokračoval:

„Vídám vás často v zálivu, kde za nádherným stromovým parku skrývá se váš dům. Sedávám na malém skalnatém poloostrově, který zůstal ojedinělým ve spleti umělých kanálů, ostrůvků a převlak. Učinil jsem již několik náčrtků vašeho domu. Doufám, že vás vbrzku uvidím, neboť tam zase budu pracovati. Komponuji velký obraz ‚Dech moře‘ pro pracovnu svého otce.

Chybí mi ještě obraz moře, vodního, pohyblivého, barvitého živlu. Obrazy živlů ostatních již mám. Vzduch v závratném víru bouře, plnící ohně severních září a klidná země v lesku mdlého měsíčního světla, zdobí pracovnu otcovu.“

„Budu velmi ráda, když vás uvidím v naší končině,“ řekla Naúma a podala mu ochotně ruku.

Rozešli se.

Profesor Hoge ohlédl se po svém asistentu, který se právě loučil se svou dívkou. Také oba inženýři Lin a Lii se rozloučili srdečně se svými přáteli a Lin nabídl jim své letadlo, u něhož očekával je pilot Halu. Přátelé srdečně přijali nabídku velkého inženýra a usadili se pohodlně v kabině. Halu spustiv stroj, bleskurychle zmizel se svými cestujícími vysoko do vzduchu, takže oba inženýři nezahlédli již pokyny rukou obou hnědých dívek...

Oba bratři, zabráni ve vlastní myšlenky, procházeli se po pustém prostranství, očekávající návrat pilota Halu.

Letadlo se zanedlouho vrátilo, oba inženýři vstoupili do jeho kabiny a za několik minut přistáli v zahradě inženýra Lina.

II. Geniální vynález žluté rasy

Jistota, s jakou se zavázal inženýr Lii splniti veliký úkol, přestěhovati asi dvě stě milionů lidí na novou planetu, nebyla pro jeho důvěrné přátele překvapující. Bratři Lin a Lii byli geniálními organizátory velkorysých prací a projektů a nepřekonatelní mistři ve svých oborech.

Činnost inženýra Lina, který stavěl nové pevniny, byla příliš dobrou zárukou pomoci při velikém tom počínu. Bratr jeho Lii byl rovněž dobře znám, neboť právě on zjednodušil pomocí nových technických metod dálkové rozhovory, vynášel také přístroj, přenášející nejen obrazy, ležící vně vjemů člověka, ale jednoduchým způsobem rozřešil otázku reprodukovati myšlenkovou představu člověka na světlých plochách televizionů.

V oboru radioaktivity a selenotechniky byl autoritou jedinečnou. Byl pevně přesvědčen, že radium, které považováno bylo před staletími za prvek o určitých specifických vlastnostech, je vlastně substancí zhuštěné prasíly, která proniká vesmírem, dává pohyb, teplo a světlo nekonečné soustavě velikého nezměnitelného vesmíru, jímž letí, víří a krouží po miliardy let nekonečné množství hmot v různých skupenstvích a videch, a které jsou touto prasílkou uváděny v svůj závratný pohyb.

Jeho tajemná účinnost spočívá pouze v onom zvláštním zhuštění síly, která prchajíc ze svých mikroskopických zdrojů do prostoru, zředeňována je v ohromující hybnou energii, kterou je řízen podle určitých zákonů pohyb těles v prostoru.

S touto zhuštěnou silou pracoval Lii laboratorně. Radiové doly v horských oblastech podtočnových dávaly důmyslnými metodami inženýra Liia dostatečné množství radia, jakého vždy právě potřeboval a byl přesvědčen, že ložiska radiová jsou nevyčerpatelná.

Rovněž učinil překvapující objev několikaletým srovnáváním výsledků nejstarších měření s novodobými, že chladnoucí planeta má přímý vliv na přibývání intenzity aktivity radia, z čehož konstatoval, že na jedné straně vznikající zdánlivá ztráta energie tepelné koncentruje se opět v ložiskách radiových a přesnou podstatu toho zjevu hodlal vědecky rozluštit v době nejbližší.

Vzav na se úkol uložený mu světovým sněmem, odsunul luštění této záhady vědecké na dobu příhodnější a věnoval se plně sestavení radioaktivních reakčních motorů.

Jeho laboratoře tvořily již na počátku prací takřka rozsáhlé město. Bratr jeho, inženýr Lin, mu v přípravách energicky pomáhal.

Kol laboratoří vznikaly obrovské slévárny na železo a měď, skelné hutě, továrny na výrobu umělého dřeva všech druhů a vlastností.

Ve zvláštní budově, jež podobala se velikému skleněnému paláci, bylo zaměstnáno několik tisíc inženýrů, počítačů a kresličů, kteří pracovali na plánech, k nimž náčrty a přibližné výpočty dodávala centrální konstrukční kancelář bratří Lina a Liia.

Práce inženýrské rozděleny byly v určité sekce, které se zabývaly konstrukcí a zhotovením součástí, z nichž sestávají měly kosmické dopravní lodi...

* * *

Onoho rozbřeskujícího se jitra, kdy vraceli se oba bratři ze světového sněmu domů, poradili se krátce o celé práci a ještě téhož dne sešli se na verandě domu Liiova. Lii právě pil svůj večerní čaj a bavil se pozorováním televizionu, na němž viděl postupně práce v dolech na radiovou rudu v krajích podtočnových. Přitom již v mysli sestavoval plán na zvýšení produktivity, a když si učinil množství poznámek v malém zápisníčku, vstupoval na verandu jeho bratr Lin.

Podali si ruce.

„Zde máš plán kosmické lodi. Součástky vnitřní jsou označeny číslicemi, k nimž najdeš výklad na připojených tabulkách a postup výroby jednotlivých součástí. Je to prozatím jen náčrtek povšechný, který budeme musiti náležitě propracovati. Obtíž se mi pouze naskytla při vyřešení prostoru v lodi pro motor. Postupoval jsem ale tak, že rozsah tohoto prostoru dá se dle tvé potřeby měniti, aniž by změna měla vliv na celou konstrukci lodního tělesa.“

Při těchto slovech Lin rozbalil svitek aluminiových bílých listů, který se okamžitě na ploše stolu narovnal, aniž by činil nejmenších záhybů nebo vrásek, jak se vyskytuje u obyčejného papíru.

Oba pohřížili se do náčrtů. Lii aby je studoval a Lin aby podával vysvětlení...

„Je to prozatím zkušební typ kosmické lodi; podle něho potom sestavíme loď větších rozměrů na základě výsledků učiněných zkoušek. Tato loď zde je počítána prozatím asi pro třicet osob. Řídil jsem se při zhotovení náčrtu principem tvého motoru, který jsi mi při poslední naší schůzce popsal.“

Jak vidíš, celá věc je dosti jednoduchou. Nejdůležitější detaily jsem na výkresu rovněž naznačil. Zásoby vzduchu a potravin umístěny budou co nejúčelněji a nejskladněji. To je ovšem sice důležitá věc, ale uvidíme v praxi, jak se vytvoří.

Jádrem, jak vidíš, bude pouzdro vřetenovitého tvaru ze slitiny kovů; kolem tohoto bude obal z umělého dřeva, aby zabráněno bylo tepelným rozdílům ze strany vnější, poněvadž počítám s ohromnými rozdíly, vyplývajícími z mrazů v prostoru a teplem, vznikajícím třením o ovzduší. Proto bude povlak celé lodi z neroztavitelného skla.

Prostuduj můj návrh důkladně a na případné změny, kterých si budeš přát, mne upozorni!“

Inženýr Lin se více nezdržoval, neboť spěchal ještě téhož večera do centrální kanceláře, kde měl schůzku s vedoucími závodními inženýry, kteří měli dozírat na výrobu součástí meziplanetárních korábů.

Centrální kancelář umístěna byla na střeše budovy, v níž se pracovalo na plánech výstavby dílen.

Dorazil na místo letadlem právě několik minut před tím, než byli všichni svolaní inženýři shromážděni.

Tito rozsadili se do křesel kolem velikého stolu a Lin podal jim kopie plánu zanechaného u Liia s připojenými vysvětlivkami a poznámkami. Zavládlo ticho, přerušované pouze tichým šelestem tužek, jezdících po aluminiových listech a šeptem pronášených stručných poznámek.

Po několika hodinách byla práce definitivně a programově rozdělena a podány inženýrem Linem některé informace. Lin vymínil si neustálou kontrolu postupu prací a každodenní raporty, týkající se konstruktivních změn součástí.

Vedoucí inženýři byli také pověřeni ve svých sekcích vybudovati a zorganizovati své laboratoře a výroby, odpovídající povaze výroby součástí co nejúčelněji a nejpraktičtěji.

Inženýr Lin věřil svým inženýrům, že přistoupí k vyplnění daných úkolů energickým tempem.

Po projednávání některých zvláště důležitých otázek celkové organizace a společného postupu, zdrželi se inženýři ještě u svého kolegy Lina, aby se ještě krátce pobavili o některých zajímavých denních, společenských i stavovských událostech.

Když noc zřejmě pokročila a okny pozorovati bylo přísvit nastávajícího dne, zdvihli se k odchodu...

Dříve než inženýr Lin ulehl ku krátkému odpočinku, dal se radiofonicky informovati o některých událostech osazování kontinentu XX., jež mu zpravodajská kancelář, mající nepřetržitou službu, velmi ochotně sdělovala.

Byl velmi spokojen. Půda byla rozdělena ku všeobecnému uspokojení všech žadatelů, dokončena byla stavba ústřední čerpací stanice, která destilovanou mořskou vodou s uměle přimísenými chemickými substancemi zásobovala nový kontinent vodou výtečné jakosti důmyslně rozvedenou sítí.

Lin usínal...

V lehkém spánku vyvstal před ním obraz Naúmin, v uších zvonil mu její lahodný hlas, vášnivě přesvědčující posluchače o úspěchu velikých plánů.

Linova mysl opětně a opětně vracela se k Naúmě. Vzrůstající únava a sladká večerní píseň, kterou radiofon předváděl z kteréhosi chrámu na druhé straně staré planety do malé ložnice Linovy, ukolébaly jej v klidný spánek...

* * *

Neuplynul ani měsíc, když radiofony hlavních i podružných závodů hlásily inženýru Linovi dokončení všech přípravných prací, spojených s organizací a výstavbou v jednotlivých sekcích...

Obrovská montovna pro hotové stroje podléhala osobnímu vedení a dozoru inženýrově.

Právě, když projížděl na elektrické drezíně několik kilometrů dlouhou, právě dostavěnou montovnou, zazněl jasný, přerušovaný zvuk v přístroji, který měl uschován v široké náprsní kapse svého oděvu.

Rychle jej vyňal a rozevřel. Na víčku pouzdra, po zapnutí elektrického proudu, objevil se usmívající obličej bratra Liia.

Ozvala se slova:

„Line, prosím o tvoji návštěvu. Neshledal jsem nutným doplniti a měniti tvůj návrh kosmické lodi; chci ti ukázati model radioaktivního reakčního motoru, který jest již od včerejška v plné činnosti pod měřicími přístroji. Přijď, prosím, co nejdříve, očekávám tě!“

Matná destička kapesního televizionu ztemněla a inženýr Lin vsunul přístroj do kapsy.

Zapjal rychle páku elektrické drezíny a rychlostí blesku vyjel z montovny. Potom vstoupil do svého letadla a za několik minut přistál mezi budovami laboratoří Liiových.

Lii jej očekával na prahu hlavní budovy, kruhovitě to stavby bez oken, podobající se obrovskému komolému kuželu o značné výšce. Uvnitř byla tato budova důkladně osvětlena.

Oba inženýři prošli krátkou chodbou, plnou rozestavených kovových válců, pouzder a tub, v nichž vesměs uloženy byly drahocenné zásoby radioaktivní substance. Vešli do rozsáhlé místnosti, uzavřené na stropě vertikálně pohyblivou klenbou z šedého kovu, která však zvenčí nebyla patrna. V místnosti panovalo ticho, přerušované chvílemi ostrým praskotem.

Inženýr Lii se zastavil a pravil:

„Tuto místnost zvolil jsem pro sestavení svého motoru, jehož model tuto vidíš! V poslední době měl jsem další úspěch. Dosavadní ochrana proti rozkladným účinkům radia v buněčné tkáni lidského těla nestačila. Účinky jsem paralyzoval zcela novým způsobem. Před prací s radiem zavedu pod kůži injekci roztoku neutralizujících solí, který znamenitě chrání. Injekce je naprosto neškodná a nedopustí té nejmenší poruchy živé tkáně, pouze po pracích s radiem, když zastavena je působnost jeho vyzařování, dostavuje se mírný hukot v uších, ale ten trvá pouze několik vteřin. Je to způsob naprosto neškodný!“

Inženýr Lii přikročil k malému kovovému stolu, vyňal ze zásuvky injekční jehlu, naplnil její váleček žlutavou tekutinou a vstříkl jeho obsah pod kůži v záloktí své zkomolené paže. Totéž pak učinil svému bratru, při čemž podotkl:

„Toto opatření je nutné, zejména při pracích v této laboratoři, kde mám uloženy značné zásoby radia. U motoru však, při jeho obsluze a řízení, není toho zapotřebí.“

Oba přistoupili nyní k širokému podstavci, na němž umístěn byl stroj podobný kovové hrušce, spočívající svým zúženým koncem na kamenné plotně masivního podstavce. Těleso stroje opatřeno bylo několika pásy, do nichž byly zasazeny závěsné kruhy. Tyto kruhy byly spojeny silnými lany s měřicími přístroji, zapuštěnými pevně do podlahy místnosti.

Inženýr Lii otočil na hoření pólu hruškovitého tělesa kotouč o několik stupňů. Ihned se ozval sykot, přecházející v rovnoměrný praskot, lana se napínala. Ručičky měřících přístrojů počaly pozvolna opisovati kruh a ukazovaly na připojeném číselníku ohromnou sílu, kterou stroj byl puzen do výšky. Napjatými lany dala se tedy intenzita síly motoru přesně měřiti na zapisovacích přístrojích. Síla mohla býti stupňována usměrňovacím kotoučem, kterým inženýr jen o několik málo stupňů pootáčel.

Lii stupňoval pudivou hnací sílu do té míry, až byla lana napjata tak, že téměř zvonila pod jemnými nárazy vzduchu, vydechovaného oběma muži.

Hruškovité těleso tíhlo ohromnou silou ve směry, které mu byly dávány pohybováním jiným kotoučem na kovovém kruhovém výseku pevně zapaštěném přímo na zúžené části hruškovitého tělesa.

Celá řídicí soustava připomínala celkem i podobou na řízení, které umožňuje pohyb všemi směry, velmi těžkému astronomickému dalekohledu.

„Zde tedy vidíš radioaktivní reakční motor, totiž prozatím dobře fungující jeho model. Během čtrnácti dnů uvidíš v činnosti již stroj skutečný a doufám, že bude již vmontován do naší pokusné lodi, která bude rovněž do té doby hotova,“ pravil inženýr Lii a otočením usměrňujícího kotouče zastavoval zvolna činnost stroje. Lana povolala a motor po malé chvílce klidně spočinul na podstavci, z něhož byl ohromnou svojí vnitřní energií a silou puzen do prostoru.

Lii pokračoval:

„Tento motor bude pudivou, hnací silou kosmických lodí. Jeho sestavení nebylo nesnadnou úlohou. Princip je ti dostatečně znám. Radioaktivní reakční motor spoutal síly, které vyzařuje radium, viditelné v podobě třpytných blesků, létajících ze svého zdroje všemi směry do prostoru. Radium se nalézá ve stadiu rozpadávání, které se děje s utajenou, nekonečně mocnou energií, kterou jen stěží

lze vyjádřiti nejsložitějším vzorcem. Uspořádal jsem výboje všech paprsků do jednoho směru a při složení všech sil, vyvozených zpětným odrazem výbojů sršících paprsků, dostávám svůj motor, který směrem protivným k naší zemi se dává v pohyb, jak jsi před chvílí viděl, ve snaze uniknouti do kosmického prostoru, aby se tak stal samostatnou planetou, která je ale říditelnou všemi směry nekonečného vesmíru, je-li vedena pevnou rukou člověka...

Motor je vynalezen a tím je vyřešena kosmická loď, s níž bude možno kdykoliv odcestovati závratnou rychlostí vystřeleného náboje, kamkoliv budeme chtíti.

„Srdečně blahopřeji, Liie. Lidstvo je zachráněno. Veliké dílo naše může započítati, budeme stavěti lodi.“

Inženýr Lin objal svého bratra a chystal se k odchodu.

Nyní se mu zdálo, že vskutku cítí jemný šum v uších jako následek ochranné injekce, ale ten brzy zmizel.

* * *

V rozsáhlých závodech radioaktivních reakčních motorů a montovných lodí inženýra Liia bylo živo. Dělníci pracovali ve třech směnách.

Lii souhlasil úplně s konstrukcí kosmické lodi, jak ji navrhl Lin. Pracováno bylo usilovně a svědomitě na všech částkách, které byly podrobeny jednotlivě všem zkouškám pevnosti, odolnosti a trvanlivosti.

V hlavní montovně na vysokém lešení byl upevněn trup první kosmické pokusné lodi. Podobala se dlouhému vřetenu se zaoblenými konci a povrch její leskl se sklovitou hmotou. Podél trupu táhla se řada kruhovitých otvorů, jež opatřeny byly netříštitelným a netavitelným čirým sklem a umožňovaly osvětlovati vnitřek lodních prostorů.

Do lodi se vcházelo zboku nevysokými dveřmi kruhovitěho tvaru, které bylo možno zevnitř neprodyšně zavřítí mohutným závěrem

jako u děla. Před lešením stáli oba inženýři Lin a Lii v horlivé rozmluvě s astronomem Irisem. Opodál bavily se velmi srdečně obě sestry, Naúma a Ráni, s asistentem Direm, který čekal na profesora Hoge.

Když tento konečně přišel a byl všemi srdečně přivítán, řekl:

„Nuže, pojďme si přátelé prohlédnouti malý zázrak našeho znamenitého Liia.“

Lii vystoupil první po dřevěných schodech na lešení, otočil malou pákou, automatický závěr byl uveden v pohyb a vmžiku otevřely se kruhové dveře, vedoucí do lodi.

Inženýr Lii vstoupil dovnitř a za ním ostatní. Stanuli v široké a dlouhé místnosti, prostě, ale účelně a pohodlně zařízené. Kruhovitými okny padalo dovnitř jasné denní světlo a bylo viděti pohodlná sedadla, stoly, na stěnách skříně a příhrady. Sedadla bylo možno malým pohybem rukou proměnit v pohodlná lůžka.

Ani na umývárnu a zásobní prostory nebylo zapomenuto. Velká místnost, do níž prve vstoupili, byla spojena další chodbou s menším prostorem, strojovnou, v níž byl umístěn motor.

Byl to zvětšený, pevně zhotovený stroj podle modelu, který Lii sestrojil a předváděl shromáždění odborníků před jeho vsazením do kosmické lodě.

Na zvláštních rozváděcích deskách, připevněných po stranách strojovny zcela izolovaně od stěn lodního tělesa bylo množství měřicích přístrojů, jichž konstrukce byly navrženy dílnami astronomické laboratoře. Sestávaly po většině z elektrických setrvačnicků, spektroskopů, chronometrů, teploměrů a tlakoměrů.

Rovněž nebylo zapomenuto na nejdůležitější přístroje, gravitaskopy, které přesně určovaly vzdálenosti planet i při ohromné rychlosti, kterou loď byla schopna naplno jdoucím motorem vyvíjeti.

Návštěvníci plni obdivu poslouchali s nadšením a pozorností výklady obou inženýrů.

Lii navrhl opustiti strojovnu a posaditi se na chvíli v obytné kajutě lodi.

„Nyní přikročím ke zkouškám a bude třeba řídit se dle určitého plánu, abychom neztráceli ani minutku drahocenného času.“

„Mistře Irise, prosím, abyste se zúčastnil jako astronom našich pokusných letů a prosím také pana profesora Hoge, aby nám poskytl radou i skutkem svých vzácných zkušeností o atmosféře kosmického prostoru,“ zahovořil Lii, když se celá společnost pohodlně v lenoškách usadila.

Iris shrnul svůj světlý vlas z čela, pohleděl modrýma očima na přítomné a pravil:

„Nejprve bych si dovolil otázkati se pánů inženýrů, kdy zamýšlejí vykonati první pokusný let do prostoru. Milerád se zúčastním, abych poznal vlastnosti této kosmické lodě na její cestě vesmírem.“

„Právě jsem o tom chtěl mluvit,“ odvětil Lii.

„Můžeme vykonati první zkušební let kdykoli, neboť je vše připraveno. Ale jsem toho náhledu, abychom volili k tomu jasnou noc, kvůli snadnější orientaci. Zejména však kvůli veřejnosti, která sice sleduje naše práce na základě dodávaných jí zpráv radiomegafony a televiziony, ale zdá se jest velmi skeptickou vůči našemu počínání.“

Leč mentalitu její znáte. Je lhostejna ke všem pracem potud, pokud nejsou ukončeny. Pak teprve po úspěchu vyslovuje vděčně své uznání a oddává se nadšení.“

„Zajisté! Schvaluji rovněž vykonati pokusný let raději v noci, a tedy zítra večer bychom mohli přikročiti k vzletu s touto lodí,“ řekl Iris.

Naúma by se byla velmi ráda zúčastnila, ale svoji žádost nevyřekla v přesvědčení, že by překážela, poněvadž mužové budou jistě napjatě pozorovati výkony a vlastnosti kosmické lodi a tu by ohledy, jimiž by se cítili povinni vůči jediné ženě v lodi, mohly býti na závalu důkladnému studiu pokusů.

Lii vstal a dal znamení k odchodu. Všichni vystoupili, jediný Lii však zůstal státi v dveřním otvoru a pokynul opodál stojícím montérům, aby zvolna odstranili lešení, na němž lodní těleso spočívalo.

Poté vstoupil do vnitřku prostoru, ponechávaje dveře otevřeny. Ve strojovně přistoupil k rozvodní desce, na níž na hoření části skvěla se hladká zrcadlová plocha, ve které se zrcadlila část právě odstraňovaného lešení.

Na rozvodné desce učinil některá zapojení pák a přistoupil k motoru. Pohnuv usměrňovačem velmi nepatrně, uslyšel slabý praskot a otřes. Lešení bylo zvolna odstraňováno, což mohl sledovati v zrcadle, a když poslední podpěry byly montéry odebrány, loď klidně ležela ve vzduchu několik stop nad zemí tak jako dříve na lešení.

Motor pracoval úplně spolehlivě. Reakce postačovala udržovati v rovnováze vlivy gravitace na hmotu lodi.

Inženýr učinil automaticky několik záznamů, změřil intenzitu reaktivnosti motoru, pojistil nezměnitelnost polohy všech regulačních přístrojů a seskočil z lodi na zemi.

Jeho přátelé s údivem pohlíželi na vřetenovité lodní těleso, lesknoucí se v jasu denního světla a vznášející se nad podlahou montovny v nepatrné výši.

Naúma potřásla inženýru Liiovi rukou a řekla mu prostě:
„Velkolepé! Jste génius,“ což Lii s úsměvem kvitoval.

Poté odebrali se všichni k elektrické drezíně, která je v krátké chvíli dopravila z montovny na prostranství, kde je očekávalo letadlo.

„Tedy zítra, pánové,“ ozval se inženýr Lin, „pane Hoge a mistře Irise. Zítra večer vás zde očekáváme.“

Rozloučili se podáním rukou.

Stisk rukou dvojice Dira a Ráni byl neméně vřelejší než stisk rukou Naúmy a Irise.

* * *

Bylo krásné odpoledne. Mořský záliv, na jehož březích šumělo a zpívalo moře tříštícími vlnami jednotvárnou píseň, zaplaven byl slunečním jassem. Růžověhnědé skály pobřežní byly porostlé sporou zelení.

Před malým domkem u zálivu seděla v zahrádce Naúma se svou sestřičkou a krátily si chvíli hovorem, který byl pln obdivu pro práce obou inženýrů Lina a Liia.

„Jsem zvědava na rozhodný pokus,“ řekla Naúma. „Chvěji se starostí, aby věc dobře dopadla a aby se stroj osvědčil.“

„Obávám se též,“ přikývla Ráni, „ale zajdu dnes večer do chrámu pomodlit se za zdar podniku a...“

„A uvidím Dira!“ doložila šelmovsky Naúma.

„A Naúma zůstane doma a bude myslet na inženýra Liia!“ opáčila Ráni škádlivě.

Těchto slov, které Ráni považovala za zcela odůvodněná, se Naúma velmi ulekla. Co jí řekla Ráni? Liia, onoho drobného inženýra s uvadlou žlutavou tváří, jiskrných zraků, s úsečným, leč nekonečně milým hlasem. Co ji to jen napadlo? Kdyby jen tušila, snad by byla řekla: sličného, růžového Irise.

Ráni zpozorovavši stín na čele milované své sestry, odešla do pokoje a zasedla k radiofonu. Po chvíli se objevil na miniaturním televizionu obraz udiveného Dira a slyšela z přístroje hlas:

„Dobrý den, Ráni, to vy? Jsem velmi šťasten, že jste vzpomněla; myslím na vás stále.“

Ráni se zamračila a řekla do přístroje:

„Počkejte s vodopádem lichterů. Je velmi šťasten, velmi rád mne vidí, ale když volám já. Jinak pro mne nemá pro samá čísla a vzorce chvíli času. Pane Dire, nehněvám se. Dnes večer jdu do chrámu. Sestra zůstane doma. Pochopil jste? Ano! Dobře. Co nového, co pan profesor Hoge?“

„Profesor se připravuje na cestu, na dnešní výlet,“ řekl Dir. „Přijdu do chrámu.“

„Ano? Vzpomeňte a ozvěte se častěji, můj milý. Jste divný, učený pavouk.“

„Nezlobte se, opravdu stále na vás myslím...“

Dir chtěl pokračovati, ale Ráni přerušila proud a matná deska s obrazem kysele se tvářícího asistenta ztemněla.

Ráni uslyšela z verandy známý hlas.

Byl to Iris, který přišel s náčrtý svého obrazu „Dech moře“. Hleděl dokončiti dílo, o kterém Naúmě vyprávěl. Malebný kout moře, kde vlny tříštily se v myriádách zlatých krůpějí o tvrdá ňadra skal, byl jeho častým cílem.

Iris dnes neměl stání; za dopoledne učinil veškeré přípravy pro noční výlet, ale touha spatřiti Naúmu přivedla ho v tato místa. Vyhledal její domek a vešel na verandu.

Naúma nezdála se býti nikterak překvapena, neboť vnitřní hlas ji na příchod Irisův připravoval.

„Dobrý den, Naúmo. Přišel jsem, jak jsem vám slíbil.“

„Vítám vás srdečně, Irise, posad'te se, prosím. Jak se těšíte na dnešní večer? Velmi lituji jednoho. Byla bych tak ráda na vašem místě, abych mohla býti účastna počátku velikého díla, velikého mého snu, který se stane brzy skutečností. Věřte, milý Irise, byl to skutečně sen, jenž vnutil mi tehdáž onu odvážnou myšlenku, ke které se nyní inženýr Lii chystá.

Zdálo se mi a není tomu tak dávno, že stojím na osamělé skále uprostřed rozbouřeného moře, o níž se vlny rozbíjely v jemný prach, a vztáhla jsem zoufale ruce vzhůru k hvězdám, které hluboko z noci oblohy se na mne tak studeně dívaly. Vztahovala jsem ruce k nim, beznadějně; tu jedna z hvězd, obetkaná přívitem růžové záře letěla rychlostí blesku proti mně a linul z ní jemný žlutavý paprsek, když se dala v pohyb, a ten se mne dotkl v místech, kde buší mé srdce. Konečně však spočinul na mé ruce. Uchopila jsem jej pevně. Měl obdivuhodnou sílu. Ovinul se kolem mne, vznesl se se mnou, jako by mne vtahoval do růžové hvězdy.

Vody se pode mnou srazily, skála v moři utonula a já byla zachráněna.

To byl divný, divný sen! A v tento sen pevně věřím, jako vy příslušníci růžové rasy věříte ve sny a vykládáte jejich význam těm, kteří by rádi věděli, zda se jim splní vše to, co očekávají.

Na slavnostním shromáždění vzpomněla jsem si na svůj sen, který mi vnukl myšlenku, že lidstvo zachrániti jest možno. Byl to můj sen, který mne vnitřně pobídl vyvolati velikou myšlenku, jež byla tak radostně přijata a má býti i provedena.“

Iris poslouchal u vytržení; zdálo se mu, hlubokému mysliteli a vyspělému duchovnímu badateli, že v tomto snu shledává i zásah ve svůj osud.

Nebyla-li Naúma dívkou hnědé rasy, která touží po ušlechtilém, nevšedním poznání nových sfér, po tajemstvích, která nejsou neznáma rase růžové? Ta hvězda, což nemohl býti jí? Iris sám? Žlutý paprsek! Zde se zarazil...

Slíbil si v duchu, že o tom bude přemýšleti.

„Naúmo! Váš sen je symbolický jako všechny sny, které odpočívajícím v spánku hlavou prolétají a odnášejí je v jiné světy. Sen je seslán přímo Bohem, a jak jste prohlásila, ten Bůh má radost, když lidský syn nebo dcera těží z hřivny dané jim Všemocným Tvůrcem.

Naúmo, jak dovedete vy ušlechtilou myslí a duší působiti na srdce těch, kteří vás poznali. Naúmo, miluji vás!“

Naúma chtěla odpověděti, když v tom malá Ráni vstoupila a zůstala státi na prahu s usměvavou tváří.

Slyšela vše! Ach, tak tedy Naúma a Iris? Škoda, že tak nerozvázně vstoupila a nevyčkala sestřiny odpovědi.

Irisovi přeběhl stín zklamání po růžovém čele, ale doufal... Vstal. Slunce klonilo se k západu a zahrada naplňovala se fialovými stíny. Také Naúma povstala.

„Jdu,“ pravil Iris. „Velmi se těším na dnešní pokus. Myslím, že až budu naši zemi v mezihvězdném prostoru viděti tak malou, jako tu hvězdičku tam na obzoru vycházející se svým stálým tajemným svitem,“ a ukázal opačným směrem proti zapadajícímu slunci, „budu hledati místo, v němž vás budu tušiti.“

Naúma položila ruku na srdce, uchváčena vroucností slov Irisových.

Podala mu vřele ruku. Ráni rovněž přistoupila k Irisovi, uklonila se mu a pravila:

„V něčem jsem se mylila, ale teď už to vím! S Bohem, pane Irise, přeji vám šťastný návrat.“

Sestra, tušíc narážku Ráninu, zahrozila jí s úsměvem a potom ji blaženě přivinula k sobě...

Než slunce zapadlo za poslední úskalí, vroubící záliv, byl již Iris daleko odtud a chystal se do prostoru, přecházeje ve velké montovně sem a tam, v očekávání svých druhů.

Mysлил na Naúmu. Mysлил na ni celou duší a srdce jeho rychleji bušilo...

* * *

Na nebi svítil lesklý disk velkého měsíce a malý žlutavý jeho sou-druh, který byl teprve v první své čtvrti, třpytil se nad ním...

Ve velké montovně shromažďovali se znenáhla inženýři, kteří vedli jednotlivé práce kosmických lodí, aby byli svědky prvních pokusů s malým zkušebním typem.

Iris se konečně dočkal profesora Hoge a obou inženýrů Liia a Lina. Pozdravili se mlčky.

Lii pokynul jednomu z mladších montérů a řekl:

„Vyplnil jsi všechny mé příkazy, Gudi?“

„Ano, pane inženýre, potraviny jsou na místě. Zkontroloval jsem činnost přístrojů na výrobu vody a kyslíku. Pohlcovače kyseliny uhličitě fungují bezvadně. Vyzkoušel jsem je pomocí stlačeného kysličníku uhličitého, vypuštěného v lodi. V několika vteřinách všechn zmizel.“

Stroje a měřicí přístroje byly již odpoledne zkontrolovány asistenty astronomické a meteorologické observatoře pod osobním dozorem pana profesora Hoge. Ujišťuji vás, pane inženýre, že je vše v nejlepším pořádku...“

Kosmickým řidičem lodi a navigátorem byl přirozeně vynálezce motoru, inženýr Lii, který pilně studoval kosmické poměry světelných roků, specifické váhy nebeských těles, jejich gravitace a položení, a sestavil si prozatímní speciální tabulky pro zkušební let s první kosmickou lodí.

Lii pokynem ruky vyzval účastníky prvního letu vstoupiti do lodi po přistavených stupních a úklonem hlavy rozloučil se se závodními inženýry, kteří mu přáli upřímný zdar k podniku. Poslední vstoupil do lodi Gudi, který automatickým závěrem neprodyšně uzavřel dveře...

Nastal počátek zajímavé pouti hvězdným prostorem. Profesor Hoge a Iris usadili se pohodlně do křesla u oken. Gudi, nevšímaje si okolí, zabýval se rovnáním některých věcí a zásob ve skříních, upevněných na stěně lodního tělesa.

Poté přistoupil ke kyslíkovým strojům, jež obsluhovati a kontrolovati bylo jeho povinností.

Inženýr Lii šel k motoru, zběžně jej prohlédl a usedl k rozvodné desce. Jeho bratr usadil se pohodlně na dřevěnou židli vedle něho a sledoval jeho počínání.

Lii uvedl zvolna v pohyb řízení horizontálního letu. Inženýři, shromáždění v montovně, uzřeli pomalý pohyb lodi směrem k volnému prostranství; tam se náhle loď na okamžik zastavila a bleskurychle zmizela jim z očí v nočním temnu...

V tom okamžiku, když inženýr Lii zastavil loď na volném prostranství, dal působiti reakční síle, motor vykonal bezvadně svoji funkci a kosmická loď vletěla do prostoru, nikoli, nevletěla, ale byla přímo do vesmíru vstřelena ohromnou energií, jejíž rozsah se vymyká pojmům mozku obyčejného smrtelníka.

Profesor Hoge a mistr Iris viděli svými okny, kterak pod nimi se země vzdalovala nekonečnou rychlostí a brzy spatřili ji v podobě malého kotouče velikosti jablka, na němž sotva rozeznávali položení zhaslých a studených vylidněných krajů a kolonie nových umělých pevnin kolem rovníku.

Převlaky a kanály se rýsovaly na kotouči planety, kterou právě opouštěli, jako stříbrné a černé stužky.

Inženýr Lii se rychle pomocí gravitoskopů orientoval a stanovil rychlost, která se rovnala asi jedné sedmnáctině rychlosti světla.

Uzavření v této kosmické lodi necítily nijakých otřesů a konstrukce, jakož i výzbroj lodi byla tak praktická, že inženýr Lii mohl bezpečně řídit tuto zázračnou loď obezřetně a spolehlivě, jako řídil své nejrychlejší letadlo na svých kontrolních cestách, při návštěvě asi osmi set stanic, které dodávaly energii radioautomatům zvukovým i světelným v necelých pěti dnech.

Teplota v lodi se vůbec neměnila a byla topnými tělesy udržována v stejnoměrné výši.

Inženýr zamířil k okrouhlé desce stříbrného měsíce, která před nimi vůčihledě rostla. Let trval již téměř dvě hodiny. Inženýr zmírnil jeho rychlost. Uvedl loď do správné polohy, z níž jen velmi zřídka neznámými vlivy nepatrně vybočovala.

Blížila se závratnou rychlostí, kterou však nazval žertovně mistr Iris hlemýždím pohybem, k osvětlenému povrchu měsíčního kotouče.

Povrch tohoto nebeského tělesa byl rozbrázděn, plný rozsoch, ostrých skal a temných propastí a jen tu i tam byly menší planiny s drsným nerovným povrchem.

Obrys kotouče znenáhla mizel; vzrůstal do nekonečna a před jejich zraky rozkládala se nekonečně divoká, bizarní krajina s fantastickými světly a stíny.

V několika minutách měli stanouti na pevné zemi... Gravitoskopy přesně ukazovaly vzdálenost, takže inženýr Lii zvolna zastavoval motor.

Ucítili slabý náraz či spíše záchvěv a těleso lodní klidně stanulo na vysokém skalistém hřebenu, který končil nevelikou, skoro rovnou plochou, jež mohla tvořiti přirozený přístav protáhlé lodě.

Rozsochatý a rozbrázděný povrch oběžnice zřeli nyní před sebou i nad sebou, a tvořily jej v blízkosti přístaviště nebetyčné kamenné

sloupy bizarních tvarů, vrásčité štíty, trčící ojediněle i ve skupinách k bezbarvému nebi i široké dálavy planin, posetých balvany obrovských rozměrů.

A vůkol ticho, strnulý klid kamenného hřbitova.

Profesor Hoge vstal a vstoupil do strojovny. Iris ho následoval.

„Než něco dále podnikneme, je třeba zjistiti, jak to vypadá se zdejší atmosférou,“ řekl profesor a přistoupil k elektrospektroskopům. Ostatní němě přikývli a se zájmem sledovali profesorovu práci, která nezdála se nijak složitou, ale byla jím pečlivě prováděna. Důmyslná zařízení přístrojů odpovídala plně svým funkcím jako živé inteligentní mozky na pouhé dotyky různých pák a šroubků.

„Poslyšte, přátelé, jsme na kosmickém útvaru, na němž není stopy vzduchu, tím méně vody; hmot ve stavu plynném nebo kapalném zde vůbec není.

Složení geologické známe přibližně z geologických výzkumů, prováděných z naší planety elektrospektrální analýzou.

Vystoupiti na povrch tohoto mrtvého tělesa nemůžeme a není nám toho ani třeba.

Můžeme pouze osobně konstatovati, že naše domněnky a dohady o tomto měsíci jsou naprosto správné a že naše studia konaná na velikou vzdálenost, byla dosti přesná.“

„Stačí také konstatovati, že náš pokusný let se nám plně podařil,“ řekl Lii se zářícím úsměvem. „Očekával jsem to! Nyní jsme poznali vlastnosti stroje, lodě, což bylo naším úkolem i přáním a čeho nám bylo třeba vědět. Výsledek je dobrý. Sláva bystré a duchaplné Naúmě, která nás svojí skvělou myšlenkou přiměla stavěti kosmickou loď.“

„Sláva inženýru Liiovi,“ zvolal Iris, jehož se slovo Naúma, pronesené ústy inženýra, nemile dotklo.

„Přátelé a nyní se vrátíme!“

„Vraťme se,“ stručně prohodil profesor Hoge.

Gudi, zaměstnaný u kyslíkových zásobovacích a vysušovacích strojů, byl vůči svému okolí naprosto nevšímavým.

Procitl ze své netečnosti, když mu inženýr Lii řekl:

„Gudi, prostři stůl; pojíme a potom se vrátíme.“

Za půl hodiny Gudi mohl poklízeti ze stolu zbytky vydatné a jemně vybrané hostiny.

Hoge a Iris usadili se opět na svých místech. Inženýři vstoupili do strojovny, ujali se řízení a loď se dala v pohyb...

Rozbrázděný měsíční povrch, na němž přistáli, se zmenšoval a jeho těleso proměnilo se za malou chvíli našim pozorovatelům ve větší svítící bod. Rodná planeta, kterou před několika hodinami opustili, rychle se k nim blížila...

Byly tři hodiny po půlnoci, když ve velké montovně stála kosmická loď opět tak klidně a tiše, jako by za sebou neměla vykonanou tak ohromnou pouť na měsíc a zpět; vznášela se v mírné výši nad podlahou montovny.

* * *

Účastníci nočního výletu již spali a ve snách zřeli provádění gigantického podniku, jemuž byl dán počín úspěšným uskutečněním prvního letu do mezihvězdného prostoru.

Té noci spal ve své útulné komůrce zamilovaný Dir a snil o Ráni, se kterou se téhož večera setkal v chrámě.

Stáli po celou dobu pobožnosti vedle sebe. Ráni byla při pobožnosti velmi roztržitou a Dir k slovu Božímu hrozně netečným.

Když ráno vstávali lidé umírající planety, radiomegafony a televize hlásaly celému světu, že pokus se zkušebním typem kosmické lodi se zdařil. Oznámeny byly všechny podrobnosti zajímavého letu.

Inženýři dostávali blahopřání z celého světa a Naúma byla blažena.

III. Do vesmíru

Inženýr Lin vstoupil velmi svěží do své pracovny. Tam byl očekáván inženýry laboratoře pro jemnou mechaniku s registračními automaty a přístroji, které fungovaly při pokusném letu.

Lin ještě jednou chtěl zkontrolovati přesnost zápisů první cesty do kosmického prostoru, které zaznamenávalo současně několik přístrojů téhož typu za letu. Všechna provedená měření vypsals na okraj plánu zkušební kosmické lodi. Byl spokojen v největší míře.

Veškeré předpoklady se kryly s praktickými poznatky dosti přesně, a tudíž změny v řízení, o něž jej požádal bratr, byly celkem velmi nepatrné...

Nadešlo období prací ve velkých rozměrech. Svoláni byli inženýři všech součástkových oddělení. Po kritickém a detailním probrání všech vlastností zkušební kosmické lodi, obdrželi úkol pracovati na ustáleném typu obrovských vzdušných korábů.

Nadšeně sledovali výklad svého vrchního inženýra a posléze dostavil se k rozboru i Lii, který pozorně naslouchal posledním větám.

„Ano, pánové, bude třeba velmi pečlivě dbáti toho, aby výroba radioaktivních reakčních motorů udržovala stejné tempo s výrobou lodních těles. Nesmíme ztráceti ani okamžiku. Jsem pevně přesvědčen, že jste si všichni vědomi svých úkolů a důvěřuji proto, že dílo půjde.“

Stavba ve velkém byla zahájena. Inženýr Lii měl v plánu věnovati největší pozornost a píliti prvnímu korábu, tentokráte postavenému pro dva tisíce lidí a potom, až by předložil výsledek svých prací světovému sněmu, hodlal pracovati na přestěhovaleckém programu ve velkých rysech...

Obrovské tovární město hřmělo a dunělo prací. V Liiově laboratoři vznášel se opět nový motor, připevněný na obrovských jeřábech, určený za hnací element nové kosmické lodi obrovských rozměrů.

Zkoušky s tímto gigantem o nezměrné pudivé síle konány byly se vši obezřetností, neboť jen nepatrným nedopatřením mohlo se státi, že by stroj zpřetrhal svá pouta a zmizel navždy v nekonečném prostoru.

Inženýr Lii stál na vysokém lešení, jímž byl po čas zkoušek motor v určité vzdálenosti obehnán, a na něm postavena byla rozvodná deska s kontrolními měřicími přístroji, které ukazovaly výkonnost, schopnost a spolehlivost motoru.

V principu byl to tentýž motor, se kterým opustili povrch své planety při zkušebním letu. Byl však několikanásobných rozměrů původního a zdokonalení, která na něm inženýr Lii podle svých zkušeností provedl, spočívala v tom, že ve zvláštním prstencovitém obalu kolem motorového tělesa byly uloženy zásoby radiové, které při vyvození ohromné rychlosti mohly náboj pracujícího motoru rovnoměrně doplňovati.

Lii spokojen s výsledkem svých zkoušek, sestoupil z lešení, když byl dříve zastavil činnost motoru, který zvolna klesal, povoluje svá pouta a neslyšně spočinul na velké ocelové základně, zapuštěné do podlahy zkušební laboratoře.

Na širokém prostranství montovny byl čilý ruch. Z přiléhajících dílen byly na elektrických drezínách a jeřábech dopravovány obrovské součástky první veliké lodi, které byly sestavovány pod dozorem inženýra Lina.

Byl to uchvacující pohled pro laika. Tisíce dělníků konalo přesně a cílevědomě práci, která řízena byla z center pomocí signalizačních zařízení zvukových i světelných a lidé v tomto kypícím mraveništi práce si navzájem nepřekáželi. Byly to ohromné doky pro stavbu kosmických korábů, které hlučely a hřměly prací při tvorbě velkého stroje...

Stavba lodi byla téměř dokončena. Těleso její spočívalo na lešení a její přední část byla posud otevřena, aby jí bylo možno provést vsazení motoru...

* * *

Doba světového sněmu nebyla daleka.

Inženýři Lii a Lin chtěli podniknouti ještě jeden vzlet do prostoru.

Zatím Iris celé večery studoval životní podmínky planet, o nichž předpokládal, že by se k osazení dobře hodily. V prvé řadě studoval planety v sluneční soustavě, k níž náležel chladnoucí Mars.

Celé večery vysedával u přesného elektroteleskopu, který současně spolehlivě určoval přítomné prvky na té planetě, na kterou byl namířen, pomocí vhodně upravených spektroskopů.

Životní podmínky množství planet, které Iris studoval, byly rozmanité; většina jich byla v tomtéž stadiu jako Mars, na ostatních byly patrný podmínky pro lidský organizmus naprosto nepříznivé, na jiných více méně příznivé, až konečně byla jeho pozornost upoutána planetou o něco větší než Mars, o které konstatoval, že složení obalu atmosférického odpovídá, ba je příznivější než Marsu. Růžový přísvit obalu svědčil o panenském mládí země, na níž byl zaměřen dalekohled Irisův a která měla i tepelné podmínky pro živočišstvo nadmíru příznivé.

Iris byl rozhodnut navrhnouti výpravu na tuto planetu, kterou nazval Novou Zemí.

Vypočítal podle daných údajů o rychlosti nové lodi, že cesta bude trvati k Nové Zemi dva měsíce či snad ještě méně, poněvadž světelný paprsek potřeboval téměř půldruhé minuty k vykonání dráhy mezi oběma planetami.

Rychlost nové lodi byla podle pojmů normálních lidí, znajících tajemství létání, fantastická, ale Iris, který neznal tohoto slova

v pravém jeho smyslu, mohl o ní podle obou inženýrů říci pouze, že rychlost její byla dobrá.

Zatím co Iris sestavoval cestovní plán, řídě se výpočty, měřením a předpoklady, končila ve velké montovně nejdůležitější práce stavby, umístění motoru ve strojovně lodi.

I tato práce byla korunována úspěchem.

Neméně důležitá stránka podniku byla uložena profesoru Hoge, účastníku prvního letu na martánský měsíc.

Tento učenec sestavoval seznam všech prvních účastníků hlavního výzkumného letu, který směřoval k definitivnímu vyhledání nové planety a rozhodoval o dalším osudu obyvatelstva Marsu.

Velmi metodicky rozvážil funkce jednotlivých účastníků pro výzkumný let. Zvolil k účasti mistry z různých oborů, jež důležité zasahovaly ve výběr a rozhodování o možnosti osídlení nové vlasti.

Měli jimi býti klimatologové, z nichž sám Hoge byl vynikajícím znalcem, odborníci ve vědách přírodních, geologové, mineralogové, zoologové a botanici, jazykozpytci, fyzikové, astronomové a jiní. Měli tu býti zastoupeni také specialisté, zabývající se stavbou kosmických korábů, zruční dělníci s vedoucími inženýry, ježto nebyla vyloučena možnost rozsáhlých oprav lodi, přistavší na neznámé půdě. Při tom bylo ovšem pamatováno i na určité zásoby stavebního materiálu a radia.

Tato veliká armáda učenců, inženýrů a dělníků, jež tvořila posádku lodní v počtu téměř dvou tisíc osob, odhodlaných a svědomitých, potřebovala také nezbytných spolucestujících, jimž přiděleny byly práce zásobovací, vyživovací, obsluha strojů, udržování pořádku a čištění.

Tentokrátě prostor pro strojovnu byl nepoměrně menší oproti ostatním lodním prostorám. Lod' byla rozdělena na velké sály i menší obytné místnosti s celou kasárenskou téměř organizací, neboť prostor byl pro každého jednotlivce přesně vyměřen. Spojení radiofonické a světelné, jehož ústřední zdroje byly umístěny při

velitelství lodi, bylo účelné a dokonalé. Představitelé vědy i praktické techniky měli své malé laboratoře pečlivě a dokonale zařízené a mohli své práce konati za letu zcela nerušeně, majíce po ruce vše, co bylo nutno, jako na pevné zemi.

Také společenské soužití bylo vhodně upraveno. Ustanovena byla i soudní rada pro urovnání vzniklých sporů, kterých při společném žití tolika lidí se mnohdy ani při nejlepší vůli vyvarovati nelze.

Velitelství kosmické lodi bylo však nejvyšší řídicí a výkonnou mocí. Zásobní a zdravotní instituce byly obsazeny svědomitými a odbornými silami, které nemalou měrou přispěly k vypracování všeobecného přísného řádu lodního spolu s velitelstvím. Řád byl každému účastníku letu znám a musil býti poslušně a přesně všemi dodržován.

Pamatováno bylo i na případy úmrtí některého z účastníků výpravy zařízením spalovací elektrické pohřební peci, umístěné v oddělení mezi strojovnou a obytnými dvoranami.

Na lodi mělo býti umístěno téměř celé město, jehož ruch a život byl udržován vědomím plné zodpovědnosti v konání svého úkolu každého jedince a na kterémžto vědomí závisel nemálo zdar podniku.

Velitelství, v němž byli zastoupení inženýři Lii a Lin z rasy žluté, Hogis a Iris z rasy růžové, Naúma a Vai z rasy hnědé, blahopřálo profesoru Hoge, když předložil vypracovaný plán organizace lodního pořádku.

Proč zúčastnil se i starý patriarcha Hogis této výpravy? Odpověď na tuto otázku je velmi jednoduchá. Hogis kněz a služebník všemohoucího Tvůrce a Boha, otec a učitel svého lidu, zatoužil shlédnouti i jiné světy v prostoru, o nichž byl hlubokou svojí vědou poučen, ale posud nebylo v lidské jeho moci ocitnouti se živým svým tělem, v tělesné svojí formě na jiném světě, kam mohl dostati se pouze myšlenkami; byla to také jeho moudrost a láska ke všemu lidstvu, která ho přinutila shlédnouti vlastníma očima novou vlast, a byl

ochoten přispěti vzdor svým názorům k spokojenosti a štěstí lidu, hledajícího spásu před zánikem. Smířil se s myšlenkou, že děje se tak vše vůlí Boží, ale v srdci svém byl rozhodnut setrvati se svými příslušníky rasy růžové ve staré hasnoucí otčině...

Jiný člen velitelství, Vai, byl starý zkušený námořník, který velel mnoho let lodním armádám při pracech a stavbách nových pevnin v oblastech rovníkových na Marsu. Byl velmi praktický, energický a své mořské řemeslo znal dokonale. Byl vybrán k účasti na výpravě do Nové Země, aby byl odborným rádcem v otázkách mořských výzkumů a lodní dopravy, pokud by se v Nové Zemi bohaté moři, vyskytovaly.

Hoge byl zároveň ustanoven výkonným orgánem čili jakýmsi tajemníkem velitelství a rádcem, jehož zkušených rad a pokynů bylo dbáno všemi, kteří ho znali a pro jeho rozvážnost a rozšafnost neobyčejně ctili.

Úmyslem velitelství nebylo vydati se hned po nalodění posádky na pouť do kosmického prostoru, nýbrž setrvati ještě několik dnů na zemi, při naprosté přísné izolaci od zevnějšího světa, aby tak organizační stránka hromadného soužití byla vyzkoušena a mohlo se ještě při případném shledání závad přikročiti před odjezdem k změně nebo k nápravě.

Poněvadž definitivní umístění cestujících kosmické lodi dělo se plánovitě podle vypracovaných směrnic, odbylo se vše hladce.

Z celého světa sjížděli se v tu dobu obyvatelé všech kontinentů, aby vlastníma očima sledovali postup prací.

Před osudnou chvílí, kdy měly býti hermeticky uzavřeny přiléhající dveřní armatury, sešli se nejlepší přátelé vedoucích osob, aby se s nimi rozloučili.

Inženýr Lii a Lin neměli příbuzenstva a proto se dívali příštím dobám vstříc s lehkým srdcem. Iris měl s sebou svého otce.

Těžší okamžiky prožívala Naúma, která se loučila se sestřičkou a dobře znajíc tajemství jejího srdéčka, vložila ručku její do pravice

asistenta Dira a prostými slovy požádala ho, aby tuto malou bytost chránil a byl jí starostlivým přítelem a bratrem.

To bylo vše. Loučení ostatních se svými rodnými a přáteli se odbylo rovněž hladce, přesto, že bylo viděti mnoho drobných perliček lesknoucích se na zlatém slunci v očích nejen žen, ale i mužů. Láska je přece jen hluboký a svatý cit!

Naúma nebyla v kosmické lodi jedinou ženou, neboť jak mezi učenci, tak i úředníky a dělníky bylo nemalé procento žen...

Velitelství bylo poslední, které do lodi vstoupilo. Všechny dveře byly hermeticky uzavřeny. Lešení bylo postupně odstraňováno tisíci připravených dělníků.

Řidič lodi, inženýr Lii sledoval postup prací na zrcadlové ploše, dával světelnými signály tlustými skly lodních oken pokyny při odstraňování lešení a spustiv motor, vyčkával dalšího postupu práce, kterou bylo lodní těleso uvolňováno.

Lod' zůstala při odebrání posledního břevna nehybně ležeti právě tak, jako ona první, malá, která vykonala již pouť svoji na měsíc a zpět.

Posádka lodi byla nyní skutečně odříznuta od všeho zevnějšího světa důkladnými stěnami lodního tělesa a hermeticky uzavřenými dveřmi.

Uvnitř lodi nastal rušný život. Všichni hleděli si svých vykázaných prací, disciplína byla vzorná, činnost jednotlivců i skupin vyzněla v krátké době zcela harmonicky tak, jako by všichni byli na poměrně malém místě dávno žili.

Každého rána podávány byly pracovníky, veliteli a dohlížiteli všech laboratoří, obytných prostorů a dílen zprávy lodnímu velitelství o pořádku a průběhu prací. Starý profesor Hoge osobně kontroloval pořádek.

Program denního života byl velmi přesně dodržován, takže vládla dokonalá shoda v malém tom státě lodní posádky, shoda, jež byla jednou z nejdůležitějších podmínek zdaru nebo nezdaru podniku.

Vše bylo na svých místech, když po čtyřech dnech, právě když zapadalo slunce a na obloze svítily myriády hvězd, rozlehly se po všech částech lodních prostor radiofony. Velitelství oznamovalo ústy inženýra Liia počátek pouti do světového prostoru.

„Vážení přátelé,“ bylo dále slyšeti hlas inženýra Lina, „během několika minut se dáme v pohyb. Prosím, abyste si v posledním ještě okamžiku byli všichni vážně vědomi úkolů, které nás očekávají, abychom své spoluobčany nezklamali.“

Nato zřetelně slyšeti byl hlas Hogisův:

„Věčný Bože, který jsi silou, vůlí i věčnem, požehnej podniku tomu, podniku tvorů vyšlých z rukou Tvých Tvou velikou vůlí a kteří v neskonalé moudrosti Tvé, poslušni zákonů všehomíra a hodni milosti Tvé vchází v novou etapu svého vývoje, podmíněného Tvojí nezměrnou láskou. Ty věčný Bože, shovívavě hled, aby pouto vížící nás k zemi, v níž jsme se zrodili, bylo tvojí velikou dobrotou dovoleno zrušiti. Požehnej nám všem, Pane!“

Všichni zbožně poslouchali slova Hogisova, váženého představitele růžové rasy a pociťovali velikou důvěru v započaté dílo.

V tom zazněl jemný, lahodný hlas, kterým promlouvala Naúma:

„Bud’tež požehnány lidstvu drahocenné plody práce, necht’ zdar korunuje dílo mozků a rukou lidských synů a dcer!“

* * *

Vřetenovitý kolos lodního tělesa se zvolna vznášel horizontálně po celé délce montovny směrem k volnému prostranství. Inženýr Lii obezřele řídil jeho pohyb.

Mistr Iris stoje vedle inženýra Liia, držel v ruce aluminiový list, na němž nakreslena byla křivka a číselně uvedeny souřadnice jednotlivých jejích bodů. Byl to situační plánec křivky letu kosmické lodě k Nové Zemi, kterou měla loď nejdříve za dva měsíce dostihnouti.

Inženýr Lii pátravým zrakem proběhl počáteční údaje, zkontroloval opětně všechny měřicí přístroje a hnutím řídicí páky vstřelena byla kosmická loď do prostoru mezi známé i neznámé světy sluneční soustavy.

Ve všech prostorách nového kosmického tělesa zavládlo naprosté ticho. Nové toto kosmické těleso neřídilo se nepsaným věčným zákonem o pohybu těles ve hvězdném prostoru, nýbrž řízeno bylo pevnou rukou lidskou a vůlí lidského mozku bylo vedeno k svému předem vytčenému a určitému cíli.

Inženýr Lii střídal se v řízení lodi se svými mladšími druhy, které k tomu účelu vycvičil a kteří byli dokonale obeznámeni, jak s motorem zacházeti, takže se mohl po vyčerpávající práci posílit kratičkým zdravým spánkem a ve volné chvíli zúčastnit se porad i besed. Tyto poslední točily se stále kolem započatého díla a kolem Nové Země, která jim byla vytouženým cílem.

Řítily se prostorem rychlostí, jež se vymyká pojmu a představám normálně myslícího člověka.

Někteří z účastníků pracovali sice s rychlostmi teoretickými, jež určovali různými vzorci při běžných svých pracích, ať to byly operace s ionty, iony, superiony nebo přijaté míry pro rychlosti vyzařovací, radiaci, světlo, paprsky od a do z, vzniklé rozložením všemi známými metodami elektrooptiky, nikdy však nepohybovali se prakticky přibližitelnou rychlostí jako dnes se svou kosmickou lodí.

Zde poprvé uvedeno bylo v závratnou rychlost těleso o třech geometrických rozměrech a nikoli částičky, které se liší svou velikostí a rozměry od veličin pomyslných.

To byl triumf vědy, triumf lidského ducha...

V kosmické lodi byly konány další přípravné práce pro osazení Nové Země; konány byly denně porady zeměvědné, probírány otázky populační, prohlíženy byly plány Nové Země, získané fotografiemi, v jejichž pořizování byl Iris nepřekonatelným mistrem.

Den za dnem ubíhal a nořil se v moře minulosti, planeta Mars byla pro letící stroj hvězdou třetí velikosti a Nová Země se blížila závratnou rychlostí.

Několik dnů, jež chybělo ještě k dosažení vytčeného cíle, bylo věnováno teleskopickému pozorování blížící se země.

Všichni v lodi měli napjatý zájem o budoucí domov. Na kotouči cíle odlišovaly se přesně pevniny od vodstva, které rozmanitými ostrými klíny je prostupovaly. Nejvíce nápadno bylo rozčlenění pevnin.

Kol rovníku rozlévalo se vesměs moře, které jen tu a tam bylo přerušeno úzkým pruhem pevné země spojujícím rozložené pevniny na severní a jižní polokouli. Za jasných nocí mohli pozorovati, že na Nové Zemi většina pevnin se rozkládala na polokouli severní až téměř k pólu. Na jižní polokouli pozorovali protilehlé tvary pevnin podoby protáhlých trojúhelníků, položených základnami k rovníku a s vrcholy směřujícími k jižnímu pólu.

Na jižním pólu viděli pak v jedné třetině vzdálenosti vrcholů obou trojúhelníkovitých kontinentů veliký, rozlehlý ostrov, který na jižní polokouli tvořil takřka samostatný kontinent. Jižní pól dal kromě toho rovněž tušiti pevnou zemi, ale těžko bylo ji rozeznati, poněvadž její kontura stěží zdála se pronikati hustými a stálými mlhami.

Blížili se rychle k planetě, kterou zvali již od počátku předsevzaté cesty Novou Zemí a jež byla jednou z oběžnic, z nichž ostatní zvaly se Venuše, Merkur, Jupiter, Uran, Saturn, Neptun...

Iris ze své astronomické laboratoře pilně sledoval vzájemnou polohu těles sluneční soustavy a planety, kterou právě opustili.

Inženýr Lii zmírňoval postupně rychlost lodi. Když se přiblížil na půl dne dosavadního pravidelného letu, dal stroji kol Nové Země obíhati v soustředných kruzích.

Rozložení pevnin, které konstatováno bylo již v poslední třetině vzdálenosti od Marsu, potvrdilo správnost pozorování. Při této příležitosti geologové a geografové, astronomové, starý kapitán

Vai, jakož i ostatní členové velitelství lodi shromáždili se v jednom z velikých sálů, který byl naplněn již několika sty spolucestujících, zejména techniků a poslouchali výklad Irisův o provedených pozorováních na Nové Zemi, která konána byla již na Marsu před jeho opuštěním a doplněna za letu. Na ploše televizionu mohli všichni názorně pozorovati rozložení všech pevnin, které postupně Iris již napřed navrhl pojmenovati, Amerikou, Atlantidou, Evropou, Asií, Afrikou, Austrálií, zemí jižní točny a Mikrooceánií, která sestávala z nepřehledného množství malých ostrovních skupin mezi Asií, Amerikou a Austrálií.

Pevnina, kterou nazval Atlantis, byla na severní polokouli oddělena od Evropy a Ameriky úzkými průlivy. Pevnina tato byla sopečného původu, neboť řetěz sopek prostupoval jí od severu k jihu.

Ve východní části Asie rovněž táhl se řetěz sopek, který vycházel přímo od severního pólu a postupoval k jihu, přerušován několikrát mořem a rovinami souší až téměř k severním břehům Austrálie, kde se rozdvojoval. Jedna jeho část mizela v četných souostrovích ve velikém moři a druhá část směřovala na západ, kde jevila se v rovníkové Africe jako skupina sopek, kterouž zmíněný řetěz byl ukončen.

Další úchvatný pohled byl na nepřetržitý řetěz sopek, který prostupoval od severu k jihu obě pevniny americké...

Nová Země byl svět, kypící životem žhavého mládí, plného ohně, čehož sopky byly důkazem nadobyčej jasným.

Posluchači Irisovi sledovali pozorně popis nové planety a úvahy, potvrzované také profesorem Hogem, který spektroskopicky ve své laboratoři zjistil celé množství nových poznatků, s patrným zájmem.

Po této přednášce se pak rozvinula debata o nejvhodnějším přístání.

Lod' probíhala dosti nízko nad všemi pevninami Nové Země od západu k východu a od severu k jihu. Na televizionech v různých laboratořích vědeckých autorit byl zkoumán povrch, studována moře,

horstva, poměry přírodní, konstatována přítomnost organického života rostlinného a živočišného.

V několika dnech bylo rozhodnuto o tom, že nejlépe bude přistáti na rozsáhlé rovné krajině, protkané četnými mohutnými veletoky, které připomínaly síť vodstva umělých pevnin ve vzdálené vlasti; na severu a západě vroubena byla tato rovina vysokými pásmy horskými se zasněženými vrcholy a na jihu a východě mořem. Východní Asie!

Inženýr hotovil se druhého dne přistáti.

* * *

Kosmická loď přistála na břehu mohutné řeky. Přistála na panenské zemi, na níž květena a zvířena byla na tom stupni vývojového života, jenž na Marsu byl kladen na několik desítek tisíc let do šerého dávnověku. Země nejevila stopy činnosti rukou lidských, leč byla obydlena obyvatelům Marsu neznámými živočichy. Jen růžová rasa je znala z mystických a okultních bádání o životě na jiných planetách, neboť neznámé vlivy, se kterými okultní vědy jsou ve stálém tajemném kontaktu, přinášely růžové rase na televizionech jejich obrazy, s nimiž se pouze zasvěcení zde ve skutečnosti setkávali. A s rostlinstvem bylo rovněž tak.

Inženýr Lii chystal se otevřítí východy.

Velitelství shromáždilo se v největší dvoraně uprostřed veškeré lodní posádky. Vážná chvíle nadešla.

Inženýr Lii zvolal zvučným hlasem:

„Přátelé, jsme na místě. Část našeho úkolu je vykonána. Náš let proveden byl hladce. Stroj ukázal se býti naprosto spolehlivým. O některých opravách jeho promluvím jindy. Nastávají nám úkoly další. Inženýr Lin provede vylodění!“

Naúma stála opřena o rámě Irisovo a vzpomínala na Ráni, na otce, na své milé. Tytéž myšlenky a vzpomínky měli při prvních větách inženýra Liia všichni účastníci přiletu do nové vlasti.

Lhůta k prostudování poměrů, týkajících se osídlení Nové Země byla ustanovena co nejkratší a inženýr Lin dal po dispozicích plánovitého a postupného zkoumání Nové Země rozkaz k otevření východů.

Lod' ležela klidně, dobře jsouc chráněna mezi nízkými pahorky, které patrně kdysi oddělovaly nějaké řečiště, takže výstup z lodi po jisté úpravě mohl se díti velmi pohodlně. Dveřní armatury byly povoleny a do lodních prostorů počal vnikati omamný vzduch neznámé země...

Přesto, že atmosféra v lodi byla naprosto a přesně vědecky udržována v dýchatelném stavu a po celou dobu dlouhého letu nebylo té nejmenší poruchy při výměně vzduchu, přece jen vzduch přicházející z venku působil na organizmy marsovských přistěhovalců tak, že opojení potáčeli se při chůzi, jakoby otráveni nějakým neškodným, avšak příjemným narkotikem.

Proto opatrný Hoge nařídil, aby výměna vnějšího vzduchu dala se znenáhla a teprve po několika hodinách zvykli si cestovatelé na svěží vzduch nové planety tak dalece, že mohli pomýšleti na opuštění lodi.

Prahy dveří byly vzhledem k oblému tvaru lodi vysoko nad zemí, a tudíž byla na pevnou zemi spuštěna četa dělníků po provazových žebřících, aby postavila dřevěné příchody. Dřeva bylo dosti, neboť opodál stanoviště lodi začínal les vysoko vzrostlých stromů.

Sekery a pily připravily zanedlouho dostatek dlouhých břevien, takže sestrojení východů lodních bylo v krátké době hotovo.

Všichni již zatoužili po pevné půdě.

Vystupování dělo se v nejlepším pořádku a jásotu i radosti nebylo konce. Mnozí z cestujících padali na zemi, dotýkali se jí čelem nebo klečíc, hladili ji dlaněmi.

Poslední vystoupil z lodi inženýr Lin, který, přehlédnuv z improvizovaného schodiště lodního východu všechny své cestující, sestoupil v průvodu Hogisově na prostranství pod jedním z pahorků a zvolal slavnostně:

„Jménem národa hynoucí naší planety prohlašujeme všichni, že osídliti chceme tuto Novou Zemi, kterou nám určila Prozřetelnost a jejíž dosažení bylo docíleno důmyslem a dokonalostí naší techniky.“

A starý Hogis, vztáhnuv ruku k slunci, k tomu slunci, společnému oběma planetám, staré i nové, zvolal:

„Bože, neodepři ochrany a pomoci svým synům a dcerám v nové této zemi, která nám zůstávala po věky nedostupnou až do té doby, kdy připustil Jsi vyhledati člověku Nový Svět...“

* * *

Několik dnů věnováno bylo průzkumné a pionýrské organizaci přímo na místě přistání.

Na vhodných pozemcích v nejbližším okolí bylo ihned započato se stavbou prozatímních budov několika sty pracovitých rukou pod odborným dozorem a podle plánů před tím již připravených. Vyměřena byla také rozloha prozatímní osady, jež měla býti jakýmsi ústředím, z kterého budou řízeny další práce zalidňovací.

Postaveny byly zásobárny a sklady. Poněvadž zastoupeny byly všechny druhy řemesel a všechna odvětví průmyslu, šly práce rychle kupředu.

Vzducholodi bylo však nadále používáno k průzkumům dalekých odlehlých míst od místa přistání. Země chystána byla pro velký stěhující se národ asi dvou set milionů duší.

Život a ruch kypěl; budovy rostly a ze všech stran ozýval se šum, ryk, rachot a svist práce. Budovány byly signalizační stanice radiofonické a optické, neboť zdroje energie obrovské řeky, tekoucí v těch místech byly přeměňovány k pracovním účelům. A znenáhla poskytovala osada v drobném měřítku obraz života na některém z mnohých kontinentů staré vlasti...

Průzkumy, mající za účel nejnutnější orientaci na Nové Zemi, byly ukončeny a loď se vrátila. Inženýr Lin, který byl svým geniál-

ním organizátorským nadáním hlavou výzkumných expedic, svolal do veliké dvorany v lodi všechny vědecké a technické pracovníky, aby se s nimi shodl o dalším postupu.

Bylo rozhodnuto zanechat zde většinu pracovníků dle dobrovolného jejich rozhodnutí a uvážení, aby byli prvními průkopníky v Nové Zemi. Přihlásili se téměř všichni. I to bylo důkazem dávno skryté touhy přetrhati svazky se starou zemí, odsouzenou k zániku.

Geografům a geologům dána úloha pracovat na osazovacím plánu podle dovezených statistik práce, zaměstnání a povolání, rozdělit půdu, vytyčít budoucí polohu a rozlohu měst tím způsobem, jak to bylo prakticky prováděno ve staré vlasti, když vybudován byl některý nový kontinent v rovníkové oblasti.

Práce tyto svěřeny byly lidem, kteří své věci dokonale rozuměli, takže inženýr Lin byl v tomto směru úplně bez starostí.

Lii pomýšlel na jednu věc, a sice na způsob zavést signalizační spojení s mateřskou zemí. Věděl a byl přesvědčen, že první průkopníci budou trpělivě a v ruchu svých prací očekávat dalšího vývoje a průběhu osazovací akce, ale tanula mu na mysli výhoda nějakého spojení s nimi po dobu své nepřítomnosti pro všechny možné, neočekávané případy.

Proto dal vyhotoviti ve své lodní laboratoři ze zásob, uložených v prstenu kolem motoru se nacházejících, několik radiových střel, které by v případě nepředvídaných nových událostí mohly doručiti přímou zprávu v několika dnech do staré vlasti.

Jednu z radiových střel rozhodl se ihned vyzkoušeti. Sestavil podrobnou zprávu o Nové Zemi, na níž meškali již několik týdnů, napsal ji na malý aluminiový svitek a uložil ji do tělesa střely.

Dráhu, kterou měla střela vykonati, pečlivě vyměřil s matematickou přesností. Střelu pak vypustil s nejvyšší vystupňovanou energií z kovové tuby. Ozval se ostrý hvizd a střela bleskem zmizela v prostoru...

Ostatní podobně sestrojené střely odevzdal potom vedoucím inženýrům, kteří byli přítomni při vypuštění této pošty s podotknutím, aby

o nepředvídaném nějakém případě podali ihned zprávu do staré vlasti. Označil jim též geografickou polohu místa, na kterém bude dopad střely očekáván a přitom na dotaz jednoho z inženýrů o osudu jejím, pravil:

„Aby střela se neroztříštila při svém dopadu na prach, je zabezpečena jednoduchým zařízením, které počne účinkovati v tom okamžiku, kdy k hnací síle vnitřního zdroje přistoupí téměř již na konci její dráhy nová složka, gravitace, a střela vletne do atmosférického obalu. Zvýšením teploty, vzniklé třením o vzduch, přestává ihned působení hnací energie, zmírní se též účinek gravitační a střela v posledních okamžicích svého letu dopadne dosti mírným nárazem v určeném cíli.

Tato věc však nepřichází v úvahu při vypouštění střely, neboť prolétnutí vzduchového obalu při nejvyšší vystupňované hnací energii je neobyčejně krátké, asi miliontina vteřiny, kdežto před dopadem tření trvá několik vteřin, což stačí právě k tomu, aby pudivá síla, která v poslední části dráhy úměrně klesala, byla zastavena.“

Inženýr před návratem na Mars ještě jednou svolal veškeré vedoucí členy nové osady, prozkoumal s nimi znovu přesný rozvrh zalidňovacích prací na Nové Zemi a byl s kontrolou spokojen. Udělil ještě dodatečně některé nutné pokyny, zejména o soustavném prozkoumávání odlehlých končin, aby zjištěno bylo v zemi uložené přírodní bohatství, jakož i poznána byla zvířena a květena.

Nařídil také pátrání po lidských bytostech, které snad oživovaly některé neznámé končiny Nové Země.

Nastal den návratu a loučení.

Inženýři Lii a Lin, obklopeni svými přáteli, dávali ještě nutné rozkazy malé armádě lodníků kosmické lodi, kteří měli na starosti technickou, zdravotní i hospodářskou stránku za letu hvězdným prostorem.

Rozloučiti se přišli všichni.

Po posledních vřelých stiscích rukou vstoupili kosmičtí cestovatelé dovnitř lodi a dveře za nimi byly neprodyšně uzavřeny.

Těleso lodní se po krátké chvíli vzneslo do neveliké výše a vylulo na rovnou planinu nedaleko toku mohutné řeky; všichni shro-

máždění sledovali obrovské toto těleso s pohnutím, se zvláštními tesklivými pocity v duších, neboť tato loď se vracela do staré země, kterou již nikdo z přítomných neuvidí, snad jen prostým okem jako nepatrnou hvězdičku na mlčenlivé, věčně tiché klenbě nebes, kde bude pravidelně vycházeti a zapadati.

Shromáždění zpozorovalo tlustými okny lodními oranžový záblesk. Bylo to znamení, že loď v několika vteřinách nastoupí svou nebeskou pouť.

Lod' sledovala ještě krátkou dráhu malou rychlostí, načež zdánlivě se na okamžik zastavivši, bleskla směrem tečny k pozemské kouli do hlubokého hvězdného prostoru.

Noví obyvatelé byli od staré vlasti odříznuti a dívali se směrem odletu lodi, kde však ničeho více nepostřehla ani ta nejcitlivější sítnice oka, ozbrojená dobrým dalekohledem. Kosmická loď stala se opětně letící součástíkou v sluneční soustavě jako světy ostatní, nikoli dle přírodního zákona, nýbrž vůlí člověka.

* * *

Přípravy k očekávanému světovému sněmu byly v plném proudu. Do parlamentní dvorany na kontinentu I. v sídle vlády sjížděli se členové zákonodárného sboru všech tří ras; radiomegafony a televize byly v plné činnosti...

Právě uplynul rok od slavnosti odevzdání XX. kontinentu lidstvu, která se tak neočekávaně návrhem Naúminým stala řádným sněmem světovým.

Sněm měl toho výročního dne započítati o 8. hodině večerní a všechny přípravy k němu byly již ukončeny.

Ve všech účastnících přímých i nepřímých vznikaly v hloubi duše pochybnosti, zda se výprava včas navrátí a nebude-li proto nutno odložit sněmování.

Takové odročení znamenalo by velmi rušivé zasažení ve veškerý harmonický hospodářský život celého světa.

Ježto přípravy k sněmu děly se se značnými náklady, a vyžadovaly vždy důkladné práce, bylo nutno dodržovati přesně stanovený čas.

A právě byli to nejvýznačnější členové zákonodárného sboru, kteří tentokráte chyběli.

Doba návratu kosmické lodi byla již přesně známa, neboť vládě na Marsu doručen byl nalezený náboj, „dopis“, dopadší před několika týdny na malou planinku blíže radiových dolů na dálném severu a při jehož rozmontování nalezena byla zpráva inženýra Liia.

Tehdy bleskem rozlétna se zpráva o této události po celém světě. Lidstvo jávalo, toužilo po Nové Zemi, o níž Lii podal velmi zajímavé zprávy, všude se hovořilo o ní se zájmem a nadšením.

Všichni činili si již nové plány v této význačné změně v jejich životě, těšili se na světlou budoucnost, která zabezpečí příští lidská pokolení před neodvratnou záhubou...

A nyní byli plni obav o ty, kteří se měli již navrátiti...

Ve sněmovní dvoraně blýsklo prudké světlo, nato rozhostila se hluboká tma a opět rozzářila se celá dvorana záplavou normálních světél. Nastalo hluboké ticho.

Radiomegafon zvučně pronesl:

„Kosmická loď, řízena inženýrem Liem přistála na prostranství montovny radiotechnických závodů a lodních doků, odkud před pěti měsíci odlétla na neznámou nám Novou Zemi.

Vše na lodi zdrávo! Posádka přibude v malé chvíli do sněmu!“

A v okamžiku bylo slyšeti zvučný, všem známý hlas inženýra Lina: „Spěcháme, přátelé, abychom vás pozdravili!“

Shromáždění zmocnil se živelný a neutuchající jáсот. Lidé tvořili hloučky, v nichž bylo živě rokováno, a nedočkavě hleděli k hlavnímu vchodu, kde se v nejbližším okamžiku měli objeviti odvážní a geniální cestovatelé...

První vstoupil do dvorany starý Hogis se svým synem Irisem, potom oba bratři inženýři a Hoge uprostřed mezi Naúmou a starým kapitánem Vaiem.

Zaznělo opět bouřlivé volání, výkřiky nadšení a potlesk. Inženýr Lin zvolen byl generálním řečníkem výpravy, a proto vystoupil skromně na řečnickou tribunu, na níž umístěny byly také zachycovací stroje pro dálkový rozhlas.

Ostatní usadili se do křesel pod tribunou na čestná místa čelem proti zákonodárnému sboru.

Lin se ujal slova.

„Uplynul plný rok od chvíle, kdy nám bylo uloženo světovým sněmem provést velké dílo. Kdo sledoval naše práce, mohl být skálopevně přesvědčen, že se dílo zdaří. Nebudu se šířiti o provedení a stavbě lodi, která se dobře osvědčila, ani o průběhu našeho letu kosmickým prostorem, který byl hladce proveden.

Vyhledaná a označená země naším astronomem Irisem nás nezklamala. Přistáli jsme na ni, prohlédli ji a zanechali tam armádu lidí, kteří připraví ji pro zalidnění našimi občany.

Naše rozvitá technika byla skvělou pomůckou naší myšlenky, kterou jsme uskutečnili.

Necht' starý Mars chladne, popřejme mu věčného klidu v počtu vyhaslých světů...“

Nato rozvinul před sněmovním shromážděním organizační program zalidnění Nového Světa, se kterým zákonodárný sbor na-prosto souhlasil.

Dále uvedl několik dat o trvání celé osazovací akce a podal návrh na vybudování asi tisíce a dvou set kosmických lodí, s nimiž bude možno v době dvaceti pěti let přestěhovati veškeré obyvatelstvo starého Marsu.

Ovšem že tuto dobu bude možno ještě zkrátiti zvýšením počtu kosmických lodí, jakož i případně stavěti je pro dvojnásobný počet cestujících, než měla loď první.

Inženýr uvedl velmi četné a závažné podrobnosti při postupu dopravy a jeho návrhy byly se zájmem vyslechnuty a vesměs bouřlivě schváleny.

Současně se při řeči jeho objevovaly na televizionu diagramy postupu vystěhovaleckých prací, které číselně potvrdily údaje a rozpočty inženýra Lina.

Rovněž pro posluchače byla zajímavou další část popisu Nové Země, přičemž na televizionu se ukazovaly nádherné obrazy krajín, snímky bujné panenské přírody, mohutné krásy veletoků, sluncem ozářené velikány horských temen a klidné zátoky širých moří.

Bylo to několik snímků, které inženýr pořídil při svém okružním průzkumném letu nad Novou Zemí.

Potom ujal se slova také Hogis a ta vyvolala všeobecné překvapení.

Ve svých slovech vyjádřil radost, že se dočkal dějinně významného podniku lidstva a že Bůh dal tomuto podniku své požehnání. Pravil pak dále:

„Přál bych si, aby do zaslíbené a vytoužené země odešli jen lidé čestní, mravní a pracovití, neboť spravedlivě jest, aby na Novou Zemi nedostali se lidé, kteří opravdu nejsou hodni nových lepších poměrů. Jsou to zejména ti, kteří těží nesvědomitě z práce a námahy svých spoluobčanů. Lidé, příslušníci všech tří ras, kteří jsou na obtíž lidské společnosti, svárliví, nespravedliví, zlomyslní, mající svými skutky neblahý vliv na své spoluobčany a zasévající símě rozkolu k vlastnímu prospěchu.

Myslím zejména ty jedince, kteří pokoušejí se jitřiti a štváti rasy proti sobě a chtějí utvořiti hráze třídní nenávisti, která by jim byla k prospěchu. Naše lidstvo kulturním i duchovním vývojem dospělo k trvalému míru a přece se nalézají mezi námi temné živly, které snahy věků po konečném míru porušují pro své osobní zájmy.

Těmto měla by opravdu býti brána do Nové Země uzavřena tím spíše, že Nová Země bude obydlena lidstvem, stavícím se na ušlech-

tilý základ, cítícím lidskost a lásku k bližnímu, s láskou k práci a Bohu a věčnému míru. Není bohudík těch lidí tolik, před nimiž vás varuji, neboť nejsou s to uvéstí náš snášenlivý a dobrý lid v zmatky, ale není těchto rušivých živlů v Nové Zemi zapotřebí. Není jich tam třeba, aby svojí podvratnou činností ostatní obtěžovali a zaneprázdnňovali.“

Řeč Hogisova setkala se s vřelým souhlasem a na potvrzující návrh, vyšlý ze zákonodárného sboru byla pověřena několikačlenná skupina zákonodárců, aby se touto otázkou obírala, ji v krátké době vyřešila a předložila návrh vládě k potvrzení.

Přítomní jednotlivci, kterých se slova Hogisova přímo týkala, opatrně a úzkostlivě mlčeli, neodvažující se pronésti slova odporu nebo nesouhlasu.

Hogis pokračuje v řeči, připomněl svá slova, která pronesl před rokem na světovém sněmu a pravil:

„Jsem stár a jsem jedním z těch, kteří netouží po Nové Zemi, neboť podrobuji se oddaně zákonu o zániku a znovuzrození a jistě většina mé rasy bude mne dobrovolně následovati.

Myslím, že v Nové Zemi budou i jiné podmínky pro vzájemný život našich ras, nežli je tomu na Marsu.

Nebráním příslušníkům své rasy ani nedoporučuji sdíletí názory mé jako svého představitele, kterého ve mně vidí, a budu šťasten, když v rodinách i obcích rasy růžové padne rozhodnutí svobodné a promyšlené.

Zůstanu do konce života svého ve staré vlasti a mé žehnání provázeti bude příslušníky mé rasy, kteří se na Novou Zemi uchýlí.“

Po jeho slovech povstala Naúma a pronesla zvučným hlasem svůj názor v tom, aby nikdo, komu se nechce, nebyl nucen opustiti dosavadní svůj dům a aby pro ty, kdo zůstanou, bylo učiněno vše k zabezpečení proti drsné a neúprosné přírodě až do posledních chvil i posledním pokolením.

Hogis vstal a slíbil, pokud mu vysoké stáří dovolí, věnovati všechny své síly posledním zbytkům lidstva stárnoucí planety...

Pracovní programy, které sněmovní sekretář zapisoval na svých automatických přístrojích, byly za dobu pokračujícího sněmování odevzdány do příslušných ústředních úřadů státní administrativy a sněm zakončen byl po vykonané práci vřelými ovacemi a demonstracemi hrdinům meziplanetárního letu, oběma inženýrům a jeho statečným přátelům.

Jen někteří z posluchačů v hloubi duše zkormouceni opouštěli dvoranu sněmovny. Byli to příslušníci skupiny podvratných a nepokojných živlů, nepřátelé lidské společnosti, zasažení blesky slov Hogisových, lidé, kteří neměli nikdy Novou Zemi spatřiti...

Závody inženýrů Liia a Lina hřměly a duněly prací. Ve dne v noci šlehalo z metalických a skelných hutí rudé plameny k nebi, elektrické pece bzučely a zářily modrobílou mlhou do temna nocí a atmosféra závodů na desítky mil kolem byla nabita pracovní energií.

V obrovských prostorách montovny byly umísťovány hotové motory s náplněmi radia, získaného zvýšenou produkcí radiových dolů. Výroba součástí kosmických lodí byla v plném proudu a prostranná montovna byla připravena pro hromadné jejich sestavování.

V celém světě Marsu byl čilý ruch.

K závodům pro stavbu kosmických lodí sváženy byly miliony tun všeho druhu surového materiálu elektrickými vlaky, aby potřeby lodní mohly býti vyráběny na místě; stavěny rozsáhlé zásobárny a sklady nástrojů, různých nepostradatelných předmětů, potravin, látek, chemikálií a jiných věcí.

Práce pokračovala závratným tempem...

* * *

První kosmický koráb, vrátivší se do vlasti, který nezklamal důvěru svých konstruktérů a vylodil první transport na Nové Zemi, vznášel se v nepatrné výši na širokém prostranství před vysokou budovou, v níž kurzy pro řidiče kosmických lodí byly v plném proudu. Tisíce

mladých mužů žluté rasy, pod vedením školených inženýrů, vlastních to žáků Liiových, učilo se pilně teoriím konstrukce motorů i tělesa lodního. Dopodrobna seznamovali se s měřicími a orientačními přístroji, které sloužily kosmické navigaci. Vedle toho se učili prakticky řídit loď, která jim stála pro ten účel k dispozici a s níž vyletovali hromadně do prostoru, střídající se v řízení. Inženýr Lii byl sám velmi dobrým učitelem a vyhledávání zvláště schopných žáků dalo se vždy pod jeho pečlivým dohledem.

Ve veliké montovně přibývalo dohotovených lodí, které byly v sériích dopravovány na upravená přístaviště. Uchvacující pohled byl na sta a desítky kolosů, jež tu přichystány byly v pravidelných řadách k letu do hvězdných prostorů.

Jedna po druhé byly zásobovány a definitivně opatřovány všemi nutnými a potřebnými zařízeními a věcmi pro přelet na Novou Zemi.

Kosmické lodi byly postupně očíslovány a zkoušeny. Stejná čísla, kterými byly lodi opatřovány, obdržely také určité úseky obydlenných krajin, jimž byly tyto lodi přidělovány k vystěhovalectví za účelem udržení jistého a přesného systému, podle něhož se mělo toto převážení v masách díti.

Nalodění obstarávaly ustanovené k tomu orgány, sestávající ze zkušených a rozvážných obyvatel příslušného vystěhovalického úseku, na nějž přišla řada.

Všechny tyto orgány byly ustanovovány volbou občanstva a potvrzovány za pečlivé kontroly vládou. Vládly přesnými instrukcemi, podle nichž se celý postup dopravy řídil...

V prvním roce meziplanetární dopravy přestěhováno bylo do Nové Země obyvatelstvo dvou nejstarších umělých kontinentů a další práce vystěhovalické děly se velmi pravidelně a metodicky.

Kraje byly vylidňovány přesně a stejnoměrně. Při tom nebylo opomenuto ani vzájemného vztahu mezi občany, týkajícího se organizace společného žití, majetku a postavení. Velmi přísně bylo

dbáno ustanovení světového sněmu o vylučování podvratných a škodlivých živlů společnosti. Jednotlivci náležející k tomu druhu lidí byli dobře známi a vedeni v záznamu, takže při bedlivém a pečlivě vedeném nalodování nepodařilo se ani jedinému, aby proklouzl. Občané si navzájem pomáhali, neboť byli si vědomi vysoce důležitého významu očisty společnosti od podobných škůdců.

Na ostatních umělých kontinentech v rovníkových oblastech Marsu šel život svým obvyklým tempem.

IV. Rozvrat

Na březích mohutného veletoku v nové vlasti „synů nebes“, jak sebe nazývali první přistěhovalci z kosmických dálav, vyrostlo veliké město.

Vedle nepřehledného počtu soukromých obytných stavení, postavena byla budova ústřední vlády „synů nebes“.

Inženýři, geografové, geologové a přírodovědci rozdělili zemi podle plánů na různě velké oblasti, které byly postupně zalidňovány přibývajícími přistěhovalci podle směrnic přivezených a doplněných ze staré vlasti první kosmickou lodí, která nebyla již řízena inženýrem Liiem, nýbrž mladým mužem vyšlým z řidičské školy.

Země rozkládající se v panenské kráse bohaté přírody do nekonečna až k modravým řetězům horstev, jež ji lemovaly na severu a západě a mezi vzdouvajícími vlnami moří, jimiž byla omývána na východě a jihu, stávala se tak „synům nebes“ novou vlastí.

Na širých planinách mezi mohutnými řekami, spojovanými bohatou sítí potoků a říček, kypěl a hlučel život pravěké neznámé periody země. Na širých prériích proháněla se stáda zvířat, jakých zraky přistěhovalců nikdy neviděly a neprostupné, husté lesy oživeny byly ptactvem a drobným zvířectvem všeho druhu. Vzduch naplněn byl písni hlučícího a bzučícího hmyzu a vody byly bohaté rybami.

Jen stop po tvorech člověku podobných nebylo...

Noví osadníci naučili se brzy lovit zvěř důmyslnými zbraněmi, které usmrcovaly ji na velikou vzdálenost rychle a bez trýzně.

Dravá zvěř, s níž učinili smutné zkušenosti a které padlo za obět mnoho členů různých organizovaných výzkumných výprav, naučila je opatrnosti a nelítostnému boji.

Jiná zvěř, která pobíhala rozsáhlými rovinami, byla plachá; a když se osadníkům podařilo zmocniti se několika mládat, tu shledali,

že tato si záhy zvykla na přítomnost člověka. Rybami bohaté vody poskytovaly novým obyvatelům hojnost potravy, neboť ryby byly ve staré vlasti jedinou a hlavní masitou stravou. Téměř veškeré teplokrevné zvířectvo na stárnoucím a chladnoucím Marsu degenerovalo nebo vyhynulo a pověsti o užitečnosti jeho patřily na staré planetě dávno šeré minulosti.

Právě všestranný vysoký vývoj techniky to byl, který způsobil vymírání a zánik hospodářského zvířectva, neboť rolníci staré planety obstarávali své práce praktickými stroji.

Dále bylo jednou z příčin i husté osídlení umělých kontinentů, kde nebylo více podmínek pro zvířectvo všeho druhu, takže v několika staletích, kdy lidstvo se tísnilo v krajinách rovníkových na umělých pevninách, toto znenáhla zanikávalo.

Jen ve zkazkách a bájích udržovaly se vzpomínky na užitečné čtvernožce.

Ovšem že v opuštěných krajích podtočnových živořily určité rody zvířete degenerované chladem i hladem, které velmi zřídka přišly ve styk s planetní civilizací a jen učenci o nich měli určité znalosti...

A na Nové Zemi, v těchto žírných a úrodných krajích se rozvíjel nový život. Měst a osad pozvolna v zalidňovaných končinách přibývalo, na širokých pláních zazněla píseň rolníka, moře a řeky byly oživeny opět rybářskými lodicemi, jejichž typ přečkal beze změny dlouhé věky. Rybáři mohli sice využívat motorů, kterými vybaveny byly lodi dopravní i zábavné, ale tradice uvízla v rybářské krvi zůstala věrna plachtám i veslům.

* * *

Země byla probádána téměř všude a hranice severních a západních hor nebyla ještě překročena. Vyznačené oblasti byly zvolna osazovány stále rostoucím přílivem kosmických poutníků. Občanská a státní

zřízení nabývala opětně téže formy jako v původní vlasti a život běžel veseleji a radostněji bez obavy před zánikem všeho světa.

Na Nové Zemi rodily se již nové generace a drobotina přistěhovalců dýchala hluboce zdravý a vlahý vzduch nové planety, a zraky maličkých obracely se zbožně při vypravování svých rodičů k nebi, kde tušily nepatrnou hvězdičku, kolébku svých nejmilejších...

Veškeré vymoženosti technické konaly v nové vlasti užitečné služby a život šťastně plynul. Rasové rozdíly zůstaly stejně rozumně vedlejší stránkou všeho vzájemného styku.

Růžová rasa opětně se starala o duchovní stránky vezdejšího života, žlutá o technickou službu lidstvu a hnědá měla v rukou obdělávání půdy a starala se o vyživování mírumilovných a svorných občanů. A tak léta volně ubíhala.

* * *

Na západní straně sídla „synů nebes“ rozkládaly se za vysokými horstvy, plnými neschůdných ledovců a nebezpečných propastí, hluboké neprostupné lesy a rozsáhlá sladkovodní jezera a do rozbrázděné pevniny hluboko vnikaly zátoky slaných mořských vod z jihu, západu i severu.

Pevnina rozkládající se daleko na západ od zalidňované země marsovskými rasami, byla přece obydlena tvory podobnými lidem.

Bylo to jednoho jara, když vědecká výprava sestávající z několika učenců podnikla na letadlech delší cestu na západ. Přelétuty byly vysoké horské štíty, a poněvadž se schylovalo k večeru, snesla se letadla na malou rovinku obklopenou na jedné straně hustým porostem spletitých a neprostupných houštin a z ostatních stran vysokými a rozeklanými skalisky.

V nastávajícím šeru nabývaly skalní stěny fantastických tvarů. Šum křídel ustal, poslední letadlo dosedlo na pevnou zemi.

Členové výpravy vystoupili, aby ve společném táboře vyčkali rozbřesku dne, v němž zamýšleli prozkoumati širé okolí této záhadné, přírodou bohaté oblasti a mohli zhotoviti několik map.

Sotva se letci sesedli v husté a měkké trávě, slyšeli směrem od skal zvláštní hluk a zdálo se jim, jako by se po stěnách nejbližších svahů svezlo několik stínů.

Vůdce výpravy neztrativ duchapřítomnosti, přiskočil k nejbližšímu letadlu a již kužel ostrého, oslňujícího světla bleskl tmou směrem, odkud podezřelý hluk přicházel.

Domnělými stíny byla tlupa podivných tvorů, kteří zpočátku za leknutí pronikavým světlem zůstali nehybní, jakoby vrostlí do skal, vzápětí však se vyřítili na planinku a vrhli se na překvapené a bezbranné letce.

Útočící postavy mávaly těžkými kyji a několika ranami srazily všechny účastníky výpravy k zemi.

Poloomráčení letci byli uchopeni několika desítkami paží a vlečeni ke skalám.

I osud letadel byl záhy zpečetěn.

Zbytek útočníků vrhl se na stroje a tyto byly v několika okamžicích proměněny v hromadu trosek a světelný kužel posledního letadla zhasl.

Přepadení byli zavlčeni do hluboké prostranné jeskyně, ve které hořel jasně vysoko plápolající oheň.

Vchod do tohoto primitivního doupěte byl klikatý, takže oheň nemohl býti zvenčí pozorován.

Zajatci byli položeni na zemi. Ihned je obklopily divoké postavy tvorů, pokrytých dlouhou srstí, s divokým vzezřením obličejů, z nichž pod nízkými čely blýskaly zlověstné plaménky pronikavých očí, fosforeskujících jako u šelem.

Byli to primitivní lidé, pro které našla později věda název člověka jeskynního.

Když po malé chvíli si útočníci uvědomili bezbrannost svých podivných zajatců, ustoupili od nich, a tak si je přepadení mohli teprve důkladně prohlédnouti.

Divocí tito lidé byli nízkého vzrůstu, širokých klenutých prsou, dlouhých paží, které jim sahaly téměř ke kolenům. Na hustě zarostlém těle seděla hlava na velmi krátkém krku, jejíž lebka byla protáhlá. Čelo vypouklé a nízké s mohutnými očními oblouky klenulo se nad vpadlýma očima temné barvy. Ploský nos, který téměř z obličeje nevystupoval, byl opatřen širokými chřípěmi. V silných čelistech svítily mohutné lesklé zuby, z nichž špičáky ostře vynikaly.

Divocí útočníci byli úplně nazí.

Ženy byly jemnějších forem s dlouhými vlasy a tiskly svá nemluvněta na mohutné ploché prsy. K nim tulily se v bázni děti větší, držící hrubými ručkami vlas svých matek.

Divoši nejevili již vůči přepadeným hrozivých zámyslů. Silný muž, ozbrojený důkladným kyjem vycenil zuby na zajatce a vydal ze sebe několik hrubých skřeků, které snad byly primitivní řečí.

Ukázal při tom rukou na jakési předměty nakupené kolem ohně. Byl to patrně náčelník tlupy, poněvadž ostatní mužové ustoupili do pozadí.

Zajatci obrátili své zraky na předměty, na které náčelník rukou ukazoval, a marně přemýšleli, co je od nich žádáno. V tom se jeden z divochů sehnul, vzal z hromady záhadný předmět a podával jej nejbližšímu zajatci. Tento rozpačitě pohleděl na podávanou mu věc a ihned pochopil myšlenku divochovu. Byl to hrubý kus masa, upečený na ohni. Divý muž potom cosi vykřikl a jako na znamení, vrhli se tito zajímaví lidé na hromadu masa, která byla vmžiku rozebrána. Počali hltavě jísti. Ostrá kořenná vůně při trhání masa dráždila nozdry zajatců...

Kosmičtí přistěhovalci setkali se tak s prvním člověkem, který obýval panenskou zemi v mladém věku doby kamenné.

Primitivní lidé chovali se k zajatcům kupodivu přátelsky, když viděli, že jim z jejich strany nehrozí nijaké nebezpečí a neustále z pitvorných úst i mezi jídlem, vyráželi hrubé skřeky, jako by se jich dotazovali...

Noc pokročila. Účastníci výzkumné výpravy, která tak žalostně a neočekávaně dopadla, rozložili se co nejpohodlněji a při plápolavém světle ohně, který byl neustále živen zásobou dřeva a za občasného šepotu divochů, počalo se zvolna v jeskyni rozhostovati ticho.

Ticho bylo občas přerušováno řevem různých zvířat, která v noci vycházela ze svých úkrytů, aby slídila po kořisti. Zvuky tyto nebyly naším zajatcům neznámy...

Uplynulo několik dnů. Divoši bedlivě hlídali své zajatce, a když pozorovali, že tito mají snahu se od jeskyně vzdáliti, vždy velmi citelným způsobem dali jim najevo neopouštěti místa před jeskyňou.

Výprava nadobro ztroskotala. Zajatci se naučili pojídati pečené maso zvířat, která se ve volných stádech proháněla po zelených planinách i jednotlivě toulala po lesích a lovci lapali je primitivním způsobem do jam, kde je pak ubíjeli kyji nebo kameny.

Zajatci, nemajíce v nejbližší době vyhlídku na útek, pohybovali se volně mezi divochy a zúčastňovali se ochotně všech prací, spojených s primitivním životem jeskynního člověka. Byli hlídání velmi ostražitě.

Nesčetněkrát byli svědky krutých bojů těchto ubohých tvorů lidských s krvelačnými šelmami obrovských rozměrů, s medvědy a tygry, kteří využívajíce temnoty noční, toulali se kolem skalních, snadno dostupných příbytků a nedbajíce valně ohně, vnikali až do jeskyň, odkud si odnášeli vyhlédnutou kořist a vzdalovali se s ní za bédování a úpěnlivého křiku ubožáků, do temné noci. Zajatci v takových hrozných chvílích musili se míti velmi na pozoru, neboť nemajíce ani kyjů, byli bezbranní.

Výprava měla též příležitost shlédnouti zbytky svých letadel, které ležely netknuty tak, jako by se jich primitivní lidé báli. Když však zajatci brali některé zbytky do rukou, tu i divoši odvážili se po součástkách opatrně vztáhnouti své ruce a brzy se téměř o rozmanité ty věci pustili do sporu, takže vznikl urputný boj, z něhož vyšli vítězi silnější jedinci.

Dny ubíhaly a zajatci neměli nejmenších vyhlídek na své osvobození, až posléze příroda sama jim přispěla na pomoc.

Po mnoha parných dnech, kdy téměř nebylo na obloze nejmenšího mráčku, zatáhla se čistá klenba nebes černými mraky, mezi nimiž proskakovaly výboje rudých blesků za hromového rachotu. Od rána do večera padaly z nebe přívaly vody.

Jedné noci probudil zajatce divoký zmatek a úzkostlivý řev jeskynních lidí. Vyskočili a běželi ke vchodu. Ve světle stále se křižujících blesků viděli zaplavený kraj vodními spoustami, z nichž vyčnívaly vrcholky stromů a řetěz do dálky se táhnoucích skalních štítů. Voda sahala téměř k jeskyním, v nichž měli své nedobrovolné bydliště.

Jeskynní lidé prchali v šíleném strachu od hučících vod do hluboko položených koutů a chodeb svých obytných jeskyň a zajatci neopomenuli tohoto zmatku využití k útěku. Po krátké poradě ozbrojili se několika kyji, odhozenými skrývajícími se divochy a zásobili se potravinami, jichž tu bylo hojně.

V nastalém temnu a zmatku opustili jeskyni, do níž počaly vnikati proudy valících se vod. Od úpatí jeskyň vyšplhali se na skály, v jejichž záhybech a rozsochách pokračovali rychle v útěku. Nikdo se za nimi neodvážil, nikdo je nepronásledoval...

Denní úsvit zastihl uprchlíky na opačném úbočí skalních hor, kde po povodni nebylo ani památky. Horský pás ten byl přirozenou hrází obrovské povodně, která hrozila i jeskyním.

Ubírali se neúnavně vpřed. Prošli mnoho planin, bloudili hustými, těžce prostupnými lesy, mnoho překážek bylo jim zdolávati.

Ve dne řídili směr svých pochodů podle slunce, jež opětně zazářilo na obloze v plné své kráse, a v noci šli podle hvězd. Byli ve svém putování velmi opatrní. Tělesná odolnost žluté rasy, k níž náleželi, byla obdivuhodná. Celé generace byly vyhýčkány v největší úspoře svalové síly k práci používáním technických vymožeností, strojů, ke všemu pohodlí a nyní tito lidé, vsazení do rámce drsné přírody, zdolávali útrapy železnou vůlí, která je vedla k návratu do země, daleko za vysoké hory, k nimž se jen zvolna, zvolna blížili.

Hory ty jim byly východiskem a byly jim i směrem, který jim ukazoval cestu do vlasti k svým spoluobčanům.

Naučili se při této vysilující pouti, plné útrap, všem zvyklostem a opatrnostem divochů, aby se vyhnuli nebezpečným šelmám i lidem, živilí se masem zvěře, ulovené pomocí kyjů, v nebezpečných místech přespávali vysoko na stromech za temných bezhvězdných nocí.

Velmi často bylo jim skrývatí se před tlupami podobných lidí těm, jimž uprchli ze zajetí a posléze se dostali průsmyky, vysoko v horách položenými, ve stavu velice zuboženém na hranice své nové vlasti... Blížili se k svému cíli...

Vraceli se s bohatými zkušenostmi, kterých za jiných okolností by byli nedocílili.

Za tu dlouhou dobu poznali bohatost země, poznali její obyvatelstvo a mohli podati správě Nové Země či vládě „synů nebes“ zprávy nejpodrobnější, zprávy velmi cenné.

Uplynula dosti dlouhá doba od počátku výpravy až do jejího tak zvláštního zakončení. Po celé zemi dozvěděli se záhy noví usedlíci, že nejsou jedinými obyvateli této své nové vlasti a že budoucnost skrývá pro ně mnohá a mnohá nebezpečí...

Na mořích byly také konány pilné průzkumné výpravy, vedené námořníkem Vaiem a nasbíráno mnoho zpráv o bohatosti cizích zemí za dalekými moři, v končinách, obydlených i tam lidmi na prvním stupni svého vývoje tělesného i duševního.

Nová vlast „synů nebes“ byla tak rozlehlá, že jen část stačila všem, kdož opustili starý chladnoucí Mars v dalekém kosmickém prostoru.

* * *

Na umírajícím Marsu udály se zatím změny, jež zasáhly hluboko a citelně v osudy stěhujícího se lidstva.

Při pokročilém vylidňování staré země podlehl i zákonodárny sbor nutným osobním změnám. Veliká většina jeho členů konala své funkce v novém zákonodárném sboru na Nové Zemi a bývalé vedoucí osobnosti jeho stály mu opět v čele.

Do zákonodárného sboru na Marsu se dostali potom živlové, kteří byli z přesídlení na Novou Zemi vyloučeni památným návrhem, přijatým na světovém sněmu. Nebylo možno tomu zabránit, neboť téměř v posledních fázích stěhování drali se přímo násilím do těchto funkcí.

Občanská disciplína byla těmito podvrtnými živly příliš oslabena, takže nebylo snadno dobrodružným lidem dostati se na nejdůležitější místa státní instituce, jako byl zákonodárny sbor nebo administrativa jednotlivých kontinentů.

Jak neblaze zasáhly v osud všech tří ras, seznáme z vývoje a průběhu dalších událostí.

Život na Nové Zemi vyvíjel se pravidelně. Ale vše, co prochvívá svět, řídící chod dějin, zasahuje v život jednotlivců, celých společností, ba i národů, má svoji příčinu v – ženě...

Iris, milující Naúmu, naléhal, aby s ním vstoupila v manželský svazek. Chtěl novým svazkem připojit další článek v příštích generacích rodu Hogisova.

Naúma, moudrá a statečná představitelka své rasy, byla z počátku velmi zamilována do krásného toho muže a často v srdci svém zpytovala svoji lásku k němu a přemýšlela o ní.

S napjatou myslí vracela se k prvnímu okamžiku, kdy sevřel srdce její zvláštní, příjemný pocit, jenž jí byl před tím dříve neznám a vzpomínala zrychleného tlukotu svého srdce v přítomnosti Irisově.

Milovala jej z celého srdce? Naléhání Irisovu však přece nepodlehla, neboť chtěla jako žena čisté duše a jemného cítění pečlivě a spravedlivě uvážiti krok, který ji navždy zbaví veřejné činnosti, kterou tak ráda pro blaho svých spoluobčanů věnovala.

Bylat' si velmi dobře vědoma staré, prastaré tradice, že žena, jakmile se provdá za příslušníka růžové rasy, tím okamžikem vzdává se pro vždy veřejné činnosti, aby se věnovala rodinnému životu, všem jeho radostem i starostem. Vyvažovala lásku k Irisovi a porovnávala ji s mocným citem sebevědomí a radosti z veřejné činnosti, neboť cítila se býti původkyní velkolepého obratu v dějinách kosmického národa a neméně vycítila odpor k podružnému postavení žen růžové rasy. Ženy druhých ras byly rovnocennými pracovnicemi, i když byly provdány.

Věděla, že by mohla ještě tak mnoho vykonati ve prospěch a blaha lidstva; úzkostlivě přemýšlela, zda není v jejím počínání vlastně určitá dávka sobectví, pro které chtěla dáti přednost klidnému životu v příští své rodině.

Velmi často o tom mluvila s Irisem zcela upřímně, ten však byl neústupným vzhledem k tradicím, zvyklostem a předsudkům, kterými ženy jeho rasy byly vázány.

Naúma se neostýchala sdíleti své obavy a svou bezradnost ani s inženýrem Linem, svým dobrým a oddaným přítelem. Ten s bolestnými pocity v srdci rozmlouval s ní o této, pro něho tak trapné otázce sňatku Irise s Naúmou, neboť miloval ji stejně vřele jako její nápadník.

Sedávali podvečer na verandě malého domku, který byl vybudován podle vzoru toho, jenž nyní opuštěn tam daleko ve hvězdném prostoru stál v zálivu šplouchajícího moře chladnoucí země.

Otec Naúmin byl již stár a z lásky k oběma dcerám se rozhodl rovněž přesídliti na Novou Zemi. Klادل si však jednu podmínku, že vše bude ustrojeno tak, jako ve staré vlasti, aby se skutečně cítil doma. Bylo mu vyhověno. Místo klidné zátoky mořské byla mu vybrána malebná zátoka veletoku, na jejímž břehu byl domek Naúmina otce postaven a obklopen překrásnou zahrádkou.

Na jeho verandě scházivali se po překotném ruchu denního života přátelé, bratři Lii a Lin, Naúma, profesor Hoge, ba i Ráni zúčastňovala se ráda veselého hovoru. Vzpomínala často na svého milovaného Diru, který se zatím stal jedním z nejlepších řidičů a velitelů kosmických lodí. Na svou vlastní, naléhavou žádost a přímluvu profesora Hoge byl inženýrem Liem povolán do řídičských kurzů, které pro svoji nadprůměrnou schopnost s velkým úspěchem ukončil.

Nyní bylo mu svěřeno řízení a velitelství jedné z kosmických lodí, na které přivezl po dostavbě domku do nové vlasti starého Naúmina otce i svoji milovanou Ráni.

Dir zvolil právě toto zaměstnání, neboť měl vyhlídku po ukončení kosmického stěhování získati si důležité místo a mohl tak v dohledné době splniti své vroucí přání oženiti se s Ráni.

Prozatím byl příliš mlád a musil proto dbáti, aby si zabezpečil budoucnost. Ráni jej často vídávala ve chvílích, kdy přilétal z hvězdného prostoru s novou výpravou.

Pak býval hodný Dir jejím nejvítanějším a nejmilejším hostem po dobu své přítomnosti na Nové Zemi. Kolik šťastných chvil strávili spolu v zahrádce, oddávající se svým snům nadějně budoucnosti...

Naúma cítila se velmi šťastnou ve společnosti svých přátel, nebýti jedině chmury, rozporu v lásce k Irisovi.

Jednoho dne přišel inženýr Lin jako v obvyklou hodinu a zastihl Naúmu samotnou.

Byl velmi krásný vlahý večer a Lin navrhl Naúmě procházku zahradou, plnou květů. Po výměně několika bezvýznamných vět počal hovořiti:

„Naúmo, vím, že milujete Irise velikou láskou, v níž však nejste naprosto utvrzena, poněvadž ve svém nitru, jak tuším a domnívám se čísti i ve vašich očích, odehrává se bezradný boj a myslím, že je to pocit nejistoty, pro který vaše rozhodnutí setrvává na mrtvém bodě.“

„Inženýre Line, přemýšlením jsem dospěla k tomu poznání, že ačkoli shledávám v Irisovi velikou ušlechtilou duši a dokonalého člověka, přece mi vždy v přesné představě o něm cosi chybí. Hledám, přemýšlím a marně se snažím definovati to něco, co harmonický celek představy o mistru Irisovi jaksi porušuje.“

„Myslím, drahá Naúmo, že bych vám mohl dáti velmi přirozený výklad pro váš neucelený nebo nedokreslený obraz drahého vám mistra Irise. Mám mozek matematika a technika a jsem zvyklý pro počítávati i ty zdánlivě nepatrné, leč nutné součástky. Zdá se mi, že jsem téměř matematicky rozluštil záhadu, kterou se v nesčetných chvílích obíráte a již patrně nemíníte rozřešiti.“

Je to, abych volil vhodný výraz, složka, kterou se vyznačuje vaše rasa a která růžové chybí; je to stálé nutkání a vyvolávání impulzů k pracem fyzické povahy. Mistr Iris je myslitel, je jemně duchovně založen, pro něho pojem práce je zcela rozdílný, než pojem práce vlastní vaší rase. Iris zdál by se vám tehdy dokonalým, kdyby jeho obraz byl i po této stránce dokreslen a kdyby dovedl obětovati tradice své rasy v lásce k vám a měl porozumění k tomu, že práce fyzická znamená pro vás totéž co pro něj výsledky myšlenkových dějů mystických, úkony náboženské a filozofie a jiné jeho nereálné vědy.

My technické jsme v logice silni, neboť naše práce bez logického postupu byly by nemožny. Vyrostla jste a vychována byla v prostředí, které neznalo chvil planého přemítání, nýbrž žilo prací. Iris, abych použil zde podobenství, jak to činí růžová rasa, jest květ rostliny, jejíhož kořene požíváme. Květ těší a blaží, působí rozkoš a radost, ale obejdeme se bez něho; naopak kořen pro nás nutný, přináší nám užitek.

Ovšem že existence kořene je podmíněna květem. Jste právě na váhách, neboť posavadní váš život, vaše činnost, typický rys vaší rasy vás zdržuje sáhnouti po květu. Myslím, že zápasí u vás cit s rozumem a v této věci, drahá Naúmo, vězí celé řešení otázky.“

Naúma poslouchajíc, vnímala každé slovo a byla překvapena správným úsudkem inženýrovým.

A když se zastavili na konci zahrady a hleděli na břeh řeky, spatřili přicházejícího Irise. Senzitivní Iris ihned vycítil, že byla řeč právě o něm a po jeho tváři přelétl mračný stín.

Nicméně pozdravil oba srdečně a Naúma poprvé uvědomila si dotyk nadmíru hebké ruky a vzpomněla přitom rukou lidí své rasy, rukou tvrdých a upracovaných.

Přátelé zabrali se v hovor, který se točil kolem prapodivných příhod výzkumné výpravy na daleký západ a kol zpráv o lidských bytostech, stojících na primitivním stupni svého lidského vývoje.

Naúma jevila zřejmý nepokoj, byla roztržitou a ačkoliv byla jindy nerada, když přátelé odcházeli, byla tentokráte tomu velmi povděčna a těšila se na chvíli, kdy se bude moci oddati nerušenému přemýšlení a aby se konečně pevně rozhodla.

Iris a Lin se mlčky vzdalovali. Zůstala sama.

Usedla na verandě do křesla a ponořila se v úvahy. Připomněla si vše, co bylo řečeno o primitivních lidech; srovnávala v myšlenkách, hledala, až došla k názoru, že bude zapotřebí celých věků k tomu, aby fyzickou, hmatatelnou prací, řízenou světlými záblesky primitivního mozku, dostoupil prvotní člověk té výše, kterou lze nazvat lidskou, jako její rasa a druhé dvě. Takovými myšlenkami se Naúma stále vyhýbala přemýšlení o svém poměru k Irisovi a konečnému rozhodnutí, jež si umínila učiniti.

Její spravedlivé srdce váhalo zbaviti se pojednou všech sladkých citů, které chovala k jemnému Irisovi.

Srovnávala v duchu hodnotu osobnosti Irisovy a inženýra Lina. Dospěla k přesvědčení, že k prvému cítila čistě žensky a k druhému?

Nyní teprve byla zmatena. Ačkoli velmi, velmi milým byl jí inženýr Lin, viděla v něm pouze přítele, když však vážně zkoumala pravost své lásky k Irisovi, shledala, že vlastně dokreslen je obraz inženýra Lina.

Vzácný, ryzí charakter, kterým se vyznačovala duše Naúmina, vyvedl ji ze zmatku, sebeklamu a – vyřešila otázku rázně a rozhodně.

Umínila si, že velmi jemně, ale jasně sdělí Irisovi své rozhodnutí, kterým bude jeho nabídka provždy zamítnuta.

Přemýšlela dále, rozvíjela obraz za obrazem dalšího svého života, kdyby spojila svůj život s Irisovým sňatkem a stala se tak dcerou růžové rasy.

Zřela se v situaci těch žen růžové rasy, jež v rodinném kruhu žijí svůj život, věnovaný pouze dětem a muži, bez vzrušení a radostí, kterou může poskytnouti inteligentní ženě, byť byla i matkou a manželkou, veřejná činnost, a stálé jednotvárné blouznění o mystických věcech, rozbírání náboženských otázek, návštěvy chrámů – ne – k tomu Naúma zrozena nebyla, přesto, že Boha milovala a plnila jeho přikázání, zvěstovaná jim růžovou rasou.

Byla by nešťastnou snad po celý život, neboť nebyly jí neznámy osudy družek vlastní rasy, které se staly ženami mužů rázu Irisova. Tyto stávaly se pak pouhými stroji na opatřování potomků, jichž běh regulován byl modlitbami, posvátnými obřady a náboženskými úkony.

Zde se Naúma dokonale našla. Potom vedla ji její fantazie do domácnosti s mužem rasy, z níž vyšla; sledovala radosti i starosti ženy rybáře, rolníka, dělníka, tedy jí vlastní a shledala, že rostlině se daří nejlépe tam, odkud vzešlo símě.

Na způsob života po boku muže typu Linova neodvažovala se posud mysliti, ale přece, když se již dostala do sféry podobných úvah, pokračovala a rozvíjela své myšlenky kolem osobnosti Linovy.

Viděla se v ničem neomezenou rádkyní a přítelkyní zdatného a laskavého muže, který žil pro blaho ostatních a práci svého mozku věnoval jen a jen zlepšení hmotných podmínek všeho lidstva.

Nebylo zde nijakých výkonů a operací s pomyslnými hodnotami, ale jen práce a radost sama.

Když pak večer pokročil a Ráni ukládala se na lůžko, tu Naúma vstala, přitiskla ruku k srdci, a kdyby inženýr Lin byl v tom okamžiku viděl její tvář a oči při šeptem proneseného jeho jména, byl by zajásal. Lin získal její srdce, to veliké, vzácné srdce ženy, kterou v hloubi svého nitra již dávno miloval. A muž veliké lásky k lidstvu a žena veliké lásky k dobru a práci, mohlo-li býti dokonalejšího harmonického poměru pro příští generace, jež by vznikly z těchto dvou velikých lidí...?

Druhého dne zrána, dříve ještě než Naúma obsloužila svého otce, zazněl v jejím pokoji radiofon, volající ji jménem. Na matné desce miniaturního televizionu objevil se Iris. Naúma úzkostlivě, ale srdečně pozdravila zachmuřenou jeho tvář, neboť okamžik, který tušila, se přiblížil.

„Drahá Naúmo, dovolte, abych posledně vás směl tak nazvati. Sledoval jsem vaše myšlenky, váš boj ve volbě mezi mnou a inženýrem Linem. Telepatická schopnost rasy naší vám ušetří vaši zpověď! Sledoval jsem postup vašeho myšlení. Přiznávám, že neshledal jsem nikdy ušlechtilější dívky nad vás. Avšak v srdci každého člověka, byť byl i duchovně vysoce vyspěl, ozve se někdy zděděná struna, jež zazní disharmonickým akordem. Je to sobectví, je to láska k vlastní osobě. I Bůh byl sobeckým a vypočítavým, když všemohoucnost a věčnost ponechal si pouze pro sebe a v nekonečné své lásce k lidstvu mu tyto dvě vlastnosti odepřel. Proto já, pouhé nic proti veliké jsoucnosti Boha, upřímně doznávám, že těžce nesu ztrátu vaší lásky.

Jsem nyní rozhodnut, ztrácejete vás navždy, vrátiti se na starou planetu k otci. Inženýr Lin ztratil mé přátelství. On byl původcem a příčinou mé veliké ztráty. Vzal mi světlou naději v příští život. Přinutil vás přemýšlet a zvítězil. Buďte šťastna.“

Naúma hluboce rozechvěna zoufalstvím mladého muže, mohla pouze zašeptati:

„Sbohem, Irise.“

Obraz na televizionu se zvolna rozplynul. Téhož večera, když se inženýr Lin dostavil, pravil, vstupuje na verandu:

„Vím vše, drahá Naúmo! Zrána, když chystala se kosmická loď, řízena pilotem Direm, k své nebeské pouti, vstoupil jako poslední cestující do lodi mistr Iris. Vrací se do vlasti k otci. Vím však také, že tě ztratil navždy a proč ztratil. Tvé srdce porozumělo mému.“

Inženýr Lin prostě a srdečně přivinul Naúmu k svému srdci a vtiskl na její rty dlouhý – dlouhý polibek.

* * *

K přestěhování na Novou Zemi chystalo se již jen několik posledních kontinentů. Oblasti opuštěné od vystěhovalců starých umělých pevnin v krajinách rovníkových zpustly úplně. Zůstaly tam pouze tlupy těch, kteří byli odsouzeni setrvati na staré planetě až do jejího zániku.

Také tu i tam dříve v živých centrech a tepnách opuštěných zemí zůstaly převážně zbytky růžové rasy, věrné slovům a názorům starého Hogise, který byl s těmito zbytky ve stálém spojení a hodlal je ze všech kontinentů soustřediti na jednom z nejteplejších míst v rovníkové oblasti.

Stěhování stále pokračovalo v nezměnitelném tempu, kosmické lodi s matematickou přesností konaly každá tři cesty ročně tam i zpět; program odlidňování byl přesně dodržován; poslední kontinenty byly na řadě a pro jejich obyvatelstvo bylo již připraveno místo k osazení na Nové Zemi.

Zbývalo pouze ještě několik málo let, aby ohromný podnik v dějinách vesmíru byl dokončen.

A tu stalo se cosi, co navždy rozmetalo úspěšné ukončení dějinného přesunu lidstva z jedné planety na druhou nekonečnými dálkami nebeského prostoru.

Tak jako starý Hogis dovedl soustřediti všechny příslušníky své rasy na nejlepší ze zbývajících kontinentů, tak podobným způsobem organizovaly se tlupy odsouzených k setrvání na staré marsové zemi ve veliké bratrstvo, které samo sebe nazývalo „Vyvrženými“. V tomto bratrstvu byly zastoupeny všechny živly, o nichž starý Hogis promluvil na světovém sněmu a odsoudil je svým návrhem k setrvání na umírající planetě.

Tím si nesmírně znepřátelil všechny příslušníky bratrstva Vyvržených.

Jakákoliv autorita v ovládnutí divokých mas změnou poměrů, spojených s rostoucím vylidňováním Marsu naprosto upadala.

Obrovské továrny na kosmické lodě a ředitelství dopravy železnou rukou třímaly svoji moc a udržovaly kázeň mezi těmi, kteří poslední měli opustit starý svět.

Také na zbylých kontinentech, které očekávaly svoje přestěhování, udržován byl dostatečný pořádek pomocí bdělých orgánů, nevyjímaje ani příslušníky růžové rasy, která se bezpodmínečně podrobovala vedení starého Hogise.

Růžová rasa byla první skupinou občanstva, která, sjednotíc se na jednom z opuštěných kontinentů, prohlásila vůči ostatnímu obyvatelstvu samostatnost v řízení svých osudů s vlastním zákonodárným sborem, poněvadž zájmy její neměly již se zájmy ostatních ničeho společného.

Věc byla přijata jako samozřejmou a starý Hogis stal se tak zvoleným vládcem svých věrných, kteří se dobrovolně podrobili osudu, halícimu v sobě zánik lidstva v blízké budoucnosti, a který bude počítati pouze s několika generacemi lidských tvorů.

Vyvržení utvořili také svoji vlastní vládu a soustřeďovali se rovněž na jednom z vylidněných kontinentů. Státu růžových vypořádali však neúprosný boj, neboť chtěli se tak pomstít na starém Hogisovi a na celé jeho rase za neblahé rozhodnutí, podle jejich zdání velmi nespravedlivém.

Rovněž vypověděli neúprosný boj továrnám na kosmické lodě a ředitelství kosmické dopravy, kterými vládli zkušení a výtečně vycvičení lidé, žáci obou inženýrů Liia a Lina.

V těchto dusných poměrech chovali se ostatní obyvatelé, čekající netrpělivě na odjezd, zdrženlivě a s úzkostí hleděli vstříc nejisté budoucnosti. S krutými obavami vyčkávali vývin událostí...

Doba úporných bojů a nepřátelství vypukla. Spád událostí vyvíjel se velmi rychle. Vyvržení napadli nejprve stát růžových, který nečekaným mocným úderem byl rozvrácen, země byla zalita krví a ohněm, města, chrámy a dědiny byly pobořeny nebo spáleny.

Starý Hogis byl zabit na stupních svého chrámu, když se modlil za spásu svého lidu. Iris prchal, ale byl dopaden a zajat. Ti, kteří zůstali na živu po těchto řežích, s hrůzou a úzkostí se vzdávali na milost i nemilost disciplinovaně organizovaným tlupám Vyvržených, v nichž nechyběli ani příslušníci růžové rasy a stali se otroky a služebníky sveřepých davů Vyvržených.

Druhá fáze činnosti Vyvržených směřovala k tomu, zmocnit se dopravy a vzít správu kosmických loděnic do svých rukou.

Iris, seznav úmysl Vyvržených, dlouho bojoval se svým přesvědčením a konečně, vzpomenuv smrti svého otce, zmařeného svého štěstí a původců myšlenky stěhování národů, postavil se Vyvrženým v čelo.

Tito z počátku nedůvěřivě a opatrně se k němu chovali, když však Iris na jednom shromáždění vůdců Vyvržených se přihlásil k slovu, byl vyslechnut.

„Slyšte mne, Vyvržení,“ pravil, „moje rasa je v úpadku, krutě jste ji soudili za spravedlivá slova mého otce. Nemnoho růžových je ve vašich řadách, v nichž jsem se ocitl i já proti své vůli.“

Zdrcující převrat, který jste svým rozhodným nápoem způsobili, chtějíc ztrestati podle svého názoru nesprávný postup vůči vám, nastal i v mých posavadních zásadách a v mé duši.

Sražen z výše nejkrásnějších nadějí, stávám se neméně sobeckým a pomstychtivým než vy a duch pomsty, jehož jsem nikdy nepoznal

a nevěděl o jeho moci a síle, zatemnil i mé čelo a zalomcoval mým nitrem.

Půjdu s vámi! Stavím se vám v čelo! Jsem neúprosným nepřitelem všemu, co je nepřitelem vaším. I my odejdeme odtud! Co nám nebude dáno dobrovolně, odejmeme násilím. Zním všechny podrobnosti vystěhovaleckého plánu, znám podrobně veškerá zařízení, způsob a podmínky kosmického letu. Zním kosmické lodě!

A co je mým nejsilnějším popudem pro rozhodnutí, které mne nutí, abych se vám postavil v čelo, je moje řídičská schopnost, vésti bezpečně a jistě kosmickou loď.

Rozhodněte, zda mne přijímáte v bratrstvo Vyvržených?“

S jásosem vyslechnuta byla řeč Irisova, který toho dne se stal „růžovým s černou duší“ – nejstrašnější osud příslušníka růžové rasy, který ho mohl na dráze zločinu potkati, zřeknutí se svých tradicí dobra a Boha. Od té chvíle byl mu duchovní svět uzavřen.

A tak láska ženy, jež povznáší, pokořila a zahubila jeho duši.

Iris stal se Vyvrženým vlastní vůlí a vinou v pravém slova smyslu, vyvrženým z paměti a svazku své rasy, jejíž zbytky rozptýlené čekaly na čestný a zbožný svůj neodvratný konec.

V. V soumraku minulosti

Čin Irisův vzbudil ohromující překvapení a hlubokou lítost u všech, kdož ho znali jako ušlechtilého člověka a jemnou duši. Radiofony, vzdor tomu, že na schůzi Vyvržených bylo ustanoveno veškeré přístroje zničit, v ten den zvučely z nepochopitelné nezasvěcencům příčiny, právě v okamžiku Irisovy zraedy a roznesly po celém světě tuto úžasnou událost, která byla počátkem konce dalšího stěhování. Zejména v továrnách a v ředitelství dopravy učinila tato zpráva zdrcující dojem...

V několika hodinách potom obkličovaly přístavní stanice a loděnice kosmických lodí tisícíhlavé tlupy Vyvržených, které snažily se zmocnit těchto důležitých objektů.

Byla to událost, kterou připomínaly pouze báje a legendy šerého dávnověku lidstva na Marsu, neboť vysokým kulturním a technickým pokrokem bylo dosaženo trvalého míru a nyní – vznikla válka v celé své hrůze, která počala napadením a rozdrčením růžové rasy a pokračovala v útoku na meziplanetární dopravu – a to vše nejprimitivnějšími zbraněmi vysoce kulturních lidí, noži, kyji a ohněm.

Iris v čele Vyvržených plánovitě postupoval, aby se zmocnil centrálního orgánu, kterým dokonávající planeta ještě rušně žila. Rozvášněné voje Vyvržených ničily vše, co jim stálo v cestě. Veškeré zbývající obydlené kontinenty byly beze zpráv, neboť zničeny byly zdroje optické i akustické signalizace, pleněna byla ústřední zásobní i dopravní skladiště a za rozlícenými voji zůstávala poušť.

Vyvržení tvořili ohromnou masu mužů, žen i dětí, jež však byla organizačně ovládána a společná idea, bořivá a všeničící práce mas od toho okamžiku setřela rasové rozdíly.

Plánem Irisovým bylo odříznouti správu kosmické dopravy od továren a doků, kde stály pohotově koráby a místo, kde dělo se

pravidelné nalodování přibývajících vystěhovalců ze všech končin. Plán se také podařil.

V několika dnech zmocnili se Vyvržení ohromným náporem ředitelství dopravy, jejíž úředníci a vedoucí inženýři byli nemilosrdně pobiti a podřízení pracovníci byli nuceni podrobti se novému vedení. Odtud zmocnil se Iris všech továren a doků pro stavbu a opravu lodí, dal tyto objekty úplně pobořiti a srovnati se zemí; několik desítek kosmických lodí připravených k odletu padlo do rukou vzbouřenců a lidé očekávající svůj odlet na Novou Zemi byli nemilosrdně rozehnáni.

Jen několika lodím podařilo se včas odletěti na Novou Zemi, aby první přinesly zprávy o zkáze a převratu, který zničil dokončení velkolepého díla...

Iris měl k dispozici jen část kosmického loďstva, které dal přísně stříci. Dále nařídil, aby vracející se vzducholodi z Nové Země byly postupně zabírány...

Na Nové Zemi posud netušili ani v nejmenším závratného děje události na Marsu, a proto nepřetržitě podle přesného programu byly vysílány kosmické lodi do prostoru hvězdného zcela pravidelně.

Iris vybral z Vyvržených nejschopnější muže, které pověřil zvláštními úkoly vzhledem k dalším svým zámyslům.

Rozhodl se opustiti s Vyvrženými umírající planetu a usaditi se na Nové Zemi v místech, jichž bylo pro příznivé podmínky životní velmi mnoho.

Ovládal dokonale organizaci plánů inženýra Lina, na níž před lety spolupracoval, znal velmi podrobně z popisů a výzkumů výprav na Nové Zemi místa příhodná k osazení svými lidmi.

Nespokojil se však pouze s osazením určitých oblastí nového světa, ale hleděl také z pomsty zasáhnouti v život a v pořádek těch, kteří již léta dleli přestěhování v novém spořádaném státě se zákonodárným sborem, jehož členy byli nyní úhlavní nepřátelé Lin, Lii i – Naúma.

Dvě z kosmických lodí určil do země „Synů nebes“. Posádku měli tvořiti ty nejbezuzdnější a nejnebezpečnější živly, jejichž povahu

znal velmi dobře. Jejich úkolem bylo přistáti, zničit kosmické lodě a rozptýliti se mezi obyvatelstvo „Synů nebes“ a pracovati k rozvrácení pořádku ve státě; že tato podvratná práce nebude nesnadnou, byl přesvědčen, neboť došel k tomuto přesvědčení úvahou. Jeho logika spočívala na této osnově: obyvatelstvo Nové Země ztratilo společný zájem, který ho pojil z hrůzy před zánikem, a tudíž snadno podlehne agitacím a našeptávání nositelů rozvratu. Vždyť i v sebe-pořádanějším státě vyskytují se majetkové i společenské rozdíly, z nichž prýští nespokojenost.

V úmyslu Irisově vězela část pomsty na inženýru Linovi a Naúmě a očekával výsledky svým zámyslům příznivé.

V jeho předpokladech utvrzovala ho také zkušenost, že jakýkoliv vliv na bezstarostné a blahobytné lidstvo lze snáze vykonávati než ovládati lid, který stojí na společné základně nedostatku a bezpráví, aby čelil společnému nepříteli.

K svému záměru vycvičil nové řidiče kosmických lodí a ti, kteří ničeho posud netušíce, se vraceli, byli prostě usmrceni, neboť stejně byli by nespolehlivým živlem ve službách Vyvržených. Mezi nešťastnými řidiči, kteří byli postiženi, byl i Dir, který však ukončil svůj život v nejdražším a nejmilejším náručí, své drahé a milované Ráni, se kterou se vracel do staré vlasti.

Ráni vyprosila si dovolení, aby mohla ještě jednou zhlédnouti místo, kde se zrodila; po boku svého nastávajícího manžela bylo jí dovoleno milovanou Naúmou vykonati tuto dalekou pouť, neboť Dir podnikal poslední svoji cestu, jejíž konec měl býti zkrášlen dosažením sladkého cíle, manželstvím s milou dívkou. A byla to skutečně poslední cesta! Poslední cesta obou milujících se bytostí...

* * *

Ve víru událostí, jimiž starý chladnoucí svět tonul v krvi a záplavě ohňů, kdy vybíjely se nejhorší kruté vášně od pravěků dřímající

v podsklepí kultury nekonečnými lidskými generacemi vypěstované, spělo drama k poslednímu závěrečnému aktu.

A z víru toho vyvrženy byly jakoby krutým osudem tyto dvě bytosti, Ráni a Dir, jež byly prodchnuty nejkrásnějšími nadějemi a vírou v život plný lásky a štěstí, o němž mládí blouzní a je jím naplněno.

Bohužel, že tu silnou a božskou lásku neprovázelo štěstí; byla odsouzena k zániku v celé své velikosti a opravdovosti...

Zmučený Dir, kterému se podařilo uniknouti se svojí malou Ráni z krutého boje s běsnícím davem, který při přistání napadl jeho vzdušný koráb, putoval se svou družkou mnoho a mnoho dnů, skrývá se v rozvalinách bývalých osad se zející, bolestnou ránou...

Nyní seděl, opřen o výběžek skály, která skláněla se kdysi nad šťastným domovem milované Ráni, nad domovem rozmetaným v pusté rozvaliny v zálivu, jehož břehy omýval příboj zelenavých vod zpívajícího moře.

Dir krvácel z hluboké rány v hrudi, ve které bilo milující srdce nestejným tempem, jako by se rozmýšlelo, zda by bylo již na čase úplně zastaviti svoji beznadějnou činnost či prodlužovati svá neskonalá muka.

Ráni skláněla se nad těžce raněným. Neviděla ho, neboť byla prudkým úderem kohosi z běsnícího davu úplně oslepena. Ztratila zrak. Ty krásné její oči, které tak zářily láskou a radostmi nevinného dívčího mládí, byly navždy vyhaslé. Ve vyhaslém zraku nenašly se ani slzy, jež by mohly poskytnouti úlevy v bezmezném zoufalství.

Její něžné ruce hladily tvář zmučeného trpitele a její líčko hledalo něžným dotykem obličej umírajícího Dira. Ústa její našla konečně jeho rty, z nichž kdysi sála nekonečný cit štěstí své mladé lásky. Ty rty byly horké, vyprahlé.

Dir zavřel s bolestí oči, aby neviděl tu zuboženou svou milovanou bytost, jež naslouchala tak zblízka jeho slábnoucímu dechu. Ohromná síla vůle dovolila mu ještě promluvit k Ráni několik slov v okamžicích, kdy jeho skon se blížil.

„Moje milovaná. Umírám šťasten v tvé blízkosti. Z tebe vycituji všechnu něhu, jež poslední okamžiky mé provází. Umírám s nekonečným pocitem tvé velké lásky. Ráni! Na prahu smrti jsem poznal, že zánik můj, byť krutý, je sladký pod dotykem tvé tváře.“

Objala jej svými pažemi. Přilnuli k sobě v posledním mocném vzplanutí veliké lásky, nevnímající bolest a dotek smrti.

Dir dodýchal. Ráni se vzpřímila, šetrně odloučila se od chladnoucího těla a poklekla.

Modlila se vroucně za spásu jeho duše. Potom uchopila drahé to tělo, dovlekla je k příboji nepokojného moře a zmizela s ním ve vlnách...

Velikou lásku pohltilo moře a slunce svými žlutavými paprsky proniklo lehounké závoje mlh, které zvolna padaly na nepokojné vlny kvílícího příboje a zvolna zapadalo za obrysy skal umírající planety...

* * *

Iris naprosto přesně kopíroval Linův plán. Obyvatelé zbývajících umělých kontinentů na Marsu byli neúprosně odříznuti od dobytého panství Vyvržených a ponecháni svému osudu. Veškeré komunikace vodní i vzdušné byly zničeny a zachováno pouze vše to, co Vyvrženým bylo nutno k odletu.

Nadešla rozhodná chvíle. Iris vydal poslední rozkazy, velel zničit ještě veškeré další budovy, počínaje ústředním ředitelstvím dopravy a konče nejposlednější dílnou. Ohromné zásoby radia v tubách a válcích dal potopiti do mořských hlubin...

Několik desítek lodí stálo připraveno k odletu. Iris poohlédl se naposledy kolem, aby uzřel místa, která navždy zmizí v nekonečném a věčném zapomnění...

Kolkolem trčely k nebi zbytky gigantických staveb, hromady sutin skrývaly nebohé oběti poslední veliké, ale krvavě vedené války.

Co nezapoměl zákon přírody, zničil vlastní rukou člověk! A kletba války měla být přenesena i na Novou Zemi.

Dal znamení. Všechny lodě počaly se plnit svými cestujícími, kteří v naprostém pořádku v širokých a dlouhých proudech ubírali se na místa v lodních prostorech vykázaná.

Podobné jiskrám elektrických výbojů, jedna loď po druhé vystřelena byla vlastní pudivou silou, řízena odbojnou rukou, do prostoru směrem k Nové Zemi.

Poslední opustil starou planetu se svou lodí Iris.

* * *

Osud chladnoucího Marsu tragicky vyvrcholil. Všude vůkol poušť a zkáza; žalostné zbytky rozprchlých živoucích tvorů, vědomých si brzké, neodvratné smrti, se shledávaly, aby společně zemřely hrůzou a zoufalstvím. A to vše? Proč? Pomsta za zamítnutou lásku! Starý svět umíral chladem a smrt lidství i lidstva jej předcházela.

* * *

Tam na Nové Zemi, v končinách zvané Atlantis, rozkládající se mezi Amerikou a Evropou, vzkvétal nový stát, založený kosmickým pirátem – Irisem.

Kosmické lodi, až na ony dvě, určené do země „Synů nebes“, přistály všechny a byly Irisem zničeny. Nechtěl, aby on sám nebo někdo z lidí jeho někdy zatoužil po návratu na Mars, který se stal hrobkou jeho otce a zničením posledních kosmických lodí, zničil dílo bratří Liia a Lina i zlomek skutečně myšlenky Naúminy.

Iris pevnou rukou ovládal Vyvržené, vybudoval pomocí tohoto různorodého živlu stát, kterému dal vlastní tvrdé zákony.

Léta ubíhala, nové generace nastoupily na místa svých předků a předchůdců, a když staří kmet, Iris, chystal se odejít za svým

otcem do neznáma, byla Atlantis spořádaným a vysoce kulturním státem, v němž vládla spravedlnost a úcta k spoluobčanům.

Nové generace odčinily hříchy starých a nad Atlantidou zářilo slunce lásky, míru a dobra...

* * *

Daleko na východě od šťastné Atlantidy udály se v nedaleké minulosti hluboké převraty v říši „Synů nebes“. Irisův záměr, zasáhnouti citelně v pořádek a v občanské soužití státu „Synů nebes“, se podařil.

Lidé, vyslaní dvěma kosmickými lodmi, šťastně přistáli. Lodi své učinili nepotřebnými tím způsobem, že jim dali se zvolna pracujícím motorem zmizeti bez řízení v kosmickém prostoru, aby se na žádnou z planet nevrátily a staly se tak bludnými satelity, jež toulajíce se nekonečným prostorem, byly tak památníky neuskutečnitelného věčného míru mezi lidstvem...

Potom se škůdcové lidské společnosti rozešli a vnikli do všech vrstev obyvatelstva spořádaného státu „Synů nebes“. První jejich snahou bylo vyvolati nespokojenost proti vládnoucímu systému. A jak to již v lidském pokolení je neblahým záhadným dědictvím, sklony k odboji tu našli úrodnou půdu pro svoji rozvratnou činnost a vděčného sluchu, jenž jim byl popřáván těmi, kdož na dně svých duší toužili po slávě a moci.

Po nekonečných sporech a bojích, nenápadně vyvolávaných mezi jednotlivci i společnostmi, nastaly úžasné nepořádky.

Méně majetní zatoužili po rychlém zbohatnutí a blahobytu, utiskování jedněch druhými vyvrcholilo v otevřený boj. Následkem rozkladu a státního nepořádku, vzniklého z chaotických sporů, upadaly hospodářské práce, dílny a továrny, laboratoře a komunikační centra pustly. Lidé ochuzení bloudili bez cíle z místa na místo, obohativší se žili nezřízeným životem kdysi hodných svých pradávných předků

v dobách nízké kultury a po blahobytu – který přinášel mír – bylo veta.

Tak splnilo se i toto přání Irisovo, že stát, který vybuodovali Lin a Lii na Nové Zemi byl kulturně i mravně vržen o několik desítek století zpět do minulosti.

Inženýr Lin žil s Naúmou ve svazku velmi šťastném, který byl pouze kalen nekonečným steskem po zmizelé Ráni, a když nastal v nové jejich vlasti rozkol, snažili se oba všemi silami čeliti nebezpečí, které tušili. Vše bylo marno; novější generace nedbaly jejich popularity, které se kdysi těšili, a starší generace byly zcela lhostejné. Léta, dlouhá léta, trvalo všeobecné a zlovolné ničení všeho a stárnoucí dvojice Lin a Naúma dožila se na sklonku svého života naprostého úpadku a zániku vysoce vypěstované kultury marsovských lidí, kteří se v nové vlasti hrdě nazývali „syny nebes“.

Jen nitra růžové, rovněž zbědované rasy, která rozptýleně bloudiva v zemi úpadku, naplněna byla žalem vzpomínkou na slova nezapomenutelného legendárního Hogise:

„Je železný zákon vzniku a zániku daný Bohem z věčnosti do věčnosti.“

VI. Znovu do prostoru? (Doslov)

Země ožila lidstvem. Lidstvem, jež se probíjelo dobou kamennou, bronzovou a železnou. Nebohý, tupý tvor, neobratně zacházející s primitivními nástroji, vystavený nebezpečí všeho druhu, jímž drsná příroda ohrožovala jeho existenci, znenáhla se vyvíjel v dokonalejší bytost – člověka.

V ubohé ploské lebce jen zvolna svítalo a paprsky touhy po zlepšení životních podmínek jen stěží prodíraly se tmou nevědomosti a apatie. I tyto nekonečné periody v životní dráze lidstva zvolna mýjely a příroda pevnou rukou řídila vývin lidských dětí, které oživovaly rozvíjející se panenskou planetu...

A když uplynuly další věky, počínalo lidstvo tušiti, že v šeré minulosti stalo se cosi, co může lidský rozum stěží pochopiti.

Věděl pouze, že na jednom místě na této zemi žije záhadný, starý národ, který sám sebe nazývá „syny nebes“ a svoji zemi „říší středu“ a staví kol své země vysokou nepřístupnou a neproniknutelnou zeď. Tato obrovská zeď zahaluje tajemství lidí – tajemství žluté rasy.

A přes ostrovy, jež sousedí s neznámou a tajemnou pevninou, přes ostrovy plné sopečných ohňů a stálých podzemních záchvěvů přicházejí obdivuhodné plody lidského důmyslu, zkázonosný střelný prach jako kletba, předaná příštím lidským generacím pro vedení válek, přichází geniální výmysl, kompas, který vede plavce bezpečně do všech končin na zemském povrchu a ten stává se majetkem všeho lidstva, které se navzájem ujařmuje.

Z neznámých ohnivých ostrovů přichází hedvábí a porcelán, rafinované vymoženosti vkusu, aby sloužily lidské ješitnosti a pýše, přichází papír, aby přispěl k duševnímu rozvoji myslících synů lidských.

Tak kletba a požehnání vycházejí ruku v ruce z tajemných těch končin oblažiti lidstvo, z prvé tajemné kolonie...

Věky letí!

Daleká země Atlantis, kterou založili odbojníci nebeští, žije dále svou vysokou kulturou. Je to druhá tajemná kolonie lidstva nebeského původu a jako ta země obklopena vysokou zdí tam daleko na východě, tak i ona žije svým svérázným životem. Atlantis vzkvetla.

Mohutné stavby tyčily se k výšinám nebes, závodíce velikostí s pravěkými, zdánlivě dřímajícími vulkány; z úrodných a širých rovin, osázených užitečnými plodinami, vzkvétaly lidstvu spokojenost a blahobyt.

Řeky a jezera dýchaly čilým životem rybářů a moře hlásala slávu a rozkvět nádherné země a kontrastovala tak s primitivou, s původními praobyvateli země, kteří zvaní byli povšechně barbary, hrubým klínem, vetknutým mezi děti nebes.

Z daleké Atlantidy zalidněn byl starý Egypt, jehož kultura pravěká navazuje na tradice mateřské země a vykazuje stopy zdatnosti hnědo-žluto-růžového smíšení plemene.

Pod horami nejvyšší „střechy světa“, velikého Pamíru, v hlubokých džunglích jsou staré chrámy, perly stavitelství, skrývající mystérie posvátných obřadů a jsou prameny duchovních věd i tajemných služeb hnědé rasy, v níž kolují zbytky krve růžových.

Ve střední a jižní Americe ohromné chrámy Boha slunce a obrovské zlaté sochy počítí, dobra a blaženství hlásají vysokou duchovní kulturu Inků růžové rasy.

A kol těch světlych ohnisek kultury ducha a velikosti práce bloudí ostatní lidstvo primitivních lovců, pastevců, rolníků a prvních „měšťanů“ v hrazených společných obydlích, tu na kůlech v rozsáhlých jezerech, onde na vysokých skalách jako hnízda orlů...

Věky opět letí!

* * *

Skvoucí ohniska zhasínají neúprosným chodem dějin světa. Atlantis, ta perla šerého, ale skutečného dávnověku mizí ve vlnách, široké moře Atlantiku navždy svými vlnami zalévá mizící skvost do věčna zapomnění, ponechávající si jen chudičkou památku, její jméno.

Zemětřesení a krutá zloba přírody ničí národy a jejich kulturu v Americe. Zanikají říše Inků, potomků růžových, a zůstávají po nich bohaté památky stavitelské, rozmetané a zarostlé houštím.

Slávu Egypta a duchovní velikost staré Indie drtí dějiny mocným chodem...

Nedotknuta však žije rasa žlutá, uzavřená ve svých zdech v le-targickém spánku s prastarou kulturou.

V ostatním světě lidské děti probíjejí se namáhavě, krůček za krůčkem i za cenu krve, krůček za krůčkem k vysokému stupni vědění, vyvinují se k tělesné kráse a vypětí rozumu jako z kukly po kruté zimě vylétající motýl.

Vzdělanost lidstva je na postupu.

Člověk, dokonalý tvor a pán všeho živoucího, sní o dobytí prostoru, který se mu klene nad hlavou do nekonečné výše.

Hluboko, hluboko tam kdesi na dně duše ozývá se často nesmělý, šepotný hlas, že dávno tomu bylo, kdy člověk vesmírem volně létal, tak volně jako jeho myšlenky.

A vrací se stále v mysli své k dávno ztracenému umění svých lidských bratří z nebeských dálav a jeho snahy a touhy po křídlech vinou se tisíciletími a staletími jako stříbrný paprsek unikající v nekonečno ze svazku kulturního vývoje lidstva.

Jen tu a tam záblesk a vzplanutí naděje na ztracené umění se objevuje, ale okovy přirozeného zákona tíže drží člověka v ocelových kleštích na ploše o dvou rozměrech.

Jak náhle hasnoucí jiskra v dějinách lidstva je mávnutí křídel Ikaru a Daidala v době antické.

Nová doba, která si klestila cestu obětmi synů lidských po mnohé věky, klade tomu lidstvu v plenkách primitivní stroj šťastného

Francouze Bleriota, prvního lidského letce přes mořské vody úžiny, oddělující dvě pevniny a tento primitivní stroj po několika desítkách let, zdokonalený, přenáší velikou rychlostí neznámého posud muže plavých vlasů a modrých očí přes ohromné vodní plochy Atlantiku, z Ameriky do Evropy. A Lindberghův mohutný, okřídlený stroj hřměl nad neklidným hrobem zmizelého národa Atlantů...

Popel geniálního konstruktéra středověku Leonarda da Vinci se zachvěl...

První krůček, první nesmělé mávnutí vyvinujících se lidských křídel věští novou budoucnost, v níž se rozplyne divná zkazka, jež má původ v dávných dobách před pravěky, zkazka o létajících lidech kosmickým prostorem. Ti lidé byli!

Nesvědčí o tom stárnoucí Mars, prastará kultura „synů nebes“, potopená Atlantis, ztroskotaná říše starého Egypta, pusté a tiché rozvaliny pagod v džunglích pod Himálají a Dekanem? Nesvědčí o tom osudy tří ras, růžové, žluté a hnědé? Nesvědčí o tom neblahé dědictví válek a třídní nenávisti?

Svítá! Nová doba přináší pevná křídla; lidstvo spěje opět k vysoké kultuře a touží po věčném míru!

A naše země? Ta Nová Země „synů nebes“? Chladne a stárne...

Bude naše lidstvo opakovati heroický pokus, až přijde doba kritická, vychladnutí naší země?

Odpověz si čtenáři na tuto myšlenku sám.

Václav Rypl
Synové nebes
Nejstarší letecká legenda

Ilustrace na obálce Jemastock/Shutterstock.com
Redakce Petra Kučerová

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání
Verze 1.0 z 14. 4. 2023

ISBN 978-80-274-3194-6 (epub)
ISBN 978-80-274-3195-3 (pdf)
ISBN 978-80-274-3196-0 (prc)